

Evgeni Kissin interpreta Chopin i Liszt

**El nou
Auditori obre
les portes**

catalunya música revista musical catalana

PREU: 500 PTES

NÚM. 173

MARÇ 1999

Adagio, la vostra botiga de música

Pianos
Orgues electrònics
Instruments professionals
Vent i corda
Informàtica musical
Partitures

BARCELONA

Muntaner, 300, Xamfrà Laforja
Tel. 200 81 00
Sants, 304 bis
Tel. 440 24 48

CENTRE COMERCIAL GLÒRIES

Avda. Diagonal, 200, local B228
Tel. 486 01 87

BARBERÀ DEL VALLÈS

BARICENTRO - Tel. 718 97 51

MADRID

Hermosilla, 75, Esq. Gral. Pardines
Tel. 435 89 88

MADRID-4

LA VAGUADA - Tel. 730 48 82

3A ÈPOCA ANY XVI
NÚM. 173, MARÇ 1999

Consell Editorial: **Fèlix Millet** (President), **Montserrat Albet, Josep M. Bricall, Josep M. Busquets, Josep Caminal, Salvador Cardús, Jordi Casas, Joan M. Clavaguera, Gregori Estrada, Gabriel Ferrer, Joaquim Garrigosa, Joan Guinjoan, Carles Guinovart, Teresa Lloret, Joan Matabosch, Xavier Montsalvatge, Jordi Montull, Ramon Muntaner, Ramon Pla, Eugeni Sallent i Xavier Turull.**

Consell de Direcció: **Pere Artís** (editor), **Pere Burés** (coordinació amb Catalunya Música), **Jaume Comellas** (direcció periodística) i **Lluís Millet** (direcció musical)

Maquetació: **F.S.**
Secretaria de Redacció: **Teresa Martínez**

Publicitat: **Prensasi Tam, S.L.**
Pg. de Sant Joan, 25, 3r 2a
Tel.: 93 245 21 11

Preimpresió: **Ormograf, S.A.**
Impressió: **Agpograf**
Distribució: **Distribarna, S.A.**
Dipòsit legal: **B-34.432/83**
ISSN: 1136-7458

Col·laboren en aquest número:
PERE ARTÍS, JORDI BADIA I SENDRA, CESC, JAUME COMELLAS, BIEL FERRER I PUIG, MARICAMEN GÓMEZ MUNTANÉ, JORDI MALUQUER, JORDI MARTÍNEZ I CATALÁN, MÒNICA PAGÈS I SANTACANA, MIQUEL PARDO, MONTSERRAT PUIG, MIQUEL PUJADÓ, ALBERT SUÑÉ, FRANCESC TAVERNA-BECH I LLUÍS TRULLÉN.

CATALUNYA MÚSICA
REVISTA MUSICAL CATALANA
Sant Francesc de Paula, 2
08003 BARCELONA
Tel. i Fax: 93 268 10 00

Els articles publicats a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" expressen només l'opinió dels seus autors. "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" no mantindrà correspondència amb els autors d'originals no encarregats i enviats espontàniament a la Redacció. © de les reproduccions autoritzades, VEGAP, Barcelona 1999.

Portada: **Evgeni Kissin**
(foto: RCA-Red Seal/Bette Marshall).

revista musical catalana

EDITORIAL

PANORAMA

L'Auditori

El Palau

TEMA

MUSICALIA

J. A. Sáinz Alfaro

FOTO: E. GUILLAMET

- 5 Sobre la realitat de la indústria discogràfica
- 6 L'OBC inaugura l'Auditori de Barcelona per **RRMC**
- 8 El "nou" Palau es posa en marxa per **RRMC**
- 11 Narcís Comadira, entre la poesia, la pintura i les cançons per **Miquel Pujadó**
- 15 Mikrokosmos: Polifònica de Granollers: tot un exemple per **Pere Artís**
- 16 Tangents: Roser Muñoz per **Jordi Maluquer**
- 17 Del seu affm.: Maria Callas per **Jaume Comellas**
- 23 Magnificència sonora per **F. Taverna-Bech**
- 25 Excel·lent actuació de The English Concert per **M.P.**
- 31 Els joves i la música
- 32 La música a un IES de Barcelona per **Jordi Martínez i Catalán**
- 34 Músiques, joves, formes i funcions: estudi d'un cas per **Biel Ferrer i Puig**
- 36 A la joventut li agrada la música clàssica? per **Montserrat Puig**
- 39 Juan Antonio Sáinz Alfaro. L'artífex de l'Orfeón Donostiarra per **Jaume Comellas**
- 43 Ashkenazy, Musica Antiqua Köln, The Sixteen i l'Orfeó Català, Banchetto Musicale i Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, Evgeni Kissin, Miguel Angel Gómez Martínez, Byrn Terfel per **Lluís Trullén**
- 46 Moslov, Prokófiev i Ravel, una trilogia suggestiva per **F. Taverna-Bech**
- 48 El concertisme de cobla i de cor i el ballet català al Palau per **RRMC**
- 49 Varietat de gèneres al cicle Concert de Tarda al Palau per **RRMC**
- 50 El geni de Herbet Wernicke al servei d'Alcina per **J. Comellas**
- 52 Engrescadors proposats al XVIII Festival de Jazz de Terrassa per **Albert Suñé**
- 55 per **Cesc**
- 56

SCHERZANDO

DISCOS

I TEMPORADA 1999 PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Cobla

Febrer

Diumenge 21, 18 hores

Concert de Carnaval

Cobla Sant Jordi

Jordi Figaró, *flabiol*
Jordi Leon, *director*

Obres de:

Josep Serra, Garreta, Juncà, Havart i
balls vuitcentistes

Març

Diumenge 21, 18 hores

El gran repertori clàssic

Cobla Sant Jordi

Daniel Ligorio, *piano*
Jordi Leon, *director*

Obres de:

Toldrà, Garreta, Montsalvatge, Oltra, Joan i Ricard
Lamote de Grignon, Taverna-Bech i Moraleda

Abril

Diumenge 11, 11 hores

*Concertisme simfònic per
a dues cobles*

Cobla Sant Jordi

Cobla Juvenil de Bellpuig

Jaume Vilà, *tenora solista*

Salvador Brotons, *director*

Obres de:

Jesús Ventura i Barnet, Cassù, Brotons, Boliart,
Oltra i Serra

Cor

Abril

Diumenge 25, 11 hores

Cor Vivaldi

Petits Cantors de Catalunya

Òscar Boada, *director*

Obres de:

Vila, Busto, Britchie i Britten

Maig

Diumenge 9, 11 hores

Cor Madrigal

Mireia Barrera, *directora*

Obres de:

Morera, Oltra, R.Lamote de Grignon,
Casals, Bruckner, etc.

Maig

Diumenge 30, 11 hores

Cor Jove de l'Orfeó Català

(patrocinat per Fundació Coca-Cola España)

Olga Claret, *pianista*

Conxita Garcia, *directora*

Obres de:

Rutter, Erb, Guinovart, cançons populars
i espirituals negres

Dansa

Febrer

Diumenge 28, 11 hores

Esbart Dansaire Santvicentí

Joan M. Miquel i Lluís Oliveras, *directors*

Espectacle de dansa

NOVA LLUNA

Abril

Diumenge 18, 11 hores

Esbart Sant Cugat

Joan Serra i Quim Serra, *directors*

Espectacle de dansa

MASCARÓ DE PROA

Juny

Diumenge 6, 11 hores

Esbart de dansaires

de l'Orfeó Gracienc

Xavier Bagà, *director*

ESPECTACLE DE DANSA CATALANA

Localitats: de 500 a 2.000 ptes.

Informació i venda: Palau de la Música Catalana
Telf: 93 268 10 00

Organitza i patrocina:

FUNDACIÓ
ORFEÓ CATALÀ
PALAU DE LA
MÚSICA CATALANA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Centre de Promoció de la Cultura
Popular i Tradicional Catalana

902 10 12 12 **ENTRADA**
CAIXA CATALUNYA

Amb la col·laboració de:

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

L

a recent visita a Barcelona del magnat de la discogràfica Naxos, de gran projecció internacional però que no figura entre els segells amb més història i tradició, ha servit per reviscolar el debat sobre el moment en què viu la indústria discogràfica.

Recordem que la presència del senyor Klaus Heymann va ser amb motiu de presentar un disc en què el pianista granollerí Jordi Masó interpretà una part substancial de l'obra pianística de Joaquim Homs. I ho recordem perquè es tracta d'un tipus de producte que podríem considerar d'alt risc des de la perspectiva estrictament comercial. Un disc de difícil edició en el si de la nostra indústria discogràfica, i encara més de la mà de les grans *majors* de la producció internacional. I tanmateix des de fora, des d'una empresa amb seu ni més ni menys que a Hong-Kong, l'obra d'Homs —com abans havia fet el mateix intèrpret i segell amb la de Gerhard i està fent amb la integral de Mompou— es projecta arreu del món i a més ho fa, segons les paraules de l'esmentat executiu, amb uns resultats satisfactoris. I la prova és que hi ha intencions molt clares de reincidència amb altres autors catalans.

Enmig d'un clima acceptadament considerat com de crisi de la indústria discogràfica, realitats com aquesta obren interrogants entre angoixosos i engrescadors. D'una part, hom constata les dificultats de promoure aquest

sector a casa nostra amb un mínim de força i capacitat de penetració en el mercat. De l'altra, hi ha el fet que intèrprets i autors del país, fins i tot amb obra tan poc comercial com és el cas d'Homs o de Gerhard, puguin ser objecte d'atenció fora de casa nostra sobre la base d'unes polítiques de distribució poderoses i ben estudiades, en les quals el factor preu també té un paper gens negligible. I encara caldria afegir un altre atot d'una importància remarcable: una clara convicció i confiança en el producte.

Tot plegat ens porta a concloure que el problema de la indústria discogràfica a casa nostra té causes, més o menys de tot, menys de qualitat de producte bàsic —creatiu i interpretatiu. I que, en definitiva, rau en la manca d'un autèntic potencial de penetració mercadològica i d'una indústria poderosa, capaç de crear producte i sobretot d'escampar-lo i en certa mesura "imposar-lo", encara que el terme pugui resultar contradictori. Heus ací una coixesa cabdal del nostre sistema musical, de profunds efectes condicionadors del seu desenrotllament normalitzat i d'una complicadíssima resolució.

Sobre la realitat de la indústria discogràfica

catallunya música

173

revista musical catalana

Vista exterior de l'Auditori (imatge generada per ordinador)

L'OBC inaugura l'Auditori de Barcelona

Per RRM

El pròxim dia 22 de març serà la data en què oficialment s'inaugurarà l'Auditori de Barcelona. Serà amb un concert a càrrec de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya dirigida pel titular, Lawrence Foster, amb la participació de la pianista Alicia de Larrocha, la soprano Anna Feu i el baríton Enric Serra.

El programa aplega l'estrena d'una obra escrita expressament per a aquest esdeveniment, *Fanfarrria* de Joan Guinjoan, amb la qual s'obrirà el concert i continuarà amb obres tan emblemàtiques com l'obertura d'*Els mestres cantaires* de Richard Wagner, *El sombrero de tres picos* de Manuel de Falla, *Empúries* d'Eduard Toldrà, *Concerto breve, per a piano i orquestra* de Xavier Montsalvatge i el "Glòria" d'*El Pessebre* de Pau Casals.

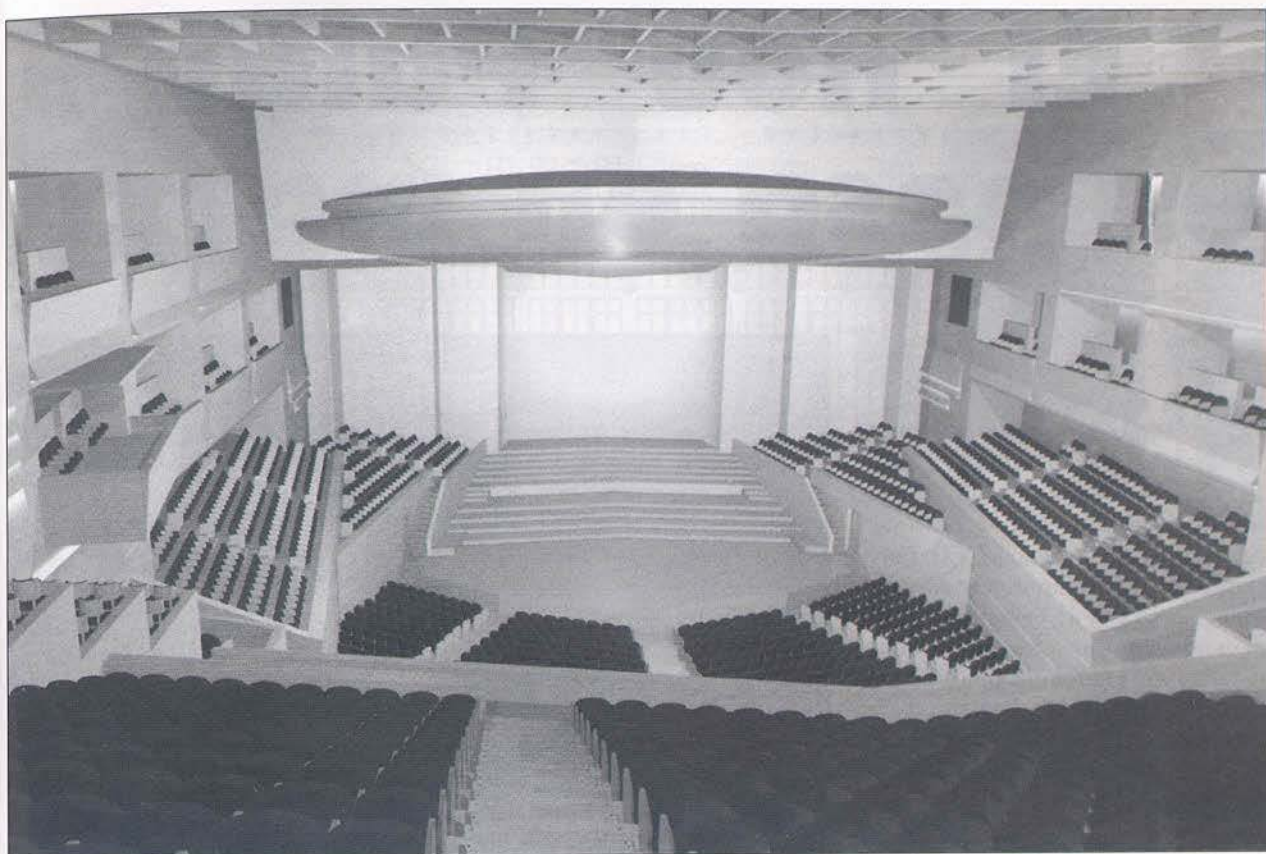
D'aquesta manera s'iniciarà un cicle de manifestacions que comprenen un total de vint-i-quatre concerts d'indole molt diversa que es repartiran entre la Sala simfònica i la Sala polivalent a parts gairebé iguals.

Com es va assenyalar a l'acte de presentació d'aquest esdeveniment, es tracta d'oferir una mostra representativa de les diverses possibilitats de l'Auditori pel que fa a tipologies musicals.

En el pla ortodoxament simfònic, l'Auditori acollirà també un concert a càrrec de l'Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu (27 de març), dirigida per Rinaldo Alessandrini amb obres de Mozart i Mendelshonn, un concert a càrrec de l'Orquestra Simfònica de Galícia (28 de març), dirigida pel seu titular, Víctor Pablo Pérez, amb la versió de la *Simfonia número 9* de Bruckner, i finalment un a càrrec de la Simfònica del Vallès (29 de març), dirigida per

Juan José Mena, amb el Cor Madrigal i les veus de María de los Llanos, Lluís Vilamajó i Pau Bordas, que interpretaran *La Creació* de Franz Joseph Haydn.

En una altra tessitura formal també actuarà La Capella Reial de Catalunya (31 de març), que dirigeix Jordi Savall, amb un concert titulat "Les arrels i la memòria", dedicat a música catalana del Renaixement al barroc. El dia 25 de març tindrà lloc un recital a càrrec de la soprano nord-americana Jessye Norman. Altres esdeveniments seran l'actuació del compositor minimalista Michael Nyman (24 març), amb The Michael Nyman Band, un recital de Joan Manuel Serrat (26 de març), un altre de Madredeus (3 de març), un de Maria del Mar Bonet (30 de març), un espectacle especialment dedicat a la mainada amb el títol de *Fes córrer la veu!* (18 d'abril), muntatge dirigit per Rosa Vergés amb Joan Cantarell en la parcel·la

Vista de la sala simfònica (imatge generada per ordinador)

musical. Finalment, aquest mateix dia se celebrarà un concert coral amb el títol "Amb tot el Cor", amb la participació de la Coral Càrmina, l'Orfeó Català, la Coral Polifònica de Puig-reig i la Coral Sant Jordi.

El flamenc també tindrà protagonisme en aquest cicle inaugural a la Sala simfònica amb una vetllada amb el títol de "Grandes del flamenco" (27 de març).

La Sala polivalent, mentre no s'acabi la Sala de cambra, està destinada a tenir una vida especialment activa i també oferirà un ventall molt divers de manifestacions. Des de concerts del grup instrumental Barcelona 216 (22 de març), l'Orquestra Teatre Lliure (23 de març) i l'Orquestra de Cambra d'Andorra (30 de març), a un de la Banda Municipal de Barcelona (28 de març), un recital d'Anna Ricci amb Àngel Soler (31 de març), l'actuació del Trio Kandinsky (28 de març), música tradicional amb el Sarau Mediterrani (29 de març) a càrrec d'Urbàlia Rurana, cançó (28 de març), flamenc (25 de març) i jazz (27 de març) amb un memorial Tete Montoliu, etcètera.

En definitiva, es tracta d'una proposta variada i densa, amb dates en què se sobreposen més d'un esdeveniment en horaris diferents, i que configuren un intent de mostració gairebé exhaustiva del que ha de ser la realitat d'aquest equipament. Un equipament que l'alcalde de Barcelona, Joan Clos, en la seva salutació als mitjans de comunicació va qualificar com el més important que ha generat Barcelona en l'àmbit musical d'engà de la inauguració del Palau de la Música Catalana i que comporta, consegüentment, una profunda ampliació de les possibilitats d'oferta musical per a Barcelona i, per extensió, per a tot Catalunya.

En el si d'una arquitectura confegida per Rafael Moneo, que almenys externament la ciutadania barcelonina coneix força bé, s'hi ubica un món presidit per l'esmentada Sala simfònica, amb una capacitat per a 2.340 espectadors i un escenari de 260 m², amb dispositius de variació de reverberació, cabines de traducció simultània, equipament per a projecció de vídeo i cinema, equip de so, il·luminació amb focus mòbils i canvis de color, re-

forçament sonor per a persones amb dificultats auditives, etcètera.

La Sala de cambra, d'inauguració en data encara no prevista, tindrà una capacitat per a 700 espectadors i un escenari de 120 m², equip de so i d'il·luminació, etc., mentre que la Sala polivalent té un aforament variable entre 300 i 500 espectadors i possibilitats d'escenari central i lateral, cabina d'enregistrament d'àudio i equip de so i il·luminació.

El conjunt de l'edifici té una superfície de 42.500 m². Com és sabut, resta encara d'acabar, ultra l'esmentada Sala de cambra, una part important d'aquest equipament, en el qual és previst que s'hi instal·li el Conservatori Superior de Música i el Museu de la Música, realitats amb les quals s'enllestirà definitivament l'equipament, que amb els seus 120 metres de llargada constitueix una referència arquitectònica d'una envergadura i una presència imposants en el si del teixit de la zona on és. I que completa, amb el Teatre Nacional i l'Arxiu Nacional de Catalunya, una tríade d'equipaments culturals rellevants.

El "nou" Palau es posa en marxa

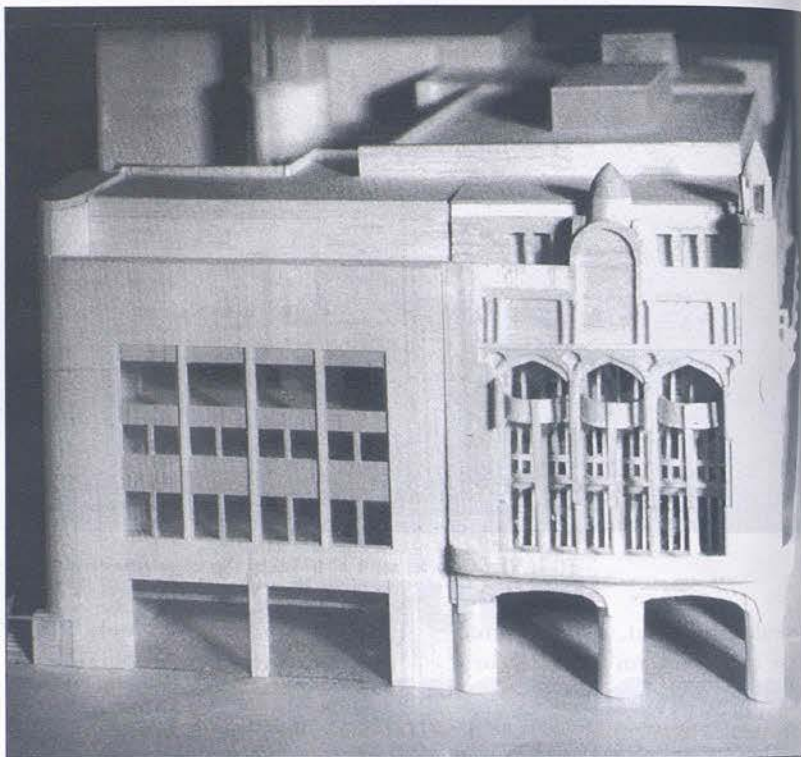
Per RRMC

Fa una vintena d'anys el Palau de la Música era abocat a una difícil situació a causa de diversos factors, des de la impossibilitat que l'entitat propietària, l'Orfeó Català, pogués assumir els costos —progressivament creixents— de manteniment, fins a les limitacions posades en evidència per l'augment de l'activitat musical.

El bell edifici de Domènech i Montaner, certament, havia superat la desafecció col·lectiva transitòria a què les mutacions dels paràmetres estètics l'havien constret durant un cert temps; i era ja de ple en la fase de recobriment de la valoració estètica iniciada una quinzena d'anys abans. Però li calia vèncer un altre repte: la idoneïtat funcional exigible a una sala de concerts dels nostres dies.

Aquest repte fou vençut progressivament. Dos factors hi ajudaren de forma decisiva: el nou marc derivat de la constitució del Consorci del Palau de la Música Catalana (1983) i l'actitud de l'Arquebisbat de Barcelona, en la persona del cardenal Jubany, pel que fa a accedir a la reducció de l'església de Sant Francesc de Paula per poder efectuar l'ampliació i remodelació del Palau (obres efectuades sota la direcció de l'arquitecte Òscar Tusquets i inaugurades el 1989). I la declaració del Palau, per la UNESCO, de Patrimoni de la Humanitat (desembre de 1997) fou la ratificació d'un assentiment col·lectiu de les excel·lències del Palau de part del màxim organisme mundial en temes culturals.

Finalment, l'aprovació del Consell Presbiterial de l'Arquebisbat de Barcelona del plantejament d'ampliació del Palau (6 de març de 1998) i la signatura dels acords (12 de gener de 1999), entre l'Arquebisbat de Barcelona —en la per-

Maqueta de la façana principal del Palau a la plaça Lluís Millet (Tusquets, Díaz i Associats)

sona del cardenal Ricard M. Carles—, l'Ajuntament —en la persona de l'alcalde Joan Clos— i la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana —en la persona de Fèlix Millet—, han estat unes noves i definitives baules d'una cadena de realitzacions ambicioses, la concreció material de les quals és a punt de començar.

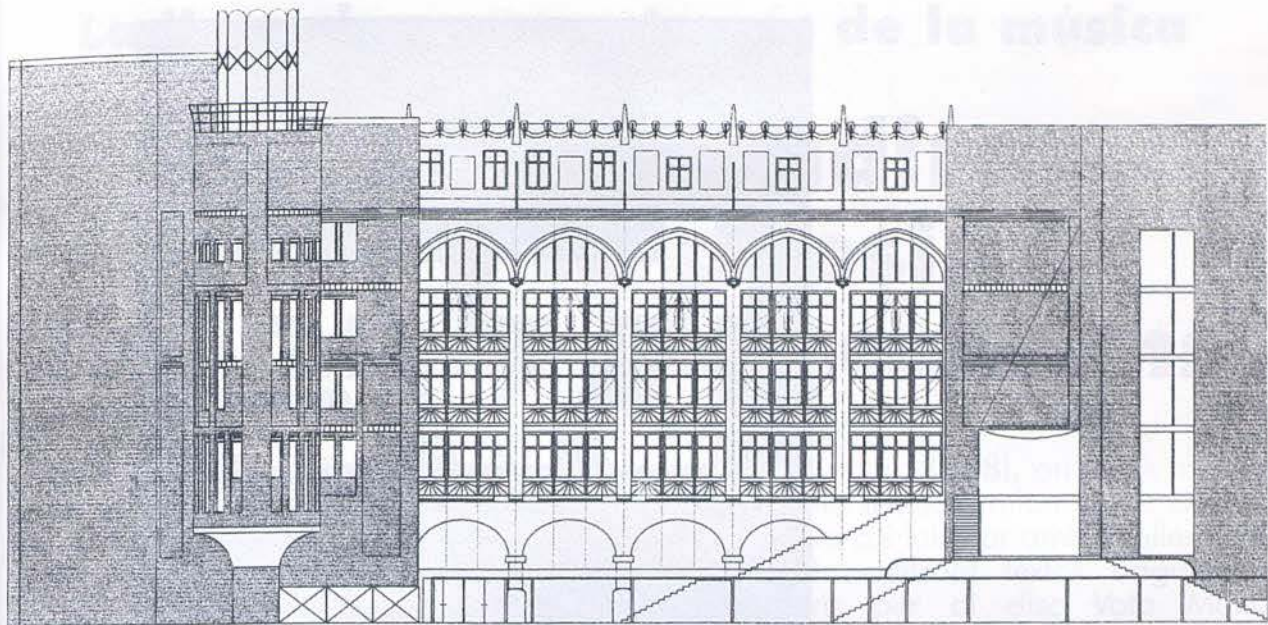
Els trets essencials de la segona fase d'ampliació del Palau han estat ja divulgats per la premsa diària, i aquesta mateixa publicació els reportà també en el número anterior.

Però més que la glossa d'aquests trets, ens plau de destacar ara el capteniment assenyat de totes les institucions implicades, sobre la base d'una anàlisi desapassionada dels factors concurrents: les necessitats pastorals d'una nova zona urbana i la disposició de

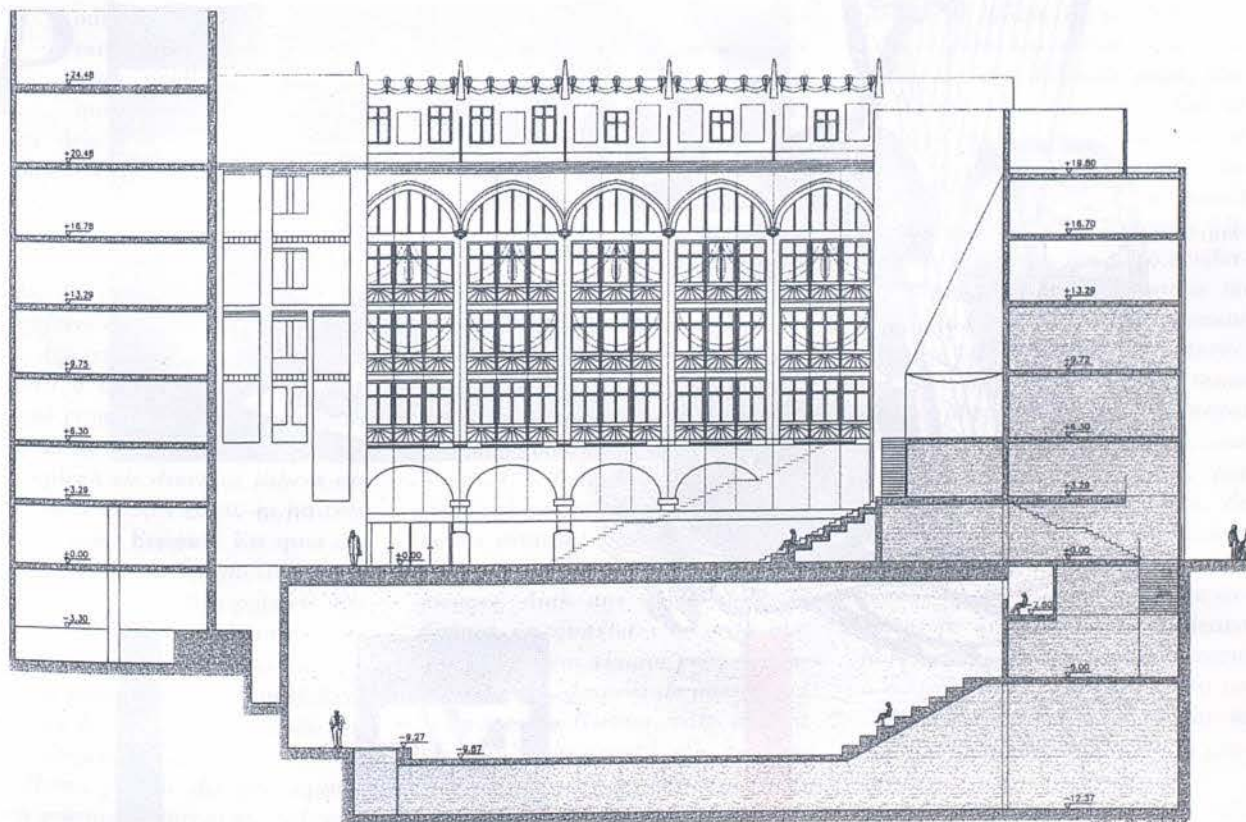
la Fundació de fer-ne físicament possible l'acompliment amb les aportacions adients per edificar un nou temple; la possibilitat que les parròquies veïnes de l'actual església de Sant Francesc de Paula prestin els serveis de signe espiritual que fins ara aquesta assumia; la potenciació d'un equipament cultural com el Palau mitjançant l'ampliació prevista i l'enriquiment urbà que en derivarà gràcies a la redefinició de l'entorn etc.

Bé pot dir-se, sense cofoisme de cap mena, que aquest projecte ha estat i és un exemple d'alta dimensió, en la consecució d'un bé comú, sense actituds numantines ni capteniments dràstics.

En un termini relativament breu —segons totes les previsions el 2002— en seran tangibles els resultats.

A dalt, façana lateral del Palau del carrer de Sant Francesc de Paula: el disseny final té alguns canvis respecte d'aquest esquema. A baix, alçat - secció de la mateixa façana (Tusquets, Díaz i Associats)

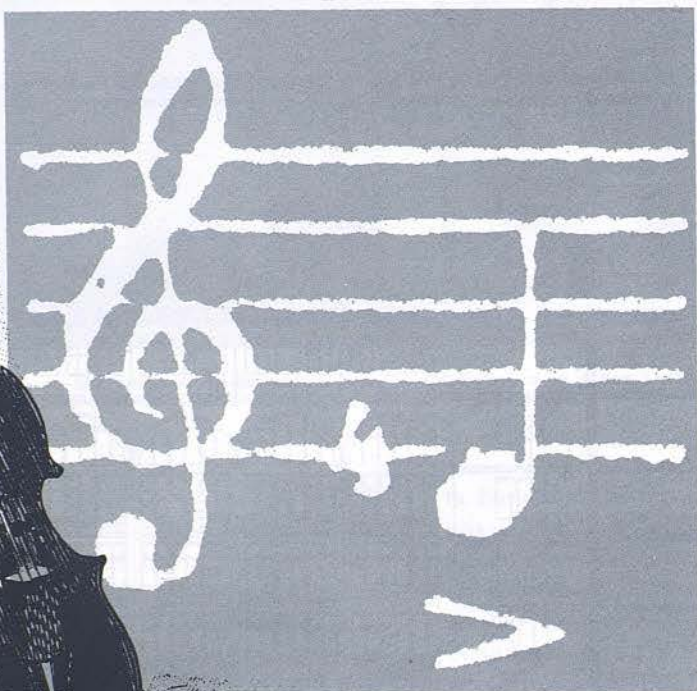
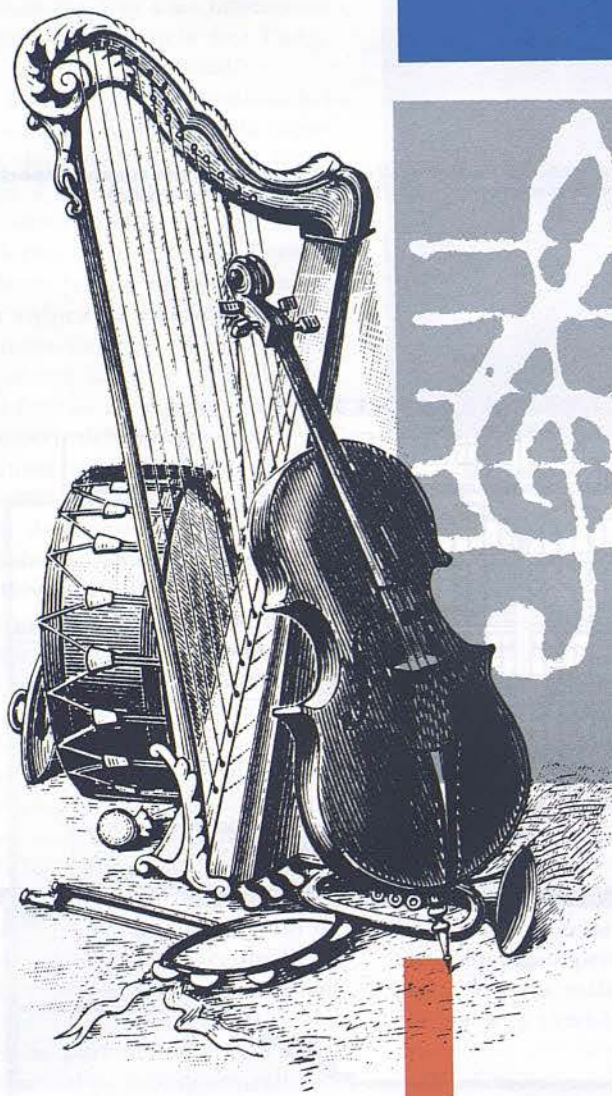
RESUM DE SUPERFÍCIES CONSTRUÏDES PER A L'AMPLIACIÓ

EQUIPAMENT CULTURAL	436 M ²
BAR-RESTAURANT, CUINES	436 M ²
ACCESSOS I COMERCIAL	666 M ²
SALA CONCERTS	823 M ² PLACES 608
MAGATZEM	718 M ²
TOTAL SUP. CONSTRUÏDA AMPLIACIÓ	2.079 M ²

SUPERFÍCIE PLAÇA ESCALONADA 556 M²
 SUPERFÍCIE TERRASSA-BAR 42 M²

NOTA: EL PASSEIGUET
 (COTES EN METRES)

tve

tve

C A T A L U N Y A

La lletra impresa a través de la música

Narcís Comadira, entre la poesia, la pintura i les cançons

Narcís Comadira (Girona, 1942) és un poeta que pinta, o potser un pintor que escriu. Autor de reculls com *La llibertat i el terror* (1981, aplec de la major part dels llibres que va escriure entre 1970 i 1980: *Amic de plor...*, *El verd jardí*, *Les ciutats*, *Un passeig pels bulevards ardents*, *Desdesig*, *Terra natal* i *Album de família*), *En quarantena* (1990) o *Usdefruit* (1995), també ha exercit d'autor teatral, ha traduït Pavese i altres autors, i ha publicat reculls d'articles i textos diver-

sos (*Sense escut*, 1998), on se'ns mostra com un intel·lectual crític i lúcid. Durant un temps va col·laborar amb Guillermina Motta, tot realitzant textos originals i adaptacions per al disc *Vota Motta* (1977) i per a la sèrie televisiva (també objecte d'un àlbum discogràfic) *Les Guillermines del rei Salomó* (1981). Avui, un vespre de les darreries de 1998, ens trobem al seu estudi del barceloní carrer de Pelai, per tal de parlar d'aquestes i d'altres coses. I de música, és clar.

Per MIQUEL PUJADÓ

Podríem començar repasant una mica la teva obra poètica, una obra que comença, de fet, abans dels setanta, abans doncs del material recollit a *La llibertat i el terror*.

—Sí, hi ha dos llibres anteriors. Em sembla que el primer, *La febre freda*, és del 67, i que el 69 va aparèixer el segon, *Papers privats*. Aquests dos no els vaig voler recollir a *La llibertat i el terror*, perquè eren com molt d'aprenent. Després de *La llibertat i el terror*, que aplega els diversos llibres escrits entre el 70 i el 80, hi ha tres volums més: *Enigma*, *En quarantena* i *Usdefruit*. I aquesta és, en conjunt, la meua obra poètica. Els dos primers llibres, algun dia els hauré de recuperar i revisar...

—Ets molt carnerià, doncs? Això de refer des de la maduresa els poemes de joventut...

—Home, ja t'he dit que aquells eren poemes d'aprenent. Sobretot el primer llibre, estava molt poc lligat. I encara conservo en carpetes, oblidats, textos anteriors. Pensa que cada llenguatge artístic té el seu ofici, i fins que no el domi-

nes passa un temps més o menys llarg. A més, en aquella època teníem el problema de la llengua: els de la meua generació no havíem estudiat català a l'escola i, per tant, la sintaxi, l'ortografia, les teníem molt contaminades pel castellà. Fins que no comences a conèixer una mica la llengua i a controlar-la, cal un temps d'aprenentatge.

—Ara que hem delimitat la teua obra poètica, es tractaria de buscar-hi les interseccions amb l'univers musical. De fet, tu ets un home que ha tocat, i toca, diverses arts. Ets pintor...

—Sí. I, si hem de parlar de música, cal que et digui que de petit havia estudiat piano. També havia tocat la flauta dolça quan era jovenet. Amb uns amics, havíem format un quartet i recordo que interpretàvem alguna peça de Corelli. A més, després de passar pel Seminari de Girona, vaig anar a parar a Montserrat i m'hi vaig estar tres anys. I en aquests llocs, sobretot a Montserrat, com tot-hom sap, la música hi té un pes important. Vaig estudiar-hi gregorià, i encara ara sóc capaç d'agafar un gradual antífonari i posar-me a cantar. El que passa és que

el gregorià no és una música per cantar tot sol, sinó en cor... Pel que fa al piano, he perdut molt. Com et deia, havia començat a estudiar-ne des de molt petit, fins als tretze o catorze anys, fins al moment que m'havia de passar hores fent escales i, diguem-ho clar, m'avorria molt. No estava tan dotat com això, els meus ulls veien el que calia fer, però arribava un moment que les mans no m'obeïen. Va ser també el moment que em vaig començar a interessar per la pintura i no tenia temps per a tot: empantanegat amb el batxillerat, l'escoltisme (on també cantàvem molt, per cert) i això i allò, vaig haver de triar entre la pintura i la música. I pel que fa a la música, em vaig trobar en la situació que t'he explicat fa un moment: o dedicava hores i hores a la qüestió tècnica, o no avançava i tot plegat era un avorriment. Total, vaig deixar la música i em vaig dedicar a la pintura.

—I la literatura? Va arribar més tard?

—No, de cap manera. La literatura m'acompanya des de sempre. Bé, no pas des de la infantesa, però sí des dels dotze o tretze

anys, quan vaig començar a pintar i a fer versos, alhora que arraconava el piano. Aquest arraconament, però, no vol dir que perdés el gust per la música. A casa meua sempre n'escoltàvem molta. El meu pare era un fan de la Renata Tebaldi... Molts diumenges a la tarda s'empassava sencera la Madame Butterfly, i per això encara avui me'n sé fragments sencers de memòria. A la mare també li agradava molt la música, li agradava encara. Ella n'hauria volgut estudiar de petita, però les circumstàncies no li ho van permetre, de manera que, per compensar-ho, ens va fer començar a estudiar música als meus tres germans i a mi així que vam fer els cinc anys i ja sabíem llegir una mica. Ara, l'única que ha perseverat en aquest camp ha estat la meua germana Montserrat, que va fer tota la carrera de piano, i va estudiar també orgue, guitarra i composició, i ha acabat essent professora de cant al Conservatori de Badalona. A la meua germana petita, però, també li agrada molt cantar, havia passat pel Cor Madrigal. Jo sempre he estat un afecionat més que cap altra cosa i, com t'he dit, avui dia el piano el tinc molt rovellat. La clau de Sol encara la puc llegir, però la de Fa em costa Déu i ajut. Quan estic sol a casa, i ningú no em sent, faig "soroll", que en dic jo... Toco d'òrda, improviso una mica. La música sempre m'ha acompanyat.

—I la poesia i la música no són, en el fons, terrenys tan diferents...

—Evidentment, són disciplines que van lligades.

—Tot i que sempre hi ha hagut poetes que han tingut més oïda musical que d'altres: no es poden comparar, en aquest sentit, un Sagarra i un Espriu. Tu, pel que concierne de la teua obra, t'interessa força pel "so" dels mots, i els referents musicals hi són freqüents.

—Sí, a Papers privats ja hi ha una sèrie de cançonetes de to neopopular, fins i tot un cuplet.

—¿Una recreació estilitzada de formes en la línia del que fa també Miquel Desclot?

—No, l'estil és diferent, molt més irònic. M'agrada molt la paròdia, i aquest vessant meu el vaig utilitzar més tard en escriure cançons

per a la Guillermina Motta, tot jugant amb les formes de, posem per cas, tangos i valsos.

—El que és curiós, ara que hi penso, és que en uns anys com els setanta, quan molts joves poetes s'entesten a trencar, almenys aparentment, amb el formalisme, tu apareixes amb reculls de poemes bastits amb versos de factura clàssica. *Amic de plor...*, per exemple, és un llibre de sonets. Fas, doncs, un treball d'investigació sobre la forma i sobre la sonoritat del vers que no es dona en companys teus de generació.

—A mi em deien reaccionari! Consideraven que, en plena època de la Guerra del Vietnam calia fer poesia pamfletària, i que això de fer sonets no duia enlloc. Van ser sobretot José María Valverde i Gabriel Ferrater els qui em van fer entendre que, abans que cap altra cosa, calia adquirir ofici, i que les normes no es podien mai trencar si no es dominaven prèviament. De fet, a *Amic de plor...* alguns sonets són purs exercicis de paròdia o d'imitació de Foix, de Carner, de Baudelaire, fins i tot de Quevedo... N'hi ha un o dos que són escrits a casa d'en Valverde, en una mena de taller poètic, on ell ens donava els "deures": "Para el próximo día. Tema: El otoño. Forma: el soneto." Una setmana després tornàvem amb els deures fets, els llegíem, ens el criticava... Realment, era molt divertit.

—Tot plegat, és una manera d'entendre i d'assimilar la tradició, o les tradicions. El mateix Carner, a *La paraula en el vent*, es va dedicar a jugar amb els referents de la lírica anglesa, de la poesia trobadoresca, d'Ausiàs March, del *dolce stil nuovo*... i amb els sistemes de versificació més diversos.

—Per aquí va la cosa. *Amic de plor...* ja té un títol ben ausiasmarquès.

—"Amic de plor e desamic de riure, / com soferràs los mals qui et són davant?"

—Exacte. En canvi, el llibre següent, *El verd jardí*, ja es mou en una òrbita més personal, sense oblidar mai els meus referents.

—Que són...

—Carner, és clar. I Ferrater. També Foix, a qui vaig fer una

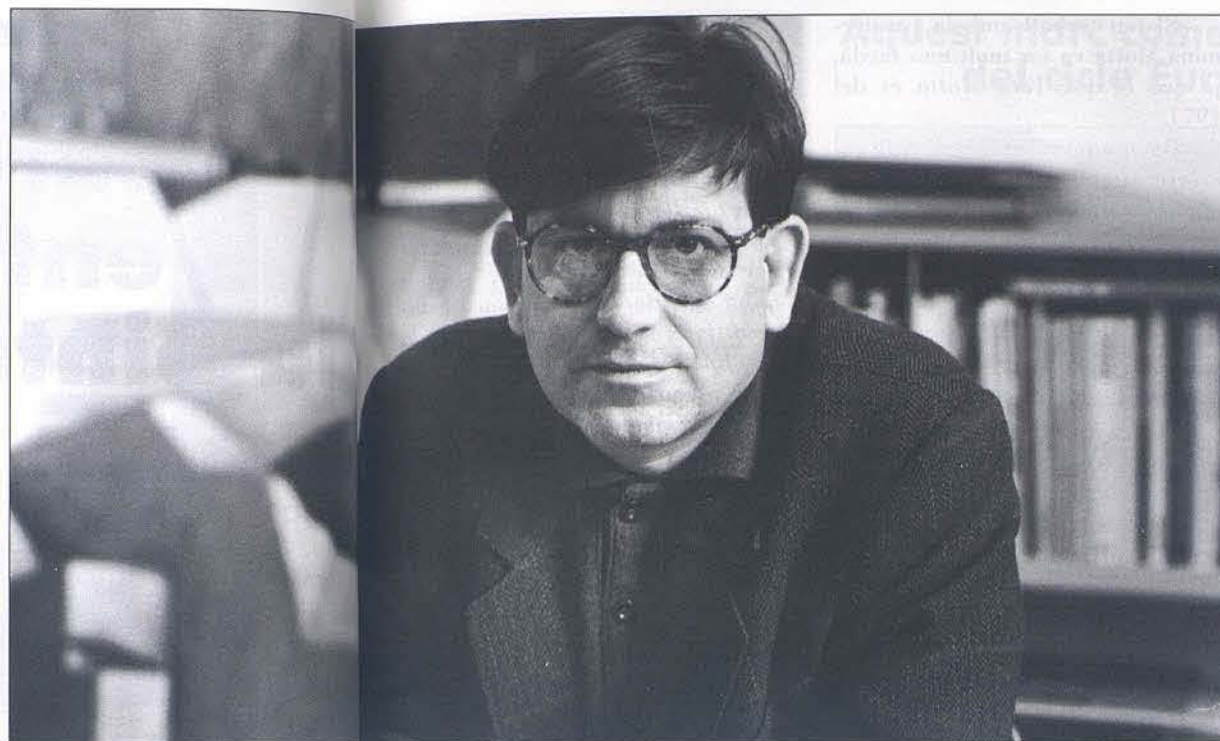

FOTO: JOSEP M. OLIVERAS

llarga entrevista publicada en un d'aquells llibrets de la sèrie "Dilegals a Barcelona". Ja era molt petit i el vaig turmentar molt, pobre home. També m'ha interessat molt Verdader. I Sagarra, pel seu domini del llenguatge, tot i que de vegades els seus poemes puguin ser molt superficials. El seu llibre *Entre l'Equador i els tròpics* mostra una riquesa verbal extraordinària. Quan érem joves, érem una mica esnobs i pedants, tendíem a deixar de banda Sagarra per la seva manca d'intel·lectualisme. Llavors, tots érem tibians. I ja se sap que Riba va menysprear Sagarra perquè aquest tenia totes les qualitats que a ell li mancaven: la musicalitat del vers, el domini del llenguatge... Gabriel Ferrater, en el seu llibre sobre Riba, feia bromes amb el fet que Riba parla de la "verdura" en lloc de la "verdor". L'hora de referir-se a un paisatge. Jo l'havia llegit molt de jove. Sagarra, al *Seminari de Girona* (el Poema de Nadal es recitava sencer cada any al menjador, per l'Advent), i en fer-me gran i anar perdent els prejudicis, l'he anat recuperant. Cosa lògica si penso que de la poesia m'ha interessat sempre el seu aspecte musical i la riquesa del llenguatge.

—No sé si estaràs d'acord amb mi, però crec que en un país més normal, i amb una tradició més

lida en aquest camp, Sagarra hauria acabat exercint de lletrista, i fent cançons a la manera d'un Jacques Prévert, cançons poètiques com les que cap als anys cinquanta a França realitzen grans autors i intèrprets com Ferré, Brel, Brassens o Béart.

—Segur, Sagarra hauria pogut ser a la base d'una renovació de la cançó culta abans dels anys seixanta, abans dels Setze Jutges. Però això en un país normal, com bé has dit.

—De fet, amb el temps, alguns cantants han musicat els seus poemes: Celdoni Fonoll, Ramon Muntañer, Lluís Llach...

—La Guillermina en canta un que a mi m'agrada molt, aquell que comença (canta) "Caminem enamorats..." Aquesta cançó podria ser de la Barbara o de qualsevol dels més grans. És preciosa. A França hauria esdevingut un clàssic. Aquí, als anys seixanta, semblava que Espriu era "el" poeta a musicar, però la construcció d'una cançó clàssica des del punt de vista formal, accentual, de llenguatge, amb Espriu és impossible. Només Raimon ha sabut connectar amb aquest poeta i el seu món formalment esquerp des del punt de vista musical. Sagarra, en canvi, va quedar marginat per qüestions ideològiques. El mateix Carner hauria donat molt de si en mans d'un Schubert català.

—Justament, Carner me l'imagino més interpretat en forma de lied, i Sagarra d'una manera més popular.

—Potser sí, però hi ha llibres com *Auques* i ventalls que també donarien molt de si en un registre més senzill. Ara, amb Carner sí que hi ha sempre aquest distanciament culte que amb Sagarra no es dona mai. Sagarra dona directament la carn a la fera.

—Tornant a la teua poesia, i després de fer-ne una relectura, he vist que, a més del gust pel joc formal i pels diversos matisos de la musicalitat, hi ha algunes referències musicals concretes. D'una banda, la utilització específica de la forma cançó.

—Sempre m'han agradat molt les cançons populars. A casa, el meu pare ens en cantava moltes. I de cançons de Nadal en sé encara un grapat de memòria: trobo que el folklore nadalenc català és una pura meravella. El noi de la mare, El desembre congelat, Els tres reis d'Orient, El petit vailet... Si fossin cançons alemanyes, les cantarien arreu del món. A través de l'escoltisme, també vaig entrar en contacte amb la cançó més culta, el lied, amb textos traduïts, i cantava cançons (recordo ara El viatge d'hivern) que llavors ni tan sols sabia que eren compostes per Schubert o per Brahms. Vaig anar descobrint, doncs, tipus d'estruc-

tures diferents, les unes més populars, les altres més sofisticades. I amb el temps vaig anar aprenent a jugar amb aquestes formes, aplicant-les a la meua poesia, tot i que no pas amb la pretensió que textos com *Cançó del pressentiment* (un títol força carnerià, per cert) fossin musicats.

—D'altra banda, trobem ara i adés als teus reculls referències directes a compositors com Mozart, Chopin...

—Mozart és el meu gran amic. També m'ha interessat molt Bach. I el Beethoven "petit", el dels quartets i sonates, més que no pas el de les simfonies. També Schubert, Brahms, Fauré... M'agraden els compositors menys grandiloqüents, els que fan poc soroll. De Mahler també m'agraden més els lieder que no pas les simfonies. En resum, tinc una clara tendència cap a la música de cambra. D'òpera, Mozart, evidentment. També em fa gràcia Verdi pels seus elements teatrals, melodramàtics (pensa que jo també he escrit teatre). Wagner, en canvi, mai no l'he pogut suportar. El trobo fals i mentider, et fot mà sempre que pot. I a més és un aprofitat: quan troba un tema que està prou bé, el repeteix tres-centes vegades.

—Això és el que acostuma a fer actualment l'Andrew Lloyd Webber...

—I és el que Mozart no fa mai. Quan sents una melodia que t'encanta, esperes que torni... i no torna mai més, perquè en té tantes altres, d'igual de bones, que no li cal ser reiteratiu. També em cau bé l'escola vienesa, Béla Bartók, que no és sinó el món tradicional revisitat amb dissonàncies i atreviments, Schönberg... i passo molt poc d'aquí. Potser també em caldria esmentar Satie, però la música més moderna no em fa gaire el pes.

—Al llarg dels teus poemes, també he observat algunes referències, suposo que de caràcter sentimental, a estàndards com *Smoke gets in your eyes* o *Blue Moon*...

—I tant, que són referències sentimentals. Es tracta de peces de la meua joventut, o bé que estan lligades a pel·lícules que estimo, o a

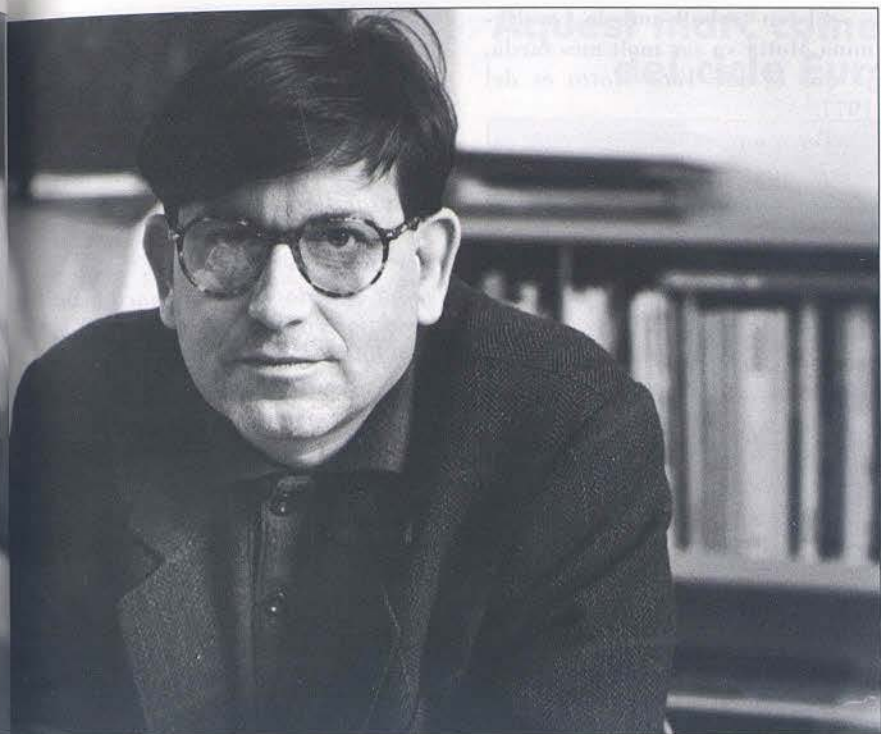

FOTO: JOSEP M. OLIVERAS

lida en aquest camp, Sagarra hauria acabat exercint de lletrista, i fent cançons a la manera d'un Jacques Prévert, cançons poètiques com les que cap als anys cinquanta a França realitzen grans autors i intèrprets com Ferré, Brel, Brassens o Béart.

—Segur, Sagarra hauria pogut ser a la base d'una renovació de la cançó culta abans dels anys seixanta, abans dels Setze Jutges. Però això en un país normal, com bé has dit.

—De fet, amb el temps, alguns cantants han musicat els seus poemes: Celdoni Fonoll, Ramon Muntaner, Lluís Llach...

—La Guillermina en canta un que a mi m'agrada molt, aquell que comença (canta) "Caminem enamorats..." Aquesta cançó podria ser de la Barbara o de qualsevol dels més grans. És preciosa. A França hauria esdevingut un clàssic. Aquí, als anys seixanta, semblava que Espriu era "el" poeta a musicar, però la construcció d'una cançó clàssica des del punt de vista formal, accentual, de llenguatge, amb Espriu és impossible. Només Raimon ha sabut connectar amb aquest poeta i el seu món formalment esquerp des del punt de vista musical. Sagarra, en canvi, va quedar marginat per qüestions ideològiques. El mateix Carner hauria donat molt de si en mans d'un Schubert català.

—Justament, Carner me l'imagino més interpretat en forma de lied, i Sagarra d'una manera més popular.

—Potser sí, però hi ha llibres com *Auques* i ventalls que també donarien molt de si en un registre més senzill. Ara, amb Carner sí que hi ha sempre aquest distanciament culte que amb Sagarra no es dona mai. Sagarra dona directament la carn a la fera.

—Tornant a la teva poesia, i després de fer-ne una relectura, he vist que, a més del gust pel joc formal i pels diversos matisos de la musicalitat, hi ha algunes referències musicals concretes. D'una banda, la utilització específica de la forma cançó.

—Sempre m'han agradat molt les cançons populars. A casa, el meu pare ens en cantava moltes. I de cançons de Nadal en sé encara un grapat de memòria: trobo que el folklore nadalenc català és una pura meravella. El noi de la mare, El desembre congelat, Els tres reis d'Orient, El petit vailet... Si fossin cançons alemanyes, les cantarien arreu del món. A través de l'escoltisme, també vaig entrar en contacte amb la cançó més culta, el lied, amb textos traduïts, i cantava cançons (recordo ara El viatge d'hivern) que llavors ni tan sols sabia que eren compostes per Schubert o per Brahms. Vaig anar descobrint, doncs, tipus d'estruc-

tures diferents, les unes més populars, les altres més sofisticades. I amb el temps vaig anar aprenent a jugar amb aquestes formes, aplicant-les a la meua poesia, tot i que no pas amb la pretensió que textos com *Cançó del pressentiment* (un títol força carnerià, per cert) fossin musicats.

—D'altra banda, trobem ara i adés als teus reculls referències directes a compositors com Mozart, Chopin...

—Mozart és el meu gran amic. També m'ha interessat molt Bach. I el Beethoven "petit", el dels quartets i sonates, més que no pas el de les simfonies. També Schubert, Brahms, Fauré... M'agraden els compositors menys grandiloqüents, els que fan poc soroll. De Mahler també m'agraden més els lieder que no pas les simfonies. En resum, tinc una clara tendència cap a la música de cambra. D'òpera, Mozart, evidentment. També em fa gràcia Verdi pels seus elements teatrals, melodramàtics (pensa que jo també he escrit teatre). Wagner, en canvi, mai no l'he pogut suportar. El trobo fals i mentider, et fot mà sempre que pot. I a més és un aprofitat: quan troba un tema que està prou bé, el repeteix tres-centes vegades.

—Això és el que acostuma a fer actualment l'Andrew Lloyd Webber...

—I és el que Mozart no fa mai. Quan sents una melodia que t'encanta, esperes que torni... i no torna mai més, perquè en té tantes altres, d'igual de bones, que no li cal ser reiteratiu. També em cau bé l'escola vienesa, Béla Bartók, que no és sinó el món tradicional revisitat amb dissonàncies i atreviments, Schönberg... i passo molt poc d'aquí. Potser també em caldria esmentar Satie, però la música més moderna no em fa gaire el pes.

—Al llarg dels teus poemes, també he observat algunes referències, suposo que de caràcter sentimental, a estàndards com *Smoke gets in your eyes* o *Blue Moon*...

—I tant, que són referències sentimentals. Es tracta de peces de la meua joventut, o bé que estan lligades a pel·lícules que estimo, o a

fets concrets de la meua biografia particular.

—Així doncs, més que no pas la cançó en si, el que importa en aquests casos és el context on se situa... No és que tinguis una adoració especial per Cole Porter, Berlin, Gershwin o altres compositors d'aquestes característiques.

—No, tot i que Gershwin no em desagrada. Però en general trobo aquest tipus de música un pèl rudimentària.

—Abans que no me n'oblidi, et volia fer una pregunta que em balla pel cap fa una estona. En Toti Soler té un àlbum que porta el mateix títol que un dels teus llibres, *Desdesig*. ¿Tenen alguna relació, l'un i l'altre?

—En tot cas, és el disc el que té alguna cosa a veure amb el llibre, ja que el llibre és anterior. La paraula "desdesig" no és al diccionari, se la va inventar Carner per a un poema dedicat a la mort de Guerau de Liost. Potser a en Toti li devia fer gràcia el títol i el va utilitzar, però no t'ho puc dir amb seguretat, ja que no el conec personalment. Amb en Jordi Sabatés sí que hi havia tingut relació: vaig posar un parell de lletres a músi-ques seves, a l'inrevés del que s'acostuma a fer normalment: Ombres i Moyenne girl. No han estat enregistrades, però.

—Moyenne girl sí que es troba en un parell de discos, però en versió instrumental.

—Pel que fa a Ombres, fou cantada en una ocasió per Lluís Homar al Teatre Lliure, dins del cicle Paraula de poeta. De fet, és un text que em va agradar força, i que vaig voler "salvar" tot incloent-lo al llibre Àlbum de família.

—Ja que hem començat a parlar de cançons, continuem movent-nos en aquest terreny. Abans de col·laborar amb la Guillermina, ¿haves tingut alguna experiència prèvia?

—Ara que ho dius, a La febre freda hi ha un parell de textos de cançons, i un d'ells (L'angoixeta) va ser musicat per la que després fou la meua dona, la Dolors Oller, que de jove anava de cantautora. Justament, ens vam conèixer en un recital de poemes i cançons, organitzat per un amic meu, on jo anava a recitar i ella a cantar.

—El teu treball amb la Guillermina Motta va ser molt més tardà, ja que el disc *Vota Motta* és del 1977.

—Per a aquest àlbum, li vaig escriure quatre textos, que van ser musicats per Francesc Burrull i per Joan Lluís Moraleda: Pobre papà, Himne de les dones de casa, Quan som al llit no em parlis del partit i L'home objecte. Eren cançons bàsicament iròniques... L'Himne ha estat molts anys la sintonia d'un programa de ràdio. Encara en cobro drets d'autor —quatre rals mal comptats.

—I com va anar, la col·laboració amb la Guillermina?

—La devia de conèixer a través del Biel Moll, que era actor i que havia col·laborat anys enrere amb la Dolors, en un grup de teatre amateur, tot fent Les bruixes de Salem. En aquella època vaig tenir força relació amb el món de la

"...m'encanten la Piaf, Trenet, Ferré, Barbara, Brassens..."

faràndula... A en Ventura Pons li vaig adaptar al català el Rocky Horror Show, per exemple, cançons incloses. La Guillermina em va caure molt simpàtica, i vam decidir fer alguna cosa plegats. I això devia de ser cap a les primeres eleccions. Deies que el disc era del 77, oi?

—L'època es nota sobretot en el tema Pobre papà, sobre els senyors d'Alianza Popular que es començaven a catalanitzar epidèrmicament, i amb Quan som al llit no em parlis del partit... Ara bé, el conjunt respira un cert aire a Boris Vian i a Serge Gainsbourg, autors dels quals la Guillermina també interpreta cançons en aquest disc.

—Són gent que m'agrada molt, així com també m'encanta Brel: La Fanette és una de les meves cançons preferides. I també m'encanten la Piaf, Trenet, Ferré, Barbara, Brassens... (per cert, la Guillermina anys enrere ja m'havia demanat una adaptació de Bras-

sens —em sembla que era La marche nuptiale— però no la va arribar a enregistrar mai). I, com a intèrpret, Montand és extraordinari: el seu disc de cançons populars franceses és una delícia, així com també hi ha un altre disc preciós de cançons populars cantades per Guy Béart. De fet, sempre m'ha agradat la bona cançó francesa: jo era un nen molt petit i ja escoltava L'âme des poètes, de Trenet... (canta) "Longtemps, longtemps, longtemps après que les poètes ont disparu, leurs chansons courent encore dans les rues..." Davant d'aquests senyors, em treu el barret.

—Tornem a la Guillermina. Després de *Vota Motta*, arriba la sèrie de televisió *Les Guillermines del rei Salomó*, i n'escris totes les cançons.

—Va ser una feina que em va encantar. Els temes ja estaven definits a partir dels guions... Havia de fer una cançó de pirates, una altra de psicoanalistes (aquest fou un tango que es diu Pantera, una sobre les illes del Sud... Vaig escriure una cançó per a cadascun dels capítols de la sèrie, tretze en total, i les va musicar en Joan Vives. Va ser molt divertit.

—Amb posterioritat al que acabem de recordar, ¿has tingut alguna altra experiència en el món de la cançó?

—La darrera ha estat l'adaptació de *Càndid* per al Romea, amb unes cançons de Leonard Bernstein. Va ser una feina molt difícil per traduir cançons, cal tenir molt en compte els accents tòpics, l'adequació del text a la frase musical... Difícil, sí, però interessant perquè els textos eren molt bons: n'hi havia d'en Sondheim, de la Lillian Hellman (l'amant de Darricell Hammett)... Aquestes són, en conjunt, les meves experiències en el camp musical.

—¿I no tens projectes, en aquest sentit?

—Home, hi ha una noia que em va demanar que li fes el llibre d'una òpera bufa de butxaca, destinada a locals com el Teatre Mòlic. No he començat a redactar-la, però ja tinc l'argument i els personatges pensats. Veurem si me'n surto.

MIKROKOSMOS

Polifònica de Granollers: tot un exemple

La Polifònica de Granollers ha commemorat el seu vintè aniversari (1998). Fins aquí, res de nou que no coneguem, puix que molt sovint unes efemèrides paral·leles són un contrapunt regular de l'activitat coral del país.

La novetat és la forma com ha estat vehiculada la commemoració amb l'encàrrec a Salvador Brotons d'una òpera per a cor, solistes i orquestra. El resultat: *Abans del silenci* (Crònica de la Unió Liberal. 1887-1936).

L'arrelament a l'entorn més immediat —les vicissituds, fins a l'esclat de la guerra civil, d'una entitat local, la Unió Liberal, dinamitzadora de les inquietuds culturals i socials de la vila— ha estat transcendit en un fris extrapolable a allò esdevingut a moltes altres ciutats de Catalunya; mèrit del text —original de Jaume Sesé i supervisió històrica de Joan Garriga—, que descriu amb el to que els escolau els punts essencials de la trama, la qual s'ha beneficiat de la direcció escènica de Frederic Roda.

Sobre aquesta base, Salvador Brotons ha compost una partitura excel·lent, acordada amb cada una de les nou escenes d'aquesta òpera coral.

Probablement, aquest matís en la denominació és el que més escaigui a aquesta composició, en la qual el protagonista és el cor.

En el treball de la Polifònica, s'hi féu patent un lliurament absolut i el goig de la participació en una obra que, amb tota certesa, ha estat treballada amb afany sota les ordres del seu titular, Lluís Vidal, que fou qui dirigí, amb vehemència i mestratge, la representació a què vaig assistir (Centre Cultural de la Fundació "la Caixa", Granollers, 30 de gener).

Més enllà dels mèrits musicals, interpretatius i escènics d'*Abans del silenci*, aquesta proposta de la Polifònica de Granollers s'insereix en un altre estadi, del qual voldria remarcar dos aspectes.

Un, d'innovació coral. Gosaria d'afirmar que, amb la seva iniciativa, la Polifònica de Granollers ha obert una nova via a una faceta musical que, a casa nostra, viu probablement massa entotsolada en camins fressats.

L'altre, d'exponent de participació d'un col·lectiu en una empresa que ha exigit a tots els components una llarga dedicació i disciplina (i no sols musical). I no és, aquest, un mèrit petit, als nostres dies, immersos com estem, molt sovint, en els esquemes del pensament feble.

Els aniversaris, tots, porten un parany implícit: caure en l'enyorança del passat. En el cas de la Polifònica de Granollers, la commemoració d'un de seu ha esdevingut tot un exemple.

Pere Artís

Aquest març comença la tercera edició del cicle Europa en Concert

Els pianistes Pierre Réach i Carme Martínez tancaran el cicle el proper juny

Aquest cicle de concerts, que ja s'ha consolidat i trobat el seu lloc en el panorama musical de Barcelona, torna en aquesta tercera edició el 19 de març (església de Santa Anna, a les 9 del vespre) amb l'actuació de la Capella de Santa Maria del Mar, dirigida en aquesta ocasió per Manuel Valdivieso, oferint música religiosa a *cappella* dels segles XV i XX. El seguirà un concert de l'Ensemble Accroche Note, el 21 de març, al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona a dos quarts de vuit del vespre, amb un programa format per obres de compositors contemporanis espanyols i francesos. Aquesta formació està formada per la soprano Françoise Kubler, el clarinetista Armand Angster, el percussionista Emmanuel Sejourne, la pianista Michèle Ranoul i el violoncel·lista Walter Grimmer.

Fins al proper mes de juny, el cicle oferirà les actuacions del Duo Nova (Denitza Kazakova, violí, i Jean-Cristophe Ducret, guitarra); el trio de violoncels format per Daniel Grosgrin, Ferhan Grosgrin i Peter Thiemann; del Quartet Bernini i el viola Paul Cortese; del grup Colors of Sound —saxo, violí i piano—; del guitarrista Álvaro Pierri; del duo format pel violinista Corrado Bolsi i el pianista Frank Braley; dels pianistes Patrick Dheur i Elsa Silva; i del duo de pianos format per la catalana Carme Martínez i el francès Pierre Réach. Així mateix, oferiran *master classes* el violoncel·lista Daniel Grosgrin, el guitarrista Álvaro Pierri, el pianista Pierre Réach i el violinista Corrado Bolsi.

Els concerts també tindran lloc, a més dels llocs esmentats, al Casal del Metge i a l'església dels Sants Just i Pastor, els dies feiners a les 9 del vespre o els diumenges a dos quarts de vuit del vespre, sempre comentats mitja hora abans.

Recordem que aquest cicle de concerts va néixer el 1996 a iniciativa de l'Institut Francès, l'Institut Italià de Cultura i l'Escola de Música Juan Pedro Carrero amb tres objectius bàsics: crear un cicle de concerts com a plataforma de promoció de la nova generació de joves intèrprets europeus tot assegurant el seu debut o bé oferint la seva primera actuació a Barcelona; fer conèixer el repertori de cambra europeu i promoure la música posterior a l'any 1920, per afavorir la composició catalana; i oferir l'oportunitat als estudiants de música dels darrers cursos d'escoltar en concert i rebre classes magistrals d'alguns dels instrumentistes més destacats d'Europa. Actualment el cicle és organitzat per l'entitat Tempus Mundi i té com a promotors les tres entitats fundadores abans esmentades. També compta amb l'assessorament de l'Association Française d'Action Artistique del Ministeri d'Afers Estrangers francès, la italiana Accademia Santa Cecilia, i la Fundació Suïssa per a la Cultura Prohelvètica; i amb la col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona, el Consorci de Promoció Exterior de Catalunya, el Consolat General de Suïssa, i les empreses Mitsubishi Electric, Iberia, la Corporació de Bancs Suïssos, Art XXI, Harmonia Mundi, Caixa de Catalunya i l'AE.

TANGENTS

Roser Muñoz

Els nostres mitjans de comunicació sovint es fan eco dels ballarins de formació clàssica de la resta de l'Estat que triomfen, preferentment, al Regne Unit. Fa anys Trinidad Sevilano, després Arantxa Argüelles i, ara fa poc, Tamara Rojo podrien exemplificar el que dic. En canvi, de les aventures de molts dels nostres ballarins -i cantants- per Alemanya, se'n parla poc. Qüestió d'agències? Dificultat idiomàtica? ¿Tal vegada el fet que la nostra cultura, i no solament en música pop o cinema, sigui més anglòmana del que pensem?

És cert que jo em trobava una vegada més a Leipzig per sentir diverses coses: una versió memorable de la Quarta Simfonia de Schumann amb Blomstedt i la Gewandhaus; un pianista jove, Lars Vogt, que en el Concert núm. 4 de Beethoven demostrà que segueix la saga dels grans, i per gaudir-hi de la incorporació al rol de la que ha resultat la millor Pamina, vocalment i escènica, que he vist i sentit en directe: Ofèlia Sala. Em vaig trobar que tenia l'oportunitat també de veure un espectacle que només una gran òpera pot donar (no en va Leipzig ha estat qualificada com la tercera òpera a Alemanya, darrere de la Deutsche Oper i de la Bayerische Staatsoper): la Gran Missa, un ballet d'Uwe Scholz sobre música de Mozart (principalment la Missa en Do menor, KV 427), a càrrec de Thomas Jahn, György Kurtág i Arvo Pärt. Una gran companyia en escena, música en directe i amb solistes vocals de qualitat. I la primera ballarina solista era Roser Muñoz, catalana, formada aquí, que ballà com feia molt de temps que no veia: amb aquella dècima de segon d'exactitud en la música, amb aquell estil plus de lliurament als moviments marcats pel coreògraf que, a la vegada que fan conjunt, demostren la raça dels grans de l'escena. No sé si fóra somniar, però ens agradaria veure-la actuar aquí: en aquest ballet de dues hores hi ha onze escenes que les ballen d'un a nou ballarins i que són ben transportables. També em van parlar molt bé d'en Joan Boix, fins ara estrella d'aquest ballet, que se n'ha anat a una altra companyia.

Tot plegat un homenatge per a aquests nostres ambaixadors silenciosos.

Jordi Maluquer

Ha començat a emetre
Catalunya Cultura

L'equip de programes musicals de Catalunya Cultura

El passat 2 de febrer va començar a emetre Catalunya Cultura, el nou canal temàtic radiofònic de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Amb emissió les vint-i-quatre hores del dia, Catalunya Cultura, tal com assenyala el nom, es dedica totalment a l'activitat cultural del país en tots els vessants: lletres, música, arts escèniques, cinema, etc. Amb una programació fixa de dilluns a divendres, estructurada segons dues franges horàries matinals centrals (de 6 a 8 i de 9 a 12), la programació de tarda i vespre és molt més parcel·lada.

De 6 a 8 del matí l'espai es titula Tots els matins del món -un títol amb inequívocs referents musicals-, espai que té justament en la música un dels ingredients cabdals. La presentació és a càrrec de Ramon Hernández i la música esdevé el pretext per situar l'actualitat quotidiana. La franja horària de 9 a 12 respon al títol

L'univers. És dirigit per Joan Bosch i es tracta d'un magazín cultural obert i amb capacitat per acarar totes les parcel·les culturals en extensió i profunditat. Amb espais dedicats a la ràdio-movel·la, el teatre, el cinema, les cultures alternatives, les novetats informàtiques, la literatura, etc., la música hi ocupa un lloc especialment destacat.

Les diverses modalitats musicals -clàssica, òpera, jazz, cançó, rock, ètnica, pop, salsa, electroacústica, coral, espirituals negres, estàndards i discografia- configuren de manera preeminent el conjunt de la programació fins a atorgar-li gairebé un caràcter discontinuu. Sovint aquestes especialitats gaudeixen d'espais individuals i, en altres casos, comparteixen protagonisme.

L'acte oficial d'inauguració de Catalunya Cultura va tenir lloc el passat 8 de febrer al Teatre Nacional de Catalunya. ■

Concessió de beques
de la Fundació
A. Pedro i Pons

La Fundació Universitària Agustí Pedro i Pons, de la Universitat de Barcelona, ha atorgat les beques 1998 de la branca musical a Josep Colomé Lozano i Joan Marc Pino Arasa, graduats superiors dels conservatoris del Liceu i Municipal de Barcelona, respectivament.

A més de la modalitat musical, la Fundació atorga beques de medicina i cirurgia, farmàcia, matemàtiques i psicologia. Per a més informació: Fundació Universitària Agustí Pedro i Pons. Gran Via de les Corts Catalanes, 585. Pati de Lletres, 2n pis. 08007 Barcelona. Tel. i fax: 93.403.53.53. ■

Convocat el II
Certamen de Cant
per a Veus Joves
Premi Manuel Ausensi

Amb la selecció prèvia de concursants durant el passat febrer i aquest mes de març en la fase preliminar, el proper abril i maig tindran lloc les proves seminales i final de la segona edició del Premi Manuel Ausensi per a joves cantants que organitza l'Ambit Cultural d'El Corte Inglés.

El concurs és adreçat a estudiants de cant, fins a 30 anys d'edat, en les tessitures de soprano, mezzosoprano, contralt, tenor, baríton i baix de l'Estat. Recordem que el guanyador de la primera edició va ser el tenor català Carles Cosías. ■

Editat el llibre que recull els 12 anys de Les Escoles al Palau

Les fundacions Orfeó Català-Palau de la Música Catalana i "la Caixa", organitzadores des del 1986 del cicle de sessions musicals pedagògiques Les Escoles al Palau, acaben d'editar un llibre que recull tot allò relacionat amb el cicle fins al 1998.

Així, des de la filosofia, les línies pedagògiques i la descripció de cada un dels 7 programes del cicle (aquest any s'hi ha afegit un de nou: Tocs de Cobla), fins a un recull estadístic de la demanda escolar i el nombre d'alumnes assistents als programes, passant per una divertida i alhora prou descriptiva composició fotogràfica, aquest llibre pretén ser una eina de divulgació i informació global de la tasca pedagògica duta a terme al Palau de la Música Catalana. El llibre es pot consultar a biblioteques, centres de recursos pedagògics i diverses entitats culturals. ■

El Teatre de l'Ateneu igualadí, un luxe cultural per a Igualada

L'històric Teatre de l'Ateneu igualadí va ser remodelat fa quatre anys i adaptat per a música, cinema, teatre i altres belles arts. Era un fet històric en el món cultural català, que guanyava un establiment instaurat el 1863. Quant al fet musical, l'Ateneu ens ofereix, entre d'altres, dues cites indefugibles per als melòmans: els Festivals de Música Ètnica de primavera i el Festival de Jazz de tardor.

Aquest darrer festival va comptar l'any passat amb cinc concerts de diferents estils; del blues al soul, passant pel *rythm' blues*, el *swing* i el *country*. Vam poder veure-hi Tanderi Lenois, Loti Lewis, Riders, Lapsus Quintet i, per fi, el gran duo Big Mama-Víctor Urís. Aquests darrers són una mostra més de l'alt nivell assolit pel jazz català. El *country blues* no té secrets per al duet; el fenomenal harmonicista

mallorquí Víctor Urís extreu del seu instrument un potencial increïble. És música sortida directament del cor generós d'un músic excepcional. Els dos ja s'han amarat de la música de jazz, han gravat un CD i s'han guanyat a pols un lloc en la història del jazz.

La tasca de difusió cultural i cívica de l'Ateneu és remarcable; una història apassionant que comença el 1863 i supera mil entrebanes: guerres, incendis, saquejos i confiscacions. L'antiga Escola i Teatrí de l'Ateneu ha estat, en paraules de Salvador Riba, un dels principals mentors, com un "*rusc, ple sempre de gent que entra i surt, com les abelles del seu emblema: labor prima virtus*". Gràcies, ateneistes voluntariosos que heu contribuït a salvar aquest patrimoni cultural tan valuós del poble igualadí i català! ●
Jordi Badia i Sendra

Del seu affm.

Sra. Maria Callas

Il·lustre patrimoni universal manipulats

Estimada amiga:

Gairebé una generació i vint anys d'absència que em separen de vostè no impedeixen que senti la seva figura com quelcom no diré proper, però sí essencialment conegut. I estic segur que aquesta és una sensació molt compartida entre la legió d'aficionats a la lírica que l'han admirat per referències, majoritàriament alienes al contacte directe —el disc o altres documents audiovisuals—, i sovint per mitjà d'allò que Gayarre anomenava "*una generació que va dient a l'altra com cantava Gayarre*". Que no és un mal recurs, tot sigui dit de passada.

Perquè de fet, vostè, en esdevenir mite ja molt abans del seu traspàs, va constituir-se, inevitablement com correspon a aquesta figura, en patrimoni de la humanitat. I aquesta és una càrrega molt dura que va suportar de manera gosaria dir poc satisfactòria i, sobretot, la cosa sembla prou evident, poc satisfeta. Però a la fi els mortals, ni fins i tot els qui com vostè assoleixen el privilegi de la grandesa, no tenen capacitat de dominar totes les forces que es congrien al seu redós i la vida reclama i acaba imposant una parcel·la fatal, per tant humanament indomable, de llibertat d'acció.

I ara, estimada amiga, permeti que reiteri el què li he dit, que es va convertir, via procés de mitificació, en patrimoni de la humanitat. I com acostuma a passar massa sovint, la societat, o si ho vol dit de forma més planetària, la humanitat, valgui la redundància terminològica, sovint no sap atendre com es mereix aquest mateix patrimoni, propi o apropiat; fins i tot quan es manifesta en la dimensió més excelsa com és el cas de vostè. I així hom cau en el parany de la devaluació, no objectivament en si mateixa —que ningú ni res no podrà marcir la seva figura, estimada amiga—, però sí en el de l'estima i el respecte.

Hom acusa així unes voracitats forassenyades que es focalitzen irrespectuosament damunt aquests valors patrimonials, els manipulen i els utilitzen en interès propi i fins i tot fa la sensació que si poguessin els devorarien en el seu assedegament foll i incontenible.

No voldria caure en el parany de l'excés, però alguna cosa d'això acabo d'acusar en el fet d'una representació

teatral que aquests dies s'ofereix en un teatre barceloní en què es versionen de forma molt lliure —o potser llibertina— unes classes que vostè va oferir a la Juliard School a les acaballes de la seva aleshores tan fatigada carrera. Amb el títol de *Master class*, un dramaturg del qual no em consten iniciatives gens rellevants, ha inventat una imatge de vostè, atapeïda de tòpics més que gastats, de tics asignificatius, d'imatgeria adotzenada i irrellevant, de banalitat, de manca de perfil i aprofundiment psicològic i històric, de crispació fora de lloc i de vulgaritat literària.

Estimada amiga, no sap quina pena m'ha produït aquest espectacle. Per moltes raons. La menor de les quals és el mal que pugui haver fet a la seva imatge real, ja que aquesta, reitero el que he apuntat abans, quan abasta la seva grandesa, està per damunt d'aquest tipus d'accions i segurament també, en una direcció oposada, d'excessos entronitzadors no menys mancats de sentit. Però sí pel fet de constatar, una vegada més, que l'home, i torno al que he exposat abans, no pugui contenir aquesta ferotge capacitat depredadora dels seus valors i referents més valuosos.

També m'ha dolgut que hagi participat en el joc una artista de casa meua, a qui admiro molt com a creadora i també en el pla personal, que lamento que no hagi sabut evitar la temptació de formar part d'un cerimonial d'aquestes característiques. Aquí en tot cas hi ha espai per a la indulgència pel fet que la temptació de donar vida damunt un escenari a un ésser tan extraordinari com vostè ha de ser realment molt gran. Encara que darrere la temptació hi hagi, ai las!, el risc del pecat. Però, i ara permeti que utilitzi molt lliurement Dumas i Verdi, via *Margherita Gautier* i *La Traviata*, molta indulgència mereix qui cau davant de temptació tan enlluernadora. I aquest em sembla un elogi absolut que a la fi acaba per enaltir i preservar la grandesa de la seva figura excepcional, estimada amiga.

Del seu affm.
Jaume Comellas ●

CURSOS AMB CARLOS CHAUSSON I ENEDINA LLORIS.

Organitzats pel centre L'Estudi, el baix baríton aragonès Carlos Chausson ofereix un curs d'interpretació vocal i escènica del 5 al 7 de març dirigit a cantants solistes de nivell mitjà, superior i professionals. S'estudiaran tres àries de lliure elecció i dues concertants a escollir entre *Lucia di Lamermoor*, *Les nozze di Figaro*, *Il barbiere di Siviglia* i *L'elisir d'amore*. El pianista acompanyant és Ross Carigmile. Per la seva banda, la soprano valenciana Enedina Lloris oferirà un curs de tècnica vocal i interpretació del 3 al 5 d'abril, dirigit a cantants solistes de nivell mitjà, superior i professionals. S'estudiaran cinc àries de lliure elecció. El pianista acompanyant serà Jordi Domènech. Als dos cursos, també s'hi pot participar com alumne oient. Inscripcions i reserva de places al telèfon: 93. 217.15.44.

CLASSES MAGISTRALS DE L'ESCOLA SUPERIOR DE MÚSICA REINA SOFIA. Aquest centre musical madrileny ofereix una sèrie de classes magistrals amb intèrprets de gran prestigi. Fins al mes de maig: del 22 al 26 de març, cant amb Ileana Cotrubas; del 14 al 16 d'abril, violoncel amb Boris Pergamentxikov; del 26 al 28 d'abril, viola amb Ana Bela Chaves; i el 7 de maig, piano amb Bruno Leonardo Gelber. Per a més informació: Escola Superior de Música Reina Sofia. Màrtires Oblatos, 25. 28224 Pozuelo de Alarcón. Tel.: 91.351.10.60.

CURS D'INTRODUCCIÓ AL MÈTODE SUZUKI. Organitzat per l'Institut Joan Llongueres, aquest curs tindrà lloc els dies 9, 10 i 11 d'abril, i serà impartit per Núria Cullerà Ramis. El curs és adreçat a professors de música i a qualsevol persona interessada en el mètode. El curs donarà a conèixer les bases filosòfiques i pedagògiques d'aquest mètode i la tècnica de funcionament aplicada al piano. La data límit d'inscripció és el dia 25 de març. Per a més informació: Institut Joan Llongueres. Sèneca, 22. 08006 Barcelona. Tel.: 93.217.18.94. Fax: 93.416.14.48.

XIV PREMI CIUTAT DE REUS DE COMPOSICIÓ PER A CORALS INFANTILS. Amb la finalitat de promoure la creació musical i de proveir les corals i escoles de música de repertori nou i adaptat a les estètiques actuals, aquesta convocatòria -d'àmbit internacional- és adreçada a persones relacionades amb la creació i la pedagogia musicals. El premi estableix cinc mo-

CONVOCATÒRIES

dalitats de participació: A) cançó a una sola veu amb acompanyament instrumental per a cantaires de 5 a 7 anys; B) polifonia a dues o tres veus amb acompanyament instrumental o sense per a cantaires de 7 a 10 anys; C) cançó per a cantaires de 7 a 10 anys; D) polifonia a dues o tres veus amb acompanyament instrumental o sense per a cantaires de 10 a 14 anys; i E) cançó per a cantaires de 10 a 14 anys. Cada modalitat rebrà un premi únic de 125.000 pessetes. Cada concursant pot presentar un màxim de cinc obres inèdites -una per a cada modalitat-, mentre que la lletra pot ser d'autor i sempre en català. El jurat serà format per Lluís Yera, Enric Navàs, Alejandro Civilotti i Antoni Colom. La data límit de presentació d'obres és el dia 26 de març.

XIV PREMI DE COMPOSICIÓ "CIUTAT D'ALCOI" PER A MÚSICA DE CAMBRA. Convocat per l'Ajuntament d'aquesta ciutat i dotat amb dos milions de pessetes, cada compositor pot presentar les obres que vulgui, d'acord amb les característiques següents: l'obra ha de ser inèdita i no estrenada ni enregistrada; per a grup instrumental, amb un mínim de tres i un màxim de nou intèrprets -defugint les formacions tradicionals clàssiques-; el grup instrumental no haurà de tenir més de dos percussionistes ni més de dos instruments iguals. El termini de presentació d'obres acaba el dia 16 d'octubre. Per a més informació: Premi de Composició Ciutat d'Alcoi. Centre Cultural. Av. del País Valencià, 1. 03801 Alcoi.

XX CONCURS JOAN MASSIÀ 1999. Organitzat per l'Associació d'Amics i Deixebles de Joan Massià i Maria Carbonell, enguany és dedicat al violí i tindrà lloc els dies 29 i 30 d'abril amb dues proves, eliminatòria i final, en les quals s'hauran d'interpretar unes obres concretes. S'atorgaran tres premis, dotats amb 200.000, 75.000 i 40.000 pessetes, a més d'un premi juvenil de 25.000 pessetes. El jurat el formaran Marçal Cervera, Salvador Pueyo, Montserrat Cervera, Gerard Claret, Gonçal Comellas, Eva Graubin i Agustín León Ara. Les inscripcions poden fer-se del 19 d'abril fins al 23 d'abril. Per a més informació: Sra. Núria Turull. Tavern, 21, 2n. 08006 Barcelona. Tel.: 93.209.74.04.

VII CURS INTERNACIONAL DE MÚSICA DE CAMBRA DE CAPELLADES. Tindrà lloc en aquesta vila de l'Anoia entre els dies 26 de març i 4 d'abril a l'Escola de Música i a la Sala Paper de Música, i serà impartit, com ja és habitual des de fa uns anys, per membres del Silvestri String Quartet, i Suzanne Bradbury (piano), Màrius Sima (violí), Viorel Tudor (viola), José Luis Castillo (anàlisi musical) i Víctor Morera (osteòpata). El curs s'adreça a instrumentistes de grau mitjà o superior i joves professionals de teclat, corda i vent, en grups ja constituïts o no. També s'hi pot participar com a alumne oient. La data límit d'inscripció és el dia 19 de març. Per a més informació: Paper de Música Del Fossar, 2. 08786 Capellades. Fax: 93.801.34.50.

CURSOS ESPECIALITZATS DE L'ESCOLA LUTHIER. L'Escola d'Arts Musicals Luthier de Barcelona ofereix els cursos següents: Interpretació musical dirigit a solistes i grups instrumentals (de l'any 1500 a l'any 1850), impartit per Jordi Savall (13 i 14 de març); Anàlisi de les Sis suites de Bach per a violoncel sol, impartit per Carles Guinovart (19, 20 i 21 de març); Lloai guitarra barroca, tiorba i interpretació (de l'any 1500 a l'any 1750) impartit per Rolf Lislevand (26, 27 i 28 d'abril); Tècnica i interpretació de la guitarra, impartit per Maria Socías (14, 15 i 16 de maig); i La guitarra: la seva història organològica i musical (arrels i evolució des dels inicis del barroc fins al principi del segle xx, impartit per Fernando Rodríguez (22 de maig). Per a més informació: Escola Luthier. Balmes, 53, pral. 08007 Barcelona. Tel.: 93.323.22.46. Fax: 93.215.39.84.

CONCURS INTERNACIONAL DE CAMBRA GAETANO ZINETTI. Tindrà lloc a la ciutat italiana de Sanguinetto (Verona) els dies 23, 24 i 25 d'abril. Hi poden participar els grups de cambra d'arreu del món (joves intèrprets), de dos (excepte duo de pianos) i sextets, amb o sense piano. El concurs haurà dues proves, eliminatòria i final. El repertori que cal interpretar és lliure, encara que amb matisos. S'atorgaran tres premis: 3.000, 1.250 i 750 euros, a més de l'adjudicació de diversos concerts. Les inscripcions s'han de fer abans del dia 3 d'abril. Per a més informació: Assessorato alla Cultura Comune di Sanguinetto. Via Ippolito Castello, 1. I-37058 Sanguinetto (Itàlia). Tel.: 00.39.0442.81066. Fax: 00.39.0442.365150. a/e: <http://www.zinetti.competition.org>.

Joan Guinjoan, Premi Ciutat de Barcelona

El compositor Joan Guinjoan ha estat distingit amb el Premi Ciutat de Barcelona corresponent a l'any 1998 per la seva composició *Segona Simfonia*, que es va estrenar el passat 5 de desembre en el si de la temporada habitual de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, sota la direcció de Christian Mandeal.

Aquesta és la quarta vegada que Joan Guinjoan aconsegueix el màxim guardó que atorga l'Ajuntament de Barcelona en les diverses modalitats creatives. El premi li va ser lliurat el passat 11 de febrer en un acte que va tenir lloc al Saló de Cent en el marc de les Festes de Santa Eulàlia. ■

La Cobla Ciutat de Terrassa celebra el vintè aniversari

La Cobla Ciutat de Terrassa està commemorant el seu vintè aniversari amb una sèrie d'actes de diversa índole. Nascuda oficialment el dia 10 de febrer de 1979 amb una plantilla formada per joves instrumentistes —amb una mitjana d'edat de 16 anys—, la seva trajectòria s'ha caracteritzat per un afany innovador pel que fa a les maneres de manifestar-se.

Ha comptat amb un quadre de directors d'un considerable prestigi en el món de la cobla, com Lluís Lloansí, Tomàs Gil Membrado i actualment Pere Benítez, i basant-se en una qualitat remarcable ha engegat iniciatives que l'han dut a actuar a Madrid, Holanda, Itàlia, Mèxic (al mateix Teatre de Bellas Artes), Suïssa, Bèlgica, Rússia i a la seu de la UNESCO, a París.

Va ser una de les formacions pioneres en la recuperació dels tradicionals balls vuitcentistes i en el muntatge de balls d'envelat amb cobla. També va incorporar al seu repertori boleros, tangos i altres ballables. Així mateix s'ha mostrat activa a donar suport a manifestacions festives terrassenques —Carnaval—, a col·laborar amb els castellers, etcètera.

Els actes del vintè aniversari es van obrir el passat dia 6 de febrer amb la presentació d'un CD dedicat a sardanes i una exposició retrospectiva sobre els 20 anys d'història de la cobla. El mateix dia es va celebrar una audició i l'endemà un anomenat aplec de família de cobles amb la participació de La Principal de Terrassa, Juvenil de Bellpuig, Ciutat de Reus, Catània i la mateixa Ciutat de Terrassa. El dia 10 de febrer va tenir lloc la presentació d'una pàgina web i el 6 de març tindrà lloc una titulada Jornada de Treball de Cobles en la qual es pretenen afrontar els aspectes de més actualitat que afecten el món de la sardana en general i de la cobla en particular. Finalment, el mateix dia 6 de març tindrà lloc un debat amb el títol "La cobla: un espectacle del segle XXI?" amb la participació de diverses persones vinculades al món del sardanisme. ■

Els segons premis masculí i femení del Concurs de Cant Francesc Viñas per a Carles Cosías i María Francisca Beaumont

El tenor català Carles Cosías i la mezzosoprano navarresa María Francisca Beaumont van obtenir els segons premis per a veus masculina i femenina de la 36a edició del Concurs Internacional de Cant Francesc Viñas que es va celebrar a Barcelona el passat gener. Els primers premis masculí i femení van ser per al tenor italià Giuseppe Filianoti i per a la búlgara Petia Petrova. Els tercers classificats van ser, en veu masculina, *ex aequo*, per al baix baríton polonès Jaroslav Brek i el baríton coreà Dong-Jik You, i en veu femenina la soprano nord-americana Abbie Furmanský.

Van rebre els premis especials: la soprano georgiana Irma Gigolashvili i la mezzosoprano moldava Natalia Gavrilan, *ex aequo*, a la millor intèrpret de música russa (ofert per la Fundació Puig); i repetien premis el baix baríton polonès Jaroslav Brek al millor intèrpret d'oratori; i el tenor català Carles Cosías al millor intèrpret de Donizetti (ofert per l'Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell) i el tenor Giuseppe Filianoti a un finalista tenor (ofert per Plácido Domingo). Aquests guanyadors, més la soprano espanyola Mariola Cantarero —guanyadora d'una borsa d'estudis i del premi atorgat pel Grup de Liceistes del 4t i 5è pis—, van participar al concert final, el 24 de gener al Palau de la Música Catalana, amb l'Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu, sota la direcció de Javier Pérez Batista. A més a més, es van atorgar un total de quinze premis extraordinaris.

En aquesta edició, hi han participat 225 cantants d'arreu del món, essent les nacionalitats més nombroses la coreana i l'espanyola. El jurat estava format per Paulo Ferreira de Castro (president), Victòria dels Àngels, Hans-Joachim Frey, Leyla Gencer, Eduard Giménez, Christopher Hahn, Jesús Iglesias Noriega, Peter Mario Katona, Brian McMaster, Joan Matabosch i Magda Oliveiro. ■

Ha començat la 6a edició del Festival Internacional d'Orgue d'Igualada

Durant aquest mes de març, els dies 7 i 21 a dos quarts de set de la tarda tindran lloc, a la Basílica de Santa Maria —amb un dels orgues més destacats del patrimoni organístic català—, els dos darrers concerts d'aquest festival que va començar el 31 de gener.

El primer concert va ser a càrrec de l'organista francès Jean-Paul Imbert. El van seguir les actuacions del català Jordi Figueras i Carreras (7 de febrer) i de l'italià Marco d'Avola (21 de febrer). El dia 7 actua la polonesa Mirosława Semeniuk-Podraza, interpretant obres de Muffat, Froberger, Bach, Alain, Surzynski i Lefebure-Wely, i el dia 21 tancarà el festival el suís Lionel Rogg, amb obres de Marchand, Cabezon, Bruna, Cabanilles, Bach, Franck, Alain i Rogg.

El festival és organitzat per l'Ajuntament d'Igualada, sota la direcció artística de Joan Paradell i Solé. ■

Una altra edició dels concerts organitzats per Caprabo al Palau de la Música

Aquesta cadena de supermercats, amb la col·laboració de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana, ha organitzat un any més una sèrie de concerts per als seus clients. Concretament, han estat 10 sessions, durant el passat febrer, amb una assistència de més de 20.000 persones d'arreu de Catalunya (s'han mobilitzat 50 autocars).

Els concerts, de caire popular, han estat oferts per l'Orquestra Simfònica del Vallès i el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, amb els tenors Ignacio Encinas, Antoni Comas i Josep Ruiz, tots sota la direcció de Salvador Brotons. Aquests van interpretar la *Simfonia núm. 9, en Mi menor, op. 95 "El Nou Món"*, de Dvorák, a la primera part, i una selecció d'àries i obertures d'òpera (*Aida*, *Rigoletto*, *Nabucco*, *L'elisir d'amore*, *Els mestres cantaires*, *Tosca*, *Cavalleria rusticana*) a la segona. ■

Presentació d'un disc amb obra de Joaquim Homs

El passat 2 de febrer va tenir lloc al Casal del Metge la presentació d'un disc integrat per la part més substanciosa de l'obra pianística de Joaquim Homs.

La interpretació va ser a càrrec del pianista granollerí Jordi Masó, músic que darrerament ha enregistrat, i enregistra, amb una certa assiduitat i èxit, obra de compositors catalans. Recordem que és en curs l'enregistrament de la integral de l'obra de Frederic Mompou, de la qual ja ha sortit el primer volum, i també ja ha sortit al mercat la integral de l'obra per a piano de Robert Gerhard.

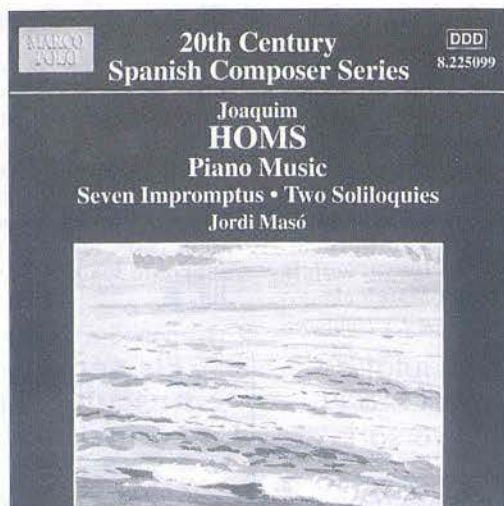
L'acte va comptar amb la presència del mateix Joaquim Homs, de Klaus Heynemann (president de HNH International Holding Limited, propietària dels se-

gells Naxos i Marco Polo, editors del disc), la filla del compositor, Pietat Homs, Narcís Comadira, el musicòleg Jorge de Persia i la representant a Espanya de l'empresa al·ludida, Isabel Cortázar.

Després dels parlaments va tenir lloc un petit concert amb una part

del contingut del disc, a càrrec de Jordi Masó.

Aquest compacte conté les Variacions sobre un tema popular català (1943), 7 peces (1951) —que de fet, té caràcter de primera audició—, 7 *impromptus* (1955-1960) i 2 soliloquis (1972). ■

La UPF engega dues revistes

La Universitat Pompeu Fabra, mitjançant el seu Institut Universitari de l'Audiovisual, ha posat en marxa dues revistes especialitzades amb formats diferents. D'una banda "Codex XXI", revista de la comunicació musical, en format tradicional i freqüència semestral; l'altra és "Formats", revista de comunicació audiovisual que utilitza la xarxa Internet per difondre els seus continguts.

"Codex XXI" va dirigida a tots els professionals de la música a nivell nacional i internacional, així com també a totes les institucions que estiguin relacionades amb el contingut de la revista. L'objectiu

principal de la publicació és el tractament amb un grau de rigor, propi d'una revista especialitzada, de l'especulació analítica i conceptual sobre el fet musical. El seu contingut pot variar des de la comunicació musical en sentit absolut (interpretació, expressivitat o anàlisi musical), passant per la sociologia de la música, l'estètica, la musicologia, fins a arribar a aspectes de la manipulació del so, com l'acústica o la síntesi digital.

"Formats" té en la difusió de treballs d'investigació i anàlisi de la comunicació audiovisual els seus principals objectius. La revista es presenta com una publicació de

caràcter universitari amb rigor científic.

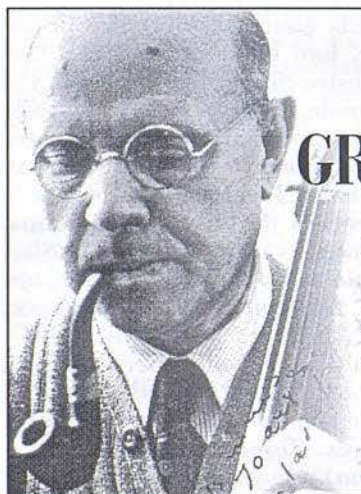
L'aparició d'Internet i la seva importància que actualment té com a mitjà de comunicació ha estat motius decisius per adoptar el format digital per a la revista. Això permet una difusió a tot el món i l'establiment de noves formes de participació en poder establir contacte directe amb els autors o obrir àmbits de discussió especialitzats. Si voleu més informació, podeu trucar al 93 542.22.00, enviar un missatge a l'adreça iua@upf.es o consultar la pàgina web <http://www.iua.upf.es>. ● J.M.C.

NOVETAT EDITORIAL

GRAN ENCICLOPÈDIA DE LA MÚSICA

Amb 8 volums, 75 CD i 2 Cd-Rom

L'obra que esperàvem tots els amants de la música.

Informació i subscripcions: Jordi Romaguera Telf. 93 338 17 36 - 93 337 77 75

Una exposició posà fi a l'Any Conxita Badia

Per MÒNICA PAGÈS i SANTACANA

La celebració del centenari del naixement de la cantatriu Concepció Badia d'Agustí (Barcelona, 1897-1975) serveix com a exemple paradigmàtic de la capacitat d'impuls i d'organització de tota una sèrie d'iniciatives dedicades al reconeixement i a la memòria d'una gran figura de la nostra història musical. Un seguit d'actes han omplert aquest Any Badia des de diversos punts del món i han implicat diverses institucions del nostre país en un entusiasme que es dona menys sovint del que voldríem.

L'any que ha donat cos a la commemoració d'aquest naixement, des del 14 de novembre —aniversari de Conxita Badia— del 1997 fins a una mica més enllà del 14 de novembre de 1998, ha tingut com a pròleg i com a epíleg la realització de dues exposicions sobre Conxita Badia: la primera, "Conchita Badia 1897-1975. Canción del arte" organitzada pel centre cultural de l'Archivo Manuel de Falla de Granada (del 24 de març al 24 de maig del 1997); i la segona, "Vine tu i les cançons!" realitzada per la Biblioteca de Catalunya (del 15 de desembre fins al 15 de gener d'enguany) unint-se al just ressò d'aquesta figura i amb l'objectiu de donar a conèixer el fons documental que la família ha cedit a aquesta institució. Les exposicions han servit per fer un repàs ric i exhaustiu de la vida de Conxita Badia i de la llarga llista de grans personatges d'aquest segle que van formar el seu cercle d'amistats, com fou el cas del mateix Falla, Casals, del seu estimat mestre Granados, Gerhard, Cambó, Mompou, Ginastera, Toldrà, Villa-Lobos, Ventura Gassol, Alicia de Larrocha, Frank Marshall, Montsalvatge, entre molts d'altres.

La celebració d'aquest centenari va tenir com a acte inaugural la recepció al Saló Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya, organitzat per l'Institut Català de la Dona i amb la presència del president de la Generalitat, Jordi Pujol, del conseller de Cultura, Joan Maria Pujals, i la presidenta de l'ICD, Joaquina Alemany, en la qual es va presentar el llibre *Conxita Badia (1897-1997). Centenari del naixement* de Mònica Pagès i Santacana, amb una conferència a càrrec de la mateixa autora i del musicòleg Xosé Aviñoa, i amb un breu recital de la soprano Maria Lluïsa Muntada i del pianista Àngel Soler que va concloure l'acte. També es van fer concerts units a la memòria d'aquesta cantant a la Sala de Cambra del Palau de la Música Catalana i al Conservatori Superior Municipal de Barcelona, amb la participació d'alumnes del centre i d'estudiants provinents de la Càtedra Conxita Badia de la Universitat Politècnica de Mèxic creada per una de les seves deixebles, la soprano mexicana Lupita Campos.

Els concerts, els col·loquis i les conferències sobre aquesta cantant també han omplert la programació de molts centres culturals de Barcelona i de fora, com l'organitzada pel

Centre de Lectura de Reus, que va poder comptar amb el testimoni privilegiat de la senyora Helena Cambó de Guardans, la conferència que va oferir l'escriptor argentí Carlos Manso, deixeble de Conxita Badia, al Palau Güell, i l'homenatge de l'Acadèmia Marshall amb la presència d'Alicia de Larrocha en un acte que va incloure l'evocació personal d'aquesta artista de part de l'historiador i també gendre de la cantatriu, Josep M. Ainaud de Lasarte, i un concert a càrrec de Narcís

Bonet i la seva esposa, la soprano Hélène Giraudier.

Amèrica també ha rememorat la figura de Conxita Badia i els més de deu anys que va viure en aquelles terres amb diversos actes al Salón Dorado del Teatro Colón de Buenos Aires i a l'Uruguai. Finalment, l'Ajuntament de Barcelona, sota la coordinació de la Regidoria del Districte de Sarrià-Sant Gervasi, va fer col·locació d'una placa dissenyada pel joier Aureli Bisbe a l'edifici on Conxita Badia va viure des de la seva tornada d'Amèrica fins al dia de la seva mort.

La celebració d'aquest centenari també ha servit per editar dos compactes que recullen diversos enregistraments fets per Conxita Badia. D'una banda, *Homenaje a Conchita Badia* del segell argentí Producciones Piscitelli, amb una selecció de cançons d'autors sud-americans cantats per ella i fragments d'obres de Falla, com *El sombrero de tres picos* o *Psyché* dirigides pel mateix compositor i amb la interpretació d'ella mateixa i que van ser retransmesos per la ràdio argentina. En segon lloc, la Fonoteca de Catalunya ha editat un altre compacte, que també recull enregistraments inèdits d'aquesta cantatriu tan estimada.

Reconeixem la nostra
debilitat per les grans veus

Freixenet

Premi al millor cava
"Guia de Vinos Gourmets 98"

Yuri Temirkanov

Magnificència sonora

Palau 100. Orquestra Filharmònica de St. Petersburg. Direcció: Yuri Temirkanov. *Simfonia núm. 7 en Do dièsi menor, op. 131* de Prokófiev, *Simfonia núm. 6 en Si menor, op. 74 "Patètica"* de Txaikovski. Palau de la Música Catalana. 26 de gener de 1999.

Per F. TAVERNA-BECH

Segurament, l'actuació al Palau de l'Orquestra Filharmònica de Sant Petersburg dirigida per Yuri Temirkanov, el director titular, serà recordada com un dels esdeveniments destacats de l'actual temporada de Palau 100. En veritat, el nombrós públic que omplia pràcticament el Palau va quedar impressionat per la brillantor, bellesa i plenitud del so d'aquesta agrupació simfònica russa i també es va emocionar per la musicalitat que, sota el gest mesurat i concís de les mans (sense l'habitual batuta) de Temirkanov, va infondre a la música de Prokófiev i de Txaikovski. Va ésser difícil trobar moments buits o febles en aquest concert, que d'alguna manera venia a exposar la darrera creació completada poc abans de la seva mort per la imaginació de dues figures ben emblemàtiques del seu temps i dels seus respectius segles, com són Txaikovski en el segle XIX i Prokófiev en el XX.

Temirkanov i l'orquestra russa van interpretar amb veritable lucidesa el caràcter calidoscòpic de la

Setena de Prokófiev, on plantejaments coloristes diversificats van dibuixant un curs d'acusades contraposicions en el qual es deixen entreveure certes reminiscències d'algunes obres anteriors (per exemple *Romeo i Julieta*). Pàgina coherent en el seu ben dosificat decurs i que tanmateix no supera l'admirable unitat orgànica de la seva *Cinquena Simfonia*, per la seva intencionalitat —exaltació de la "força interior que empeny la joventut soviètica"— degué complaure les altes esferes del govern soviètic.

Igualment, la lectura de la *Simfonia Patètica* de Txaikovski —una pàgina veritablement modèlica per la manera tan imaginativa com hi és elaborat el motlle de la simfonia romàntica— va assolir moments d'una força dramàtica insuperable tant en el primer com en el darrer dels seus quatre moviments, mentre que en el segon la interpretació va sobresortir per l'agilitat d'un lirisme espontani i simple, mentre que en el tercer la centúria de St. Petersburg i Temirkanov van atorgar veritable sentit constructiu al joc que s'estableix entre tensions i distensions.

L'autoritat ben entesa

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Àngel Jesús García, violí. Direcció: Jesús López Cobos. Haydn, Cervelló, Brahms. Palau de la Música Catalana. 8 de gener de 1999.

Per MIQUEL PARDO

No és habitual trobar un director d'orquestra que s'expressi des del sentit d'autoritat que transmet el coneixement profund i exhaustiu de l'obra musical. Sovint hom confon l'autoritat per un posat més o menys agressiu de cara a la galeria, o d'una tensió enervant de la musculatura que sovint no fa altra cosa que reflectir la mateixa impotència.

Jesús López Cobos ens va donar una lliçó magistral del que significa l'autoritat artística: seguretat, coneixement, solidesa en l'ofici i, sobretot, capacitat d'estimular els músics de l'orquestra, que tenen la sensació "d'estar en bones mans" i entregant llur art a qui sabrà fer-ne bon ús. No hi ha circumstància que arribi més al cor del bon aficionat que veure com aquests professionals de l'orquestra, alguns d'ells veterans i amb un bagatge de llarga experiència damunt seu, s'engresquen com si fossin joves estudiants de música. S'ha de donar les gràcies a aquell director que sap fer renéixer aquesta il·lusió pura de fer música pel plaer de fer-la.

Vam trobar en la *Simfonia núm. 94 "Sorpres"* de Haydn un López Cobos amantent a anticipar el caràcter dels moviments, fent gala d'una extraordinària i alhora comunicativa precisió en el gest. Molt bona va ser l'entesa entre el director i els primers violins en el lluminós i elegant "Andante". El treball de les fustes, especialment els fagots, va ser prou meritori.

La *Fantasia concertant per a violí i orquestra* de

Jesús López Cobos

Jordi Cervelló va trobar en Àngel Jesús García el seu demiürg amb un so càlid i profund. Aquesta és una obra complexa, de caire expressionista, amb un desequilibri intern que expressa rebel·lió i moments de gran intensitat dramàtica. Els punts més "tonals" del discurs actuen com a "escletxes de claror" enmig d'un univers obscur i melangiós. Al final s'obre una porta a l'esperança.

Un director d'orquestra té dues mans, però pocs d'ells les utilitzen amb independència. És en la mà esquerra de López Cobos on es manifesta la poesia de la música, i això es va evidenciar especialment en la *Simfonia núm. 4* de J. Brahms. Les sonores inspiracions del director ajudaven els músics a respirar, tot donant a l'"Andante moderato" una agilitat inusitada, lluny de la "feixuguesa brahmsiana" que ha acabat sent més un tòpic que no pas una realitat.

Èxit per a l'Orquestra de Cleveland

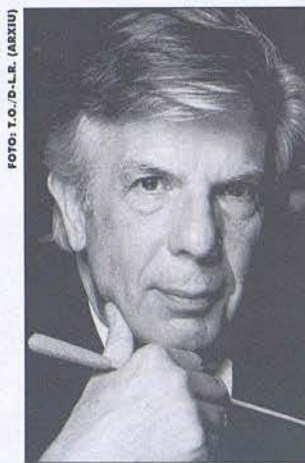
Pro Música. Cleveland Orchestra. Franz Peter Zimmermann, violí. Christoph von Donhanyi, direcció. Beethoven i Stravinsky. Palau de la Música Catalana. 27 de gener de 1999.

Per F.T.-B.

La darrera setmana del mes de gener va constituir una mena de brillant festival simfònic, ja que l'actuació que tot seguit comentarem va estar precedida per l'actuació de l'Orquestra Filharmònica de St. Petersburg i a continuació per l'estrada del Palau van passar: l'Orquestra de San Francisco i la de Rotterdam i, a més d'aquesta rutilant constel·lació, la nostra orquestra dirigida per Decker també es va fer escoltar en dos concerts que han estat, de moment, els millors de la temporada.

Cal destacar un fet: la carrera ascendent del jove violinista Franz Peter Zimmermann continua, ja que la seva versió del *Concert per a violí i orquestra* de Beethoven va manifestar admirable equilibri entre claredat expositiva i apassionament expressiu, a la vegada que la noblesa del so violinístic atorgava consistència al curs líric de la partitura. Igualment, el director Christoph von Donhanyi i l'Orquestra de Cleveland van contribuir a la bellesa de la lectura beethoveniana amb unes intervencions d'ajustat i ben puntuat clima dialogant, alhora que remarcava el vessant virtuosístic del solista amb àgils i matisades flexibilitzacions dels temps.

Com a segona i darrera obra del concert es va programar la *Consagració de la primavera* de Stravinsky. La versió que n'ofereix l'orquestra nord-americana va posseir notable entitat i va exhibir qualitats virtuosístiques i inqüestionable equilibri entre llurs famílies instru-

Ch. von Donhanyi

mentals. Potser hi van haver certes puntuacions i qüestions rítmiques que s'apartaven del que s'està habituat a escoltar, però tanmateix, situades en el context de la lectura, tal com la va exposar Christoph von Donhanyi, no van deixar d'estar justificades. En tot cas, s'ha de reconèixer rigor i coherència a la traducció per la seva línia expressiva centrada en l'aspecte dionisiac de la partitura i en canvi menys orientada a l'aspecte dramàtic —en definitiva, es tracta de la contraposició entre la fecundació i l'extinció, ja que el cerimonial de la *Consagració* no és altre que l'afirmació de la vida a través de la mort. Això explicaria que, en comptes de posar en evidència les innombrables contraposicions rítmiques i les polirítmies que vertebraven i desenvolupen la música d'aquesta obra, Donhanyi tractés de fusionar-les o bé que fins i tot el material folklòric més que accentuar-ne el contingut de dansa, atorgués importància a la seva qualitat lírica i d'aquesta manera contrarestés l'efecte violent del ritual que exalta la fecunditat mitjançant l'extinció de la vida.

Carregant les tintes...

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dan Grigore, piano. Direcció: Franz-Paul Decker. Strauss, Charles i Grieg. Palau de la Música Catalana. 30 de gener de 1999.

Dan Grigore

Per M.P.

Ja en els primers compassos de *Metamorfosi* de R. Strauss copsàrem un Decker amb bon posat i inspirat. El director alemany dirigia amb tot el cos, tot controlant sense esforç les calidoscòpiques harmonies. Una interpretació excel·lent dels vint-i-tres instrumentistes de corda.

De vegades es fa difícil fer la crítica d'un autor proper en el temps i l'espai, com és el cas d'Agustí Charles, a qui se li estrenava l'obra *Effigies* en segona versió. "Aquesta obra, o la suportes o no, no hi ha mitges tintes", assegurava Charles en el programa de mà. I com diu la sàvia dita: "qui avisa no és traïdor". Farem nostres les seves paraules, tot procurant no caure en l'observació de Terenci: *Nae iste magno conatu magnas nugas dixerit* (Em dirà aquest grans bananades amb gran pompa).

Malgrat algunes troballes tímbriques interessants i cert treball motívic, vam trobar una obra xarona i de caràcter força barroer: un exercici gra-

ben lluny de l'elevació d'esperit que tota obra artística comporta. Una peça que tant podria durar vint minuts com vint hores, perquè tot plegat no anava més enllà d'una permanent exposició. Qualsevol intent de tramar un discurs quedava sufocat pels espetecs del *fortissimo*.

Encara no del tot recuperats dels blaus i les contusions de la darrera obra, vam anar recuperant el sentit a través d'una generosa i àmplia interpretació de *Mort i transfiguració* de Strauss. Un Decker exigent amb el *cantabile* de l'orquestra. Realment, aquest és un repertori molt adient a les qualitats d'aquest director.

La darrera obra d'aquest polifacètic programa era el *Concert per a piano i orquestra*, op. 16 d'Edvard Grieg amb el solista Dan Grigore. Vam copsar una interpretació rica en matisacions, poètica, delicada (no sense posar en perill, de vegades, la consistència del so), i amb una certa dosi d'histrionisme. Una interpretació espectacular, en tots els sentits de la paraula.

Brillant actuació de Kyung Wha Chung

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Kyung Wha Chung, violí. Direcció: Salvador Mas. Ravel, Prokófiev, Beethoven. Palau de la Música Catalana, 15 de gener de 1999.

Kyung Wha Chung i Salvador Mas

Per M.P.

L'estil senzill, pur, de bellesa innocent de les cinc peces infantils *Ma mère l'oye* de Maurice Ravel era un estímul molt atractiu per obrir un programa seguit de dues obres tan complexes i de marcat caràcter com són el *Concert per a violí i orquestra* núm. 2 de Prokófiev i la *Simfonia* núm. 3 "Heroica" de Beethoven.

Ens va sorprendre estranyament la manera de començar la interpretació de les peces de Ravel. Un *tempo* extremament lent impedia la lliure circulació del pols musical. La reiterada imprecisió en el gest de Mas no ajudava a assegurar les entrades instrumentals.

L'estrella de la nit va ser, sens dubte, la violinista coreana Kyung Wha Chung, que ens va deleitar amb una interpretació de caràcter del concert de Prokófiev. El solo amb què s'inicia el primer moviment, "Allegro moderato", ens va captivar per la delicadesa i el grau de refinament en la qualitat sonora que Wha Chung sap extreure del seu instrument. El seu fraseig va estar ben portat dins d'un *cantabile* enèrgic i amb nervi. En el moment en què s'afegia l'orquestra es palesà l'intel·ligent diàleg

de la solista amb aquella i, en especial, amb els primers violins. La intèrpret coreana pertany a aquella classe de solistes de forta personalitat musical que tenen autoritat sobre l'orquestra i la dirigeixen, de fet. Sobre un acompanyament orquestral en *staccato*, d'esperit entranyable i caràcter un xic còmic i desencaixat, s'obrí pas el so interioritzat d'un lirisme extraordinari de la solista en l'"Andante assai". A la manera d'unes variacions sobre un tema, el discurs, partint de la falta de relació entre melodia solista i acompanyament, acaba finalment fonent-se en la unitat, mentre que els tocs periòdics del bombo actuaven com a conflicte no resolt dins del clima apacible del conjunt. Sols un instrumentador genial com Prokófiev sap extreure tot el sentit expressiu d'un instrument tan peculiar com el bombo.

L'"Heroica" de Beethoven no desentonà del caràcter que imprimí Salvador Mas al llarg de la seva actuació. Una energia mal canalitzada donava lloc a una interpretació més convencional que no pas convincent, i de vegades insípida. En la direcció, cal saber quin és el moment d'arriscar i, en aquest sentit, el "Finale" va estar més en la línia que s'esperava. Una mica tard per despertar.

The English Concert

Excel·lent actuació de The English Concert

Palau 100. The English Concert. Rachel Podger, violí I. Walter Reiter, violí II. Miles Golding, violí III. Catherine Martin, violí IV. Direcció: Trevor Pinnock. Vivaldi i Händel. Palau de la Música Catalana, 7 de gener de 1998.

Per M.P.

L'expectació amb què s'esperava la vetllada estava més que justificada per la impressionant trajectòria i prestigi d'aquesta formació barroca. En aquest sentit, i en línies generals, l'actuació de l'orquestra no defraudà. L'"Allegro" inicial del *Concert en La menor, per a dos violins, op. 3 núm. 8* de Vivaldi va ser brillantment executada amb un *tempo* ajustat, amb un bon diàleg entre solistes i *tutti*; una interpretació en cap moment freda. Destacarem especialment com la simplicitat en la idea interpretativa corria paral·lela a la de l'escriptura vivaldiana del segon moviment, "Larghetto".

Del *Concerto grosso en Re major, op. 6 núm. 5* de Händel cal fer esment del bon fer de la concertino Rachel Podger. Aquesta jove violinista té un tocar alegre, sense exageracions, sempre amb el suport del treball sòlid de l'orquestra, molt curosa del detall. Un Händel correcte en el vessant de la interpretació "històrica", i alhora viu i apassionat quant a temperament.

El *Concert per a quatre violins, en Si menor* de Vivaldi tenia l'al·licient afe-

git de constatar les diferències entre els quatre solistes en un discurs ben repartit. El timbre de cadascun d'ells es percebia ben diferenciat malgrat alguns *pianissimi* d'execució arriscada. Bona coordinació en les figuracions ràpides.

Però, sens dubte, l'obra més atractiva del programa corresponia a la segona part del concert. *Les quatre estacions, op. 8* del compositor venecià. Obra aquesta d'una popularitat que no deixa de ser un problema a l'hora d'afrontar una interpretació original. Se n'han fet tantes versions! El paper de la concertino no va ser tan brillant com en les obres precedents, en donar un caràcter excessivament lènguid a alguns passatges de l'"Estiu". Tampoc no ens va entusiasmar gaire l'alteració contínua del *tempo* en l'"Allegro" de la "Tardor", ni certs *glissandi* del solista, de poc encert a parer nostre. Sembla difícil, llevat que es busqui un efecte de cara a la galeria, comprendre la presència de *pizzicati*-Bartók o passatges de *sul ponticello* rabiós en un repertori com aquest. Si més no, es fa difícil de justificar-ho tant estèticament com històricament. Malgrat això, la interpretació fou sobradament reeixida.

FOTO: G. POCH

Michael Tilson Thomas

La imatge de Bernstein com a referència

Palau 100. San Francisco Symphony. Michael Tilson Thomas, director. *A quiet place* (suite) de L. Bernstein i *Simfonia núm. 5* de Gustav Mahler. Palau de la Música Catalana. 28 de gener de 1999.

Per F.T.-B.

Diu en que a Bernstein li agradava que el consideressin com "un compositor que també dirigeix"; certament, totes les opinions són respectables i també discutibles, però si la *suite* extreta de la seva òpera *A quiet place* tingués poder decisor sobre aquesta qüestió, hem de dir que difícilment la seva fama com a compositor prevaldria a la ben guanyada com a director.

D'alguna manera els sis moviments que integren la *suite A quiet place* no són res més que una tirallonga d'efectes orquestrals espectaculars possiblement eficaços per remarcar l'acció d'un film o d'una coreografia pròpia del gènere de la revista musical. Ara bé, l'audició en un context purament concertístic difícilment pot motivar l'interès. Amb tot, s'ha de reconèixer que la partitura s'adequava totalment a l'especial idiosincràsia de Michael Tilson Thomas, el

director titular de la Simfònica de San Francisco. És així com el discurs altisonant i efectista del reguitzell de sons de Bernstein, Tilson Thomas el va escenificar amb una sèrie de gestos que, sense deixar d'ésser eficaços per als músics de l'orquestra, també anaven dirigits a la galeria. Tot i així, l'aspecte purament plàstic no deixà de tenir el seu interès i fins i tot d'anunciar com seria la continuació del concert.

Veritablement, al marge del contingut estètic i vivencial de la *Cinquena Simfonia* de Mahler, la versió de Tilson Thomas va magnificar amb brillants contrastos i importants sonoritats el discurs mahlerià, malgrat que va ésser-hi difícil percebre el to poètic d'altres lectures. És així com les subtils tímbrics que Mahler exposa amb un sorprenent sentit contrapuntístic van desaparèixer per donar lloc a l'efusió apassionada del so orquestral —especialment suggeridor en la secció dels vents.

Potencia de so

Pro Música. London Philharmonic Orchestra. Xavier Güell, director. *Simfonia núm. 7 en Do major "Leningrad"* de D. Xostakóvitx. Palau de la Música Catalana. 12 de gener de 1999.

Per. F.T.-B.

Fins a cert punt el plantejament del concert oferia un ambient de recerca de temps passats: d'una banda el nom de Pro Música evocava uns cicles de concerts que durant un quart de segle i escaig van constituir els veritables protagonistes de la vida musical barcelonina; de l'altra, hi reapareixien el conjunt simfònic de la London Philharmonic Orchestra i Xavier Güell, un director que des dels temps de la Mozartiana no actuava al Palau. En el programa només una obra: la *Setena Simfonia en Do major* de Xostakóvitx, impressionant fris simfònic inspirat en el setge a Leningrad que si més no representa una autèntica prova de foc per a qualsevol agrupació orquestral, i també per al director que la interpreta. El conjunt de totes aquestes circumstàncies va fer que el Palau de la Música Catalana registrés una més que notable aflluència de públic.

Es ben cert que les orquestres de primeríssima categoria, com és el cas de la London Philharmonic Orchestra, tenen un nivell instrumental que gairebé assoleix la perfecció tècnica, el qual permet desenvolupar la més rica gamma de qualitats sonores i expressives; igualment, cal dir que la disciplina és una altra de les virtuts

que posseeixen en alt grau. És així que les seves versions sempre garanteixen una fita artística elevada i que aquesta, segons l'art de qui la dirigeix, pot arribar a l'excel·lència i a la genialitat. En canvi, però, el que és difícil que succeeixi és que la seva actuació decebi l'oient.

Així, podem reconèixer que la centúria simfònica londinenca va oferir la més perfecta traducció del concepte interpretatiu o visió de la partitura que tenia el director Xavier Güell. Certament, els pentagrames de Xostakóvitx manifesten una tònica melodramàtica que amb el seu desenvolupament obsessiu, la tensió coloració instrumental i la constant citació de la tragèdia pot suggerir un discurs efectista i grandiloqüent en el qual no tinguin lloc ni la necessitat d'un relaxament o la subtilitat en la inflexió més que expressiva, simplement emotiva.

Fins a cert punt, doncs, sense restar mèrits a l'aspecte sensacionalista de la interpretació, la *Setena Simfonia* de Xostakóvitx ens va arribar amb generositat de potents volums sonors, amb una certa manca de matisos contrastants, la qual va resultar un tant uniforme per impedir diversitat al desenvolupament rítmic i en l'estructuració dels plans sonors.

Massa eclecticisme

Euroconcert. The Romantic Chamber Group of London. Beethoven, Schumann, Fuchs, Brahms. Palau de la Música Catalana. 18 de gener de 1999.

Per F.T.-B.

Pel seu historial, sembla que el Romantic Chamber Group of London –en definitiva, el clàssic trio de piano, violí i violoncel– va crear-se amb el lloable propòsit d'estudiar el repertori de música escrita pels compositors coetanis de les grans figures del Romanticisme (Beethoven, Schubert, Schumann, Mendelssohn, Brahms, etc.), activitat aquesta que va ajudar a descobrir i a estudiar altres escoles, com l'anglesa, la italiana, la francesa i l'holandesa, entre d'altres, les quals fins a cert punt són negligides pel repertori concertístic.

D'aquesta manera, aquesta agrupació londinenca ha donat a conèixer les obres de compositors poc difosos, com les de Clara Schumann, Gade, Widor, Chaminade, etc.

En la seva presentació a Barcelona, el Romantic Chamber Group va oferir un programa ben il·lustratiu del concepte que aplica en la confecció dels programes, ja que al costat del *Trio per a piano op. 70* de Beethoven, inclouia la *Sonata per a violí i piano, op. 105* de Schumann, la *Fantasia per a violoncel i piano, op. 78* de Robert Fuchs (1847-1927) i el *Trio en La major, op. post.* de Brahms.

Tant el violinista Paul Barrit, com el violoncel·lista Charles Medlam i el pianista James Lisney van posar de manifest la seva compenetració en el veritable estil cambrístic, com és el que passa per la recerca d'amalgamar criteris d'interpretació, defugir tota mena de vetetisme i centrar la lectura de les partitures en un punt equidistant entre el que és pura expressió apassionada i el que pertany exclusivament a la mecànica de la interpretació. És ben cert que en les seves traduccions va crear-se una atmosfera de tipus intimista i que en el seu tocar no es van produir arravataments discursius, sinó que, ben al contrari, tot semblava al seu lloc, dins d'un clima de convivència i discreció perquè no res pertorbés el diàleg d'una reunió amical entre

intèrprets i públic. Aspectes que, per la voluntat d'observar-los estrictament, va fer que el concert es convertís en una mena d'acte musical de gust exquisit i admirable elegància, però que tanmateix no acabava de revelar-nos l'esperit de la música.

Quant a les obres, Beethoven va brillar per damunt de tots per la seva riquesa d'idees, la *Sonata* de Schumann va interessar per la seva elaboradíssima complexitat, el *Duo* de Fuchs ens va il·lustrar sobre aquella mena de música amable i de bon gust amb la qual es nodrien els programes de les vetllades dels cafès concert, mentre que el *Trio poastum* de Brahms, tot i el mestratge amb el qual està escrit, no va afegir res de nou a la personalitat creativa del compositor.

catalunya música / revista musical catalana

Ja en sou subscriptor?

INFORMACIÓ:

Sant Francesc de Paula, 2 – Tel. 268 10 00 – 08003 Barcelona

Veritable esperit wagnerià

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Anne Evans, soprano. Stig Andersen, tenor. Franz-Paul Decker, director. *Tristany i Isolda*: "Preludi i mort d'Isolda", *El capvespre dels déus*: "Mort de Siegfried" i "Marxa fúnebre", *Siegfried*: última escena, de Wagner. Palau de la Música Catalana. 22 de gener de 1999.

Per F.T.-B.

Gairebé diríem que per fi en l'actual temporada de l'OBC es va poder escoltar un concert en el qual la música va manifestar autèntica voluntat comunicativa i les obres, un seguit de les pàgines més colpidores creades pel geni wagnerià, no es van quedar en pur artífici virtuosístic.

Certament, cada vegada que el director Franz-Paul Decker ens visita, l'orquestra barcelonina retroba un estil especialment extravertit en la interpretació que, sense deixar de costat la brillantor en l'aspecte instrumental, posseeix el do de la inspiració i la capacitat de donar vida a les partitures. I això es produeix pel gest clar i comunicatiu de Decker, per la seva actitud, no pas imposant sinó orientativa, que si valora el treball de l'orquestra, també va recreant el sentit i contingut expressiu dels sons, tot cercant-hi la idea amb la qual els va escriure el compositor.

És ben cert que en aquesta ocasió a la música de Wagner no li va manca aquell poder evocador per donar credibilitat a la llegenda que, a vegades amb altres lectures més acurades en l'exposició i fins i tot intentant magnificar la tragèdia i el dramatisme, es queden en un pur teatre de cartó pedra. Decker ens va anar explicant el curs i desplegament de la música, enllaçant els temes, matisant-ne el caràcter, de manera que hi sorgís i es desvetllés la qualitat màgica de tot el simbolisme i misteri que inclou la mitologia, projecte si més no d'imaginar la realitat d'un possible més enllà de l'existència humana. Aquest va ésser el mèrit de Decker, magníficament secundat per l'orquestra i uns cantants immillorables.

Efectivament, la soprano Anne Evans, tant en el paper d'Isolda com en el de Brunhilde, va brillar amb una veu de fàcil emissió i un registre sense fissures per oferir una versió molt emotiva de l'episodi de la "mort d'Isolda", així com

FOTO: A. BURGUES

La soprano Anne Evans i el tenor Stig Andersen

també del "desvetllament de Brunhilde". Igualment, el tenor Stig Andersen, amb veu noble i generosa, va encarnar el paper de l'heroi Siegfried amb veritable agilitat psicològica per donar aquella personalitat especial dels herois wagnerians: tots ells va-

lents, audaços i innegablement nobles i igualment amb una puresa d'esperit que més aviat sembla puritat per com cauen en l'engany dels seus enemics. El cant de Stig Andersen va posar de manifest noblesa de timbre i caràcter líric de brillant agilitat.

XIV. CONCURS DE PIANO

Premi Ciutat de Berga

en homenatge a Ricard Lamote de Grignon

Dies 1, 2, 3, 9 i 10 de maig de 1999

Categories:

A. fins a 28 anys - B. fins a 19 anys - C. fins a 15 anys - D. fins a 11 anys

Organitza:

CENTRE D'ESTUDIS MUSICALS DEL BERGUEDÀ «L'ESPILL»
c/. Ciutat, 16, 1r. - 08600 Berga - Tel. i Fax (93) 821 39 53

Patrocina:

fundació
caixaManresa

Natura i tecnologia

La casa anglesa B&W ha construït unes pantalles fruit de més de trenta anys d'experiència i tres d'intensa investigació. Els conceptes proposats poden esdevenir un estàndard durant els propers anys. A més, la forma final d'aquest producte, que es correspon amb necessitats tècniques, crea un component de col·leccionista atès el nombre limitat d'unitats.

Per JORDI MARTÍNEZ i CATALÁN

Sovint els aparells d'alta fidelitat d'alt nivell es consideren productes en què el disseny s'utilitza per justificar uns preus, al marge de substituir, en alguns casos, un suposat nivell tecnològic.

Per tal de refutar aquesta idea he seleccionat aquestes pantalles, d'una de les empreses amb més prestigi, on l'excel·lent disseny no és fruit d'un caprici comercial sinó d'anys d'intensa investigació.

B&W és una empresa fundada l'any 1966 per John Bowers amb l'objectiu de construir pantalles de gran qualitat. En pocs anys aquesta empresa va esdevenir líder en la realització de monitors d'alt nivell per a estudis d'enregistrament. Els monitors són el referent sonor que els tècnics d'un estudi tenen per desenvolupar la seva feina. Entre els seus clients cal destacar les conegudes cases discogràfiques EMI, DECCA i Deutsche-Gramophone, així com també els mítics estudis Abbey Road Studios de Londres i l'emblemàtica BBC.

L'objectiu principal d'aquesta empresa és produir pantalles acústiques amb una nul·la dis-

torsió respecte de l'enregistrament original. És el denominat, en el sector, so neutre o sense color; so sense cap mena de caracterització a causa de la utilització de dissenys i materials encertats. Aquesta filosofia es confirma amb un seguit d'innovacions tecnològiques que posteriorment han adoptat o tractat altres fabricants. Destacaria la utilització del Kevelar (material fabricat per la multinacional Du Pont), els cons dels altaveus, el sistema Matrix, destinat a resoldre les ressonàncies que es produeixen a l'interior de les caixes, i la separació de la cavitat del *tweeter* (altaveu d'aguts).

Procés creatiu

Fa aproximadament sis anys els enginyers es van proposar dues línies de recerca: d'una banda, eliminar ressonàncies estructurals pròpies de les caixes acústiques i, de l'altra, l'adaptació de les pantalles a la sala d'audició. Poder resoldre els problemes que presenten les sales amb les pantalles canviaria radicalment el món de l'alta fidelitat.

Inicialment es va pensar en la utilització d'altaveus bipolars. Aquests altaveus es caracteritzen pel fet d'emetre el so endavant i endarrere. El motiu d'aquesta solució respon al fet físic del desplaçament, en un feix, endavant i endarrere de les freqüències altes i mitjanes. Però ràpidament, segons que comentà Laurence Dickie, el seu creador, la solució va esdevenir inviable per la influència dels materials en el so obtingut.

En aquest punt es va adoptar la solució que posteriorment s'adaptaria com a definitiva. El fundador de la companyia ja havia teoritzat, temps enrere, sobre la possibilitat d'utilitzar un con-

ducte (i no una caixa tancada com la majoria de pantalles acústiques) per tal d'absorbir l'ona posterior generada per l'altaveu. Calia polir la idea i el resultat fou utilitzar un tub cònic de longitud proporcional al rang de freqüències i que va decreixent en proporció exponencial.

La proporció exponencial és present en nombrosos exemples de la natura: els cargols de mar, sobre els quals s'ha inspirat parcialment el creador per tal d'adoptar solucions als problemes plantejats. L'oïda interna humana, concretament el cargol, adopta parcialment aquestes proporcions. Aquest tipus de disposició beneficia, d'altra banda, la transmissió del so. Això pot experimentar-se en observar el comportament de les esmentades formes arrodonides i les quadrades, pròpies dels altaveus convencionals, en situar un emissor dins seu en un medi aquós.

La difusió de les ones mostra clarament la millor predisposició dels volums arrodonits en contraposició a les interferències que es produeixen en els altaveus convencionals. Això demostra la superioritat o millora respecte de l'altre, però evidentment hi ha pantalles de forma cúbica amb una eficiència considerable.

Així doncs, la idea utilitzada per als altaveus de freqüències agudes i mitjanes va considerar-se definitiva. Aplicar-la a l'altaveu de greus hauria resultat inviable a causa de les dimensions que hauria assolit el conducte. En aquest cas estariem parlant d'un tub de 30 cm de diàmetre, al seu inici, i una longitud de 3 m, amb un volum total de més de 200 litres. La solució adoptada fou enrotllar el tub tot adoptant la forma de cargol, amb la consegüent reducció d'espai (uns 120 litres) sense pèrdua de qualitat sonora.

Filtres actius

Un darrer aspecte que cal considerar és la utilització de quatre altaveus en configuració activa. Els quatre altaveus es corresponen amb els típics *tweeter* (aguts) i *woofer* (greus). La novetat és present en el *midrange* o freqüències mitjanes, en què s'utilitzen dos altaveus en comptes d'un com és habitual. Tal com ja he dit, aquests quatre altaveus estan configurats per actuar activament.

En condició del darrer graó de la cadena de la reproducció sonora, l'altaveu ha de satisfer els criteris de respecte a la font original. El problema es presenta en no existir cap altaveu que sigui capaç d'abastar, amb un mínim de distorsions i a un nivell acústic correcte, tota la banda o freqüències presents en el món de l'àudio. Quan volem utilitzar un únic altaveu podem situar components electrònics per tal de corregir la majoria de defectes. Aquesta solució d'utilitzar un únic altaveu, malgrat ser seductora per la seva simplicitat, no és ni de bon tros ideal, atès que en intentar obtenir nivells considerables de pressió sonora (reproducció de *tutti* orquestrals, per exemple), cal un altaveu de determinades dimensions per tal de poder moure una gran quantitat de volum d'aire. Llavors, aquests tipus d'altaveus atenuen les freqüències agudes i a l'inrevés.

Per tal de solucionar aquests inconvenients que presenta la utilització d'un únic altaveu, s'utilitzen diversos altaveus especialment dissenyats per a cada rang de freqüències. Cada un d'aquests altaveus funciona incorrectament si és excitat per tal de reproduir freqüències diferents a les designades prèviament. Per poder fer aquesta tasca cal dissenyar uns filtres de freqüència que, tal com el nom indica, només deixen passar els rangs admesos per a cada altaveu. De fet, el disseny del filtre és un dels apartats més importants en unes caixes acústiques. Hi ha diversos fabricants que utilitzen els mateixos altaveus,

tot obtenint resultats força diferents a causa d'un disseny particular dels filtres.

Els filtres passius es caracteritzen per una elevada demanda de potència als amplificadors en tenir uns coeficients de guany respecte de la totalitat del circuit inferior a 1. En canvi, en els actius aquesta magnitud és superior a 1 i cal un amplificador de menys potència per obtenir els mateixos resultats. Un altre aspecte que cal considerar en relació amb els filtres és la precisió de tall de les freqüències de cada altaveu. Si hem d'utilitzar diversos altaveus per repartir les diverses gammes de sons, caldrà definir a partir de quin punt entrarà a funcionar un altaveu o un altre. En el cas dels filtres passius s'estableix un punt de tall, però a causa del tipus de components utilitzats, aquests punts no poden establir-se amb precisió, perquè aquest punt se sobrepassa. En el cas del filtre actiu es determina amb completa precisió el denominat punt de

tall de manera que no es produeixen conflictes de competències en cap gamma de la banda d'àudio. La manera d'operar és la següent. Generalment els altaveus actius es dissenyen amb el seu propi filtre, de manera que aquest s'ha de situar abans de l'amplificació del senyal. Així obtenim un repartiment del senyal en funció de les característiques de cada altaveu. Així comporta la necessitat d'utilitzar tants amplificadors com altaveus tenim. D'aquesta manera s'eliminen les complexes interaccions creades per la reactivitat dels components electrònics dels altaveus en els punts de tall (en el nostre cas estan a 200, 800 i 3200 kHz). Evidentment, aquesta solució implica una despesa econòmica superior i un considerable espai per a un equip de música, que juntament amb la no gradualitat d'aquesta comporta decisions en aquest sentit malgrat el bon resultat sonor. El filtratge passiu, d'altra banda, permet afegir amplificadors de forma successiva sense inconvenients.

El futur

Malgrat els esforços dels enginyers de la casa anglesa, el seu creador ja va avançar nous punts d'investigació per aplicar-los a produccions en sèrie. Segons que comentà en una conferència, s'estava intentant reduir el nombre d'altaveus per assolir la més comuna xifra de tres i la d'encabir els tubs posteriors en un recinte tancat més proper als dissenys més comercials, així com també utilitzar un únic amplificador per a tots els altaveus.

Actualment pocs fabricants utilitzen aquest sistema de funcionament dels altaveus, fet que dificulta la possibilitat d'audició en condicions òptimes. Per a tal fi, recomanaria a tota persona interessada a obtenir més informació o poder assistir a una audició, que es posi en contacte amb el distribuïdor (93.589.47.22), a qui agraeixo la seva col·laboració.

CATALUNYA MÚSICA **Programació mes de març**

DILLUNS, 1 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVELTATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

LISZT: Els Preludis, poema simfònic. Orquestra Filarmònica de Berlín. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (16m).

MOMPOU: Música callada. Quadern II.

E. Mompou, piano. (15m).

REGER: Quartet de corda op. 74.

Quartet de corda de Berna. (53m).

SCHUMANN: Tres lieder op. 30.

"Der Knabe mit dem Wunderhorn", "Der Page", "Der Hidalgo".

Nathalie Stutzmann, contralt. Inger Södergren, piano. (9m).

HAYDN: Concert per a violoncel en Do M. Hob. VIIb:1.

Hidemí Suzuki, violoncel. La Petite Bande. Dir.: Sigiswald Kuijken. (23m).

FALLA: Suite popular espanyola.

Leila Josefowicz, violí. John Novacek, piano. (12m).

BRITTEN: Serenata per a tenor, trompa i corda, op. 31.

Christoph Prégardien, Ib Lanzky-Otto, Tapiola Sinfonietta. Dir.: Osmo Vänskä. (25m).

WEISS: Ciacona

José Miguel Moreno. (6m)

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SÈRIES AMB OPUS DE VIVALDI

6 Concerts op. 11

Concert op. 11 n. 3, RV 336.

Stanley Ritchi, violí. The Academy of Ancient Music. Christopher Hogwood. (11m).

Concert op. 11 n. 4, RV 308.

Stanley Ritchi, violí. The Academy of Ancient Music. Christopher Hogwood. (12m).

Concert op. 11 n. 5, RV 202.

Stanley Ritchi, violí. The Academy of Ancient Music. Christopher Hogwood. (12m).

Concert op. 11 n. 6, RV 460.

Frank de Bruine, oboè. The Academy of Ancient Music. Christopher Hogwood. (10m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

MARTINU: Cançons a tres parts, per a cor de dones.

Cor Mixt Kühn. Dir.: Pavel Kühn. (5m).

SIMPSON: Simfonia n. 6.

Royal Liverpool Philharmonic Orchestra. Dir.: Vernon Handley. (31m).

VILLA-LOBOS: Sonata i Fantasia per a violí i piano n. 2.

Jue Yao, Alfred Heller. (19m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

RIMSKI-KORSAKOV: Scheherazade, suite simfònica op. 35.

Constantin Serban Ioanid, violí. Orquestra del Loira. Dir.: Marc Soustrot. (45m).

GARCIA: Facta est quasi vidua. Adjuva nos Deus.

Diatessaron. (6m).

SCHUBERT: Duo (Sonata) per a violí i piano D 574, op. pòst. 162.

Membres del Trio Arion. (20m).

HENZE: Telemanniana.

Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Gerd Albrecht. (12m).

FUX: Tres Simfonies, K 292, K 296 i K 349.

Capella Agostino Steffani. Dir.: Lajos Rovatkay. (13m).

MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 21, KV 467.

Alicia de Larrocha. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Colin Davis. (30m).

DE ROSSI: Simfonia de "Il Sacrificio di Abramo".

Bay Area Women's Philharmonic. Dir.: Joann Falletta. (7m).

J.(H).STRAUSS: Música de ballet de "Ritter Pásmán".

National Philharmonic Orchestra. Dir.: Richard Bonynge. (18m).

SMYTH: "The Wreckers", obertura.

Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Alexander Gibson. (9m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció de Carmina Malagarriga.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

SARASATE: Zortziko, dansa espanyola.

David Oistrakh, violí. Vladimir Yampolski, piano. (3m).

DVORAK: Simfonia n. 4, op. 13.

Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Witold Rowicki. (42m).

VIVALDI: Concert per a corda, RV 157.

Orquestra The Tafelmusik baroque. Dir.: Jean Lamon. (6m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

LA PROFESSIONALITZACIÓ DELS CORS

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA PER A COBLA

02.00 L'AUDIOVISUAL

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMARTS, 2 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVELTATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

HANDEL: Concerto grosso op. 6 n. 1

Händel & Haydn Society. Dir.: Christopher Hogwood. (12m).

FAURE: Barcarola n. 2, op. 41.

Paul Crossley, piano. (7m).

MAHLER: El cant de la terra.

Jessye Norman, soprano. Siegfried Jerusalem, tenor. Orquestra Filarmònica de Berlín. Dir.: James Levine. (67m).

KODALY: Adagio per a viola i piano.

Kim Kashkashian, Robert Levin. (8m).

ELGAR: The Black Knight, simfonia per a cor i orquestra, op. 25.

Liverpool Philharmonic Choir. Royal Liverpool Philharmonic Orchestra. Dir.: Charles Groves. (36m).

MOZART: Simfonia n. 40, KV 550 (segona versió).

The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood i Jaap Schröder. (36m).

TXAIKOVSKI: Quartet n. 1, op. 11.

Quartet Talich. (29m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SÈRIES AMB OPUS DE VIVALDI

6 Concerts op. 12

Concert op. 12 n. 1, RV 317.

Pavlo Beznosiuk, violí. The Academy of Ancient Music. Christopher Hogwood. (10m).

Concert op. 12 n. 2, RV 244.

Pavlo Beznosiuk, violí. The Academy of Ancient Music. Christopher Hogwood. (8m).

Concert op. 12 n. 3, RV 124.

Pavlo Beznosiuk, violí. The Academy of Ancient Music. Christopher Hogwood. (6m).

Concert op. 12 n. 4, RV 173.

Pavlo Beznosiuk, violí. The Academy of Ancient Music. Christopher Hogwood. (8m).

Concert op. 12 n. 5, RV 379.

Pavlo Beznosiuk, violí. The Academy of Ancient Music. Christopher Hogwood. (9m).

Concert op. 12 n. 6, RV 361.

Pavlo Beznosiuk, violí. The Academy of Ancient Music. Christopher Hogwood. (10m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

LOESSER: The Most Happy Fella, comèdia musical. (Selecció).

Lee Cass, Susan Johnson, Jo Sullivan, Marilyn Greer, Lee Cass, Robert Weede, Mona Paulee, Louis Polacek, Betsy Bridge, Shorty Long, Alan Gilbert. Orquestra dirigida per Herbert Greene. (55m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

MOZART: Divertimento (Trio amb piano) KV 254.

The Mozartean Players. (24m).

FIELD: Nocturns n. 10, 11, 12, 13.

Roberte Mamou, piano. (16m).

LULLY: George Dandin, comèdia-ballet (extractes).

Solistes vocals. Les Musiciens du Louvre. Dir.: Marc Minkowski. (14m).

NIELSEN: Un vespre a Giske.

Orquestra Simfònica Aalborg. Dir.: Tamás Veto. (6m).

MERCADANTE: Concert per a flauta i corda en mi m.

Severino Gazzelloni, flauta. I Musici. (21m).

GERHARD: Pandora, suite.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Edmon Colomer. (30m).

ROSLAVETS: Sonata per a viola i piano.

Yuri Bashmet, Mikhail Muntian. (12m).

DVORAK: Danses esclaves, op. 72.

Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Rafael Kubelik. (34m).

18.00 GRANS INTÈRPRETS

JORDI SAVALL

ORTIZ: Recercades per a viola de gamba.

Jordi Savall, baix de viola. (6m).

DE LA BARRE: Suite per a flauta travessera i continu n. 2 en Sol M (primer llibre).

Stephen Preston, flauta. Jordi Savall, viola de gamba. Blandine Verlet, clavicèmbal. Hopkinson Smith, tiorba. (19m).

EL CANT DE LA SIBILA II: Sibila Galaica (extractes).

Montserrat Figueras, soprano. Andrew Lawrence-King, arpa. La Capella Reial de Catalunya. Dir.: Jordi Savall. (7m).

GIBBONS: Fantasies I, IX, XV i IV.

Jordi Savall. Christophe Coin. Sergi Casademunt. (12m).

BEETHOVEN: Obertura Coriolà, op. 62.

Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. (8m)

19.00 REPERTORI DE CONCERT

WAGNER: La Walkiria (cavalcada de Les Walkyries).

Orquestra Filarmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (5m).

BACH: Concert per a dos violins i corda, BWV 1043.

Philip Brice, Christian Crenne, Ensemble Instrumental de France. (16m).

J.(H).STRAUSS: Vals de l'Emperador.

Orquestra Filarmònica de Viena. Dir.: Willi Boskovsky. (10m)

KHATXATURIAN: Spartacus, ballet (extractes).

Orquestra Filarmònica de Viena. Dir.: A. Khatxatúrian. (23m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra

ALBERT SARDÀ

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 NOUS INTÈRPRETS

02.00 SELECCIÓ DE JAZZ

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMECRES, 3 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVELTATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

TXAIKOVSKI: Francesca da Rimini, fantasia simfònica op. 32.

Orquestra Nacional russa. Dir.: Mikhail Pletnev. (24m)

MOZART: Sonata per a violí i piano KV 306.

Sigiswald Kuijken, Luc Devos. (28m)

BACH: "Gottes Zeit ist die allerbeste Zeit" (El temps de Déu és el millor temps) (Actus Tragicus), cantata BWV 106.

Ann Monoyios, soprano. Steven Rickards, contratenor. Edmund Brownless, tenor. Jan Opalach, baix. The

Bach Ensemble. Dir.: Joshua Rifkin. (20m)

RAVEL: Pavane per a una infanta difunta, versió per a arpa i flauta. Membres de l'Ensemble Viena-Berlin. (6m)

NIELSEN: Simfonia n. 5.

Orquestra Simfònica de San Francisco. Dir.: Herbert Blomstedt. (36m)

MEDELSSOHN / RAKHMANINOV: Scherzo d'El somni d'una nit d'estiu, transcripció per a piano. Ruth Laredo. (4m)

XOSTAKOVITX: Te per a dos (Taiti trot), op. 16.

Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (4m)

PONCE: "Concierto del sur" per a guitarra i orquestra.

Alfonso Moreno. Orquestra Simfònica de l'Estat de Mèxic. Dir.: Enrique Bátiz. (25m)

GRANADOS: Valsos poètics.

Antoni Besses, piano. (15m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SÈRIES AMB OPUS DE VIVALDI

6 Sonates op. 13 "Il pastor Fido"

Sonata op. 13 n. 1 RV 467.

Béla Drahos, flauta. Pál Kelemen, viola. Zsuzsa Pertis, clavecí. (13m)

Sonata op. 13 n. 2 RV 468.

Béla Drahos, flauta. Pál Kelemen, viola. Zsuzsa Pertis, clavecí. (11m)

Sonata op. 13 n. 4 RV 470.

Béla Drahos, flauta. Pál Kelemen, viola. Zsuzsa Pertis, clavecí. (10m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

VORISEK: Simfonia en Re M.

Orquestra de Cambra Pardubice. Dir.: Libor Hlavacek. (27m)

MONTSALVATGE: L'arca de Noè.

Montserrat Gascón, flauta. Xavier Coll, guitarra. (9m).

GUTIERREZ DE PADILLA: Dues peces vocals.

Andrew Watts, dulcian. Andrew Lawrence-King, arpa. Iain Simcock, orgue. Cor de la Catedral de Westminster. Dir.: James O'Donnell. (13m).

BEETHOVEN: Quartet amb piano WoO 36, n. 2.

Philippe Cassard, piano. Raphael Oleg, violi. Miguel Da Silva, viola.

Marc Coppey, violoncel. (21m)

LIGETI: Lux aeterna.

Cor de la NDR, Hamburg. (8m)

TORELLI: Concert per a trompeta en Re M.

Maurice André, trompeta. Weiner Solisten. (8m)

PARRY: Songs of Farewell.

Cor del Trinity College de Cambridge. Dir.: Richard Marlow. (30m)

SORS: 6 valsos op. 44 bis.

Jordi Codina i Josep Mª Mangado, duet de guitarres. (13m).

RAKHMANINOV: Concert per a piano n. 1.

Jean-Yves Thibaudet. Orquestra de Cleveland. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (28m).

18.00 PRIMERA VEU

Un espai per conèixer els músics d'ara.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

HAYDN: Sonata per a piano Hob XVI 32.

Alfred Brendel. (16m)

RODRIGO: Concert d'Aranjuez.

Julian Bream. Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham. Dir.: Simon Rattle. (23m)

VIVALDI: Concert per a oboè, RV 447.

Theodore Baskin. I Musici de Montréal. Dir.: Yuli Turovsky. (15m).

20.13 TEMPS D'HOMENATGE

FRANCIS POULENC: 100 ANYS

Missa en Sol.

Cor del Trinity College de Cambridge. Dir.: Richard Marlow. (18m)

Les Soirées de Nazelles.

Pascal Rogé, piano. (23m)

Concert per a orgue, orquestra de corda i timbales.

Simon Preston. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (24m)

Calligrammes.

Gérard Souzay, baríton. Dalton Baldwin, piano. (11m)

Cinc Improptus per a piano.

Gabriel Tacchino. (6m)

Dues marxes i un intermèdi per a orquestra de cambra.

Orquestra de París. Dir.: Georges Prêtre. (5m)

"Les chemins de l'amour", vals cantat de Leocadia.

Janine Micheau, soprano. Cor Raymond Saint-Paul. Orquestra Simfònica. Dir.: Paul Bonneau. (4m)

Intermezzo n. 3.

Eric Parkin, piano. (4m).

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 TEMPORADA D'ÒPERA

03.30 GRANS INTEGRALS

Emès dilluns.

05.00 CAPSA DE MÚSICA

DIJOUS, 4 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVELTATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

HANDEL: The Alchemist.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (16m)

CHOPIN: 3 masurques op. 56.

Vladimir Ashkenazy, piano. (12m).

STRAVINSKI: Les noces.

Galina Bojko, soprano. Margarita Maruna, mezzosoprano. Ludovit Ludha, tenor. Egils Silins, baix. Cor de Cambra Ernst Senff. Membres de Piano Circus. Orquestra Simfònica Alemanya de Berlín. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (24m)

BACH: Preludi BWV 999. Fuga BWV 1000.

Konrad Junghänel, laüt. (7m)

BRAHMS: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 83.

Maurizio Pollini, piano. Orquestra Filarmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (49m)

HAYDN: Nocturn n. 2, Hob. II:26.

The Music Party. Dir.: Alan Hacker. (12m)

R. STRAUSS: Malven (AV 304).

Kiri Te Kanawa, soprano. Georg Solti, piano. (3m)

WARLOCK: Suite Capriol.

Nicholas Kraemer, clavecí. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (10m)

TELEMANN: Obertura i suite per a dues flutes, corda i b.c. en mi m.

(Música de Taula).

Membres del Concentus Músicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (27m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SÈRIES AMB OPUS DE VIVALDI

6 Sonates op. 13 (per a violoncel sol)

Sonata op. 13 n. 5 RV 471.

Béla Drahos, flauta. Pál Kelemen, viola. Zsuzsa Pertis, clavecí. (14m)

Sonata op. 13 n. 6 RV 472.

Béla Drahos, flauta. Pál Kelemen, viola. Zsuzsa Pertis, clavecí. (9m)

6 Sonates op. 14 (per a violoncel sol)

Sonata per a violoncel op. 14 n. 1, RV 47.

Christopher Coin, violoncel. Christopher Hogwood, clavicèmbal. (12m).

Sonata per a violoncel op. 14 n. 2, RV 41.

Christopher Coin, violoncel. Christopher Hogwood, clavicèmbal. (12m).

14.00 MÚSICA ANTIGA

FRESCOBALDI: Toccata per l'elevazione.

Johan Laleman, orgue. (7m).

MACHAUT: C'est force faire le veuil.

Ensemble Tre Fontane. (5m)

DOWLAND: Música per a laüt.

Paul O'Dette. (24m).

HERNÁNDEZ PLA: Dues "Recercadas".

Capella de Ministrers. (11m)

BIBER: Sonata a 3.

New London Consort. Dir.: Philip Pickett. (7m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

R. STRAUSS: Suite per a 13 instruments de vent op. 4.

London Winds. Dir.: Michael Collins. (23m)

PAISIELLO: Concert per a mandolina, corda i clavecí en Do M.

Ugo Orlandi. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (14m).

BIZET: La Jolie Fille de Perth, Suite.

Orquestra Filarmònica de la Ciutat de Mèxic. Dir.: Enrique Bátiz. (13m)

GOMBAU: Trio amb piano en fa #.

Trio Mompon. (19m)

C. Ph. E. BACH: Phyllis und Thirsis, cantata per a soprano, tenor; dues flutes i baix continu. Wq 232.

Rosmarie Hofmann. Nigel Rogers. Hans-Martin Linde. Christoph Huntgeburth. Rolf Jungkams. Phoebe Carrari. (7m)

IRELAND: Decorations.

Eric Parkin, piano. (11m).

BORODIN: Simfonia n. 2, op. 5.

Orquestra Filarmònica Samara. Dir.: Samuel Friedmann. (26m)

PURCELL: Tres fantasies per a violles.

Conjunt de violles de l'Accademia Strumentale Italiana. Dir.: Alberto Rasi. (11m).

BENNETT: Concert per a piano i orquestra n. 5.

Malcolm Binns. Philharmonia Orchestra. Dir.: Nicholas Braithwaite. (33m).

18.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

BEETHOVEN: Concert per a violi, op. 61.

Itzhak Perlman. Orquestra Filarmònica de Berlín. Dir.: Daniel Barenboim. (44m)

HANDEL: Concerto grosso n. 1.

HWV 287.

Barbara Tillmann, oboè. Virtuosi di Praga. Dir.: Chantal Wührmann. (8m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolores Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dilluns.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dimarts.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIVENDRES, 5 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVELTATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

GRIEG: Peer Gynt, Suite n. 2, op. 55.

Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (17m)

SCHUMANN: Quartet amb piano op. 47.

Glenn Gould, piano. Membres del Juilliard String Quartet. (28m)

ZELENKA: Missa dei Filii, ZWV 20.

Nancy Argentina. Michael Chaner. Christoph Prégardien. Gordon Jones. Cor de Cambra de Stuttgart. Orquestra Barroca Tafelmusik. Dir.: Frieder Bernius. (43m)

SMETANA: El Moldava.

Orquestra Filarmònica Eslovaca. Dir.: Kurt Redel. (14m)

DEBUSSY: Images I (primera sèrie per a piano a dos mans).

Arturo Benedetti Michelangeli, piano. (15m)

ELGAR: Serenata per a corda, op. 20.

Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (12m)

BRAHMS: "Warum ist das Licht gegeben dem Mühseligen."

Cor de la NDR, Hamburg. Dir.: Günter Jena. (11m).

BROUWER: Temes populars cobans.

Philippe Lemaigre, guitarra. (7m)

MONTSALVATGE: Tres danses concertants.

Orquestra de Cambra de l'Empedrà. Dir.: Carles Coll. (13m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SÈRIES AMB OPUS DE VIVALDI

6 Sonates op. 14 (per a violoncel sol)
Sonata per a violoncel op. 14 n. 3.
RV 43.

Christopher Coin, violoncel. Christopher Hogwood, clavicèmbal. (12m)
Sonata per a violoncel op. 14 n. 4.
RV 45.

Christopher Coin, violoncel. Christopher Hogwood, clavicèmbal. (14m).
Sonata per a violoncel op. 14 n. 5.
RV 40.

Christopher Coin, violoncel. Christopher Hogwood, clavicèmbal. (12m)
Sonata per a violoncel op. 14 n. 6.
RV 46.

Christopher Coin, violoncel. Christopher Hogwood, clavicèmbal. (11m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

GASULL: Tacarigua, per a quatre guitarres.

Feliu Gasull, guitarres. (13m)
CINCCANÇONS TRADICIONALS CATALANES.

Orfeó Català. Dir.: Jordi Casas. (14m).
TELEMANN: "Fünfte und sechzehnte Lektion des Music-Meisters".

Pere Ros, viola de Gamba. (13m).
BROTONS: Trio amb piano op. 39.

Membres del Leopold Piano Quartet. (15m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT
Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSIQUES DEL MÓN

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimarts.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dimecres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DISSABTE, 6 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 25 de juliol de 1997 a la Plaça del Rei de Barcelona.

FESTIVAL D'ESTIU GREC 97.
CAMPS I CIUTATS EN LA MÚSICA DE COBLA. Obres de CASALS, GRIVÉ, MORERA, SERRA, PUJOL, entre d'altres.

Cobla Sant Jordi. Cobla Ciutat de Barcelona. Dir.: Jordi León. (55m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT

CONTINUACIÓ DEL PROGRAMA.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'AUDIOVISUAL

Un programa d'Alex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES
SCHUMANN: Escenes del Faust de Goethe, per a solistes, cor i orquestra.

William Dazeley, Kristinn Sigmondsson, Camilla Nylund, Collegium Vocale, Simone Nold, La Chapelle Royale. RIAS-Kammerchor. Orquestre des Champs Elysées. Dir.: Philippe Herreweghe. (112m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maré Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA ANTIGA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimecres.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dijous.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIUMENGE, 7 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA
SCHUBERT: Tantum Ergo, D. 962.

Lucia Popp, soprano. Brigitte Fassbaender, contralt. Peter Schreier, tenor. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Cor i Orquestra de la Ràdio de Baviera. Dir.: Wolfgang Sawallisch. (4m)

HAYDN: Missa brevis Sancti Joannis de Deo, Hob. XXII:7.
Cor de nens de Bad Tölz. Tafelmusik. Dir.: Bruno Weil. (15m)

GUERRERO: Quatre cançons sacres.
La Capella Reial de Catalunya. Hesperion XX. Dir.: Jordi Savall. (21m).

HÄNDEL: "In the Lord put I my trust", Anthem "Chandos" n. 2, per a tenor, cor i orquestra (Salms 9, 11, 12 i 13).

Ian Partridge. Cor i Orquestra The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (22m)

GUBAIDULINA: Alleluia.
Solistes del Cor de nois de Copenhagen. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio Nacional Danesa. Dir.: Dmitri Kitaenko. (36m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA

CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."
Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 RECURS

SAINT-SAËNS: Concert per a piano i orquestra n. 5, op. 103.

Pascal Rogé. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Ch. Dutoit. (30m).

17.45 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DES DE LA FARRÀNDULA DE SABADELL

DONIZETTI: L'Elisir d'Amore, òpera en dos actes.

Assumpta mateu, Carles Cosías, Ramon Gener, Francisco Valls, Cor dels Amics de l'Òpera de Sabadell. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Lluís Vila Casañas.

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI
Guió i selecció: Carmina Malagarriga

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maré Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICS DE CATALUNYA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dijous.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el divendres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DILLUNS, 8 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVELTATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
MOZART: Concert per a fagot i orquestra, KV 191.

Luc Loubry, Collegium Instrumentale Brugense. Dir.: Florian Heyerick. (17m).

RAVEL: Minuet sobre el nom de Haydn. Preludi.

Dezso Ránki, piano. (4m).

VERDI: "Già nella la notte densa", duet final de l'acte primer de l'òpera "Otello".

Angela Gheorghiu, soprano. Roberto Alagna, tenor. Ludwig Quandt, violoncel. Orquestra Filarmonica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (11m).

BEETHOVEN: Simfonia n. 7, op. 92.

Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (40m).

MOMPOU: Suite compostelana.

Julian Bream, guitarra. (18m).

BORODIN: Quintet de corda en Fa M.

Quartet de corda de Moscou. Alexandre Gotthelf, violoncel. (30m)

ZELENA: Obertura a 7 en Fa M ZWV 188.

Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (20m)

GUBAIDULINA: Juguines musicals, recull de peces per a nens.

Andreas Haefliger, piano. (19m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SONATES PER A PIANO DE BEETHOVEN

Sonata per a piano n. 1, op. 2 n. 1. Daniel Barenboim. (19m).

Sonata per a piano n. 2, op. 2 n. 2. Daniel Barenboim. (25m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

BARTOK: Música per a corda, percussió i celesta.

Orquestra de corda anglesa. Dir.: Yehudi Menuhin. (27m).

BRUZDOWICZ: Concert per a contrabaix i orquestra.

Fernando Grillo, contrabaix. Orquestra Filharmónica "Arthur Rubinstein" de Lodz. Dir.: Andrej Markowski. (20m).

C. HALFFTER: Oda, para felicitar a un amigo.

Grupo Círculo. Dir.: José Luis Temes. (6m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

CARULLI: Concert per a flauta, guitarra i orquestra en Sol M.

Jean-Pierre Rampal, Alexandre Lagoya. Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.: Janos Rolla. (22m).

HOTTETERRE: La Noce Champêtre per a fagot, clavicèmbal i violoncel.

Jesse Read, Karen Flint, Doug McNamnes. (6m).

IRELAND: Greater love hath no man, per a soprano i baríton, cor i orquestra.

Paula Bott, Bryn Terfel. Cor i Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Richard Hickox. (7m).

CHERUBINI: Quartet de corda n. 3.

Quartet Melos. (29m).

TXAIKOVSKI: Simfonia n. 4, op. 36. Orquestra Nacional russa. Dir.: Mikhail Pletnev. (43m).

GLUCK: Música de Ballet d'Orfeu i Euridice.

Orquestra de Cambra "Carl Philipp Emanuel Bach". Dir.: Hartmut Haenchen. (27m).

VON BINGEN: Symphonie. Cants espirituals.

Sequentia. (13m).

MARTINES: Simfonia en Do.

Bay Area Women's Philharmonic. Dir.: Joann Falletta. (15m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció de Carmina Malagarriga.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

MOZART: "Ah! lo previdi". Recitativu i ària per a soprano KV 272.

Teresa Stich-Randall. Orquestra del Mozarteum de Salzburg. Dir.: B. Paumgartner. (14m).

BRAHMS: Concert per a violí i orquestra op. 77.

Anne-Sophie Mutter, violí. Orquestra Filarmonica de Nova York. Dir.: Kurt Masur. (41m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

ELS ESPAIS DE MÚSICA ALTERNATIU

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OB

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 5 de març de 1999 al Palau de la Música Catalana de Barcelona.

BACH: Concert per a dos pianos i orquestra n. 2, BWV 1061. MENDELSSOHN: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 40. FRANCK: Simfonia.

Laia Masramon, piano. Jean-Bernard Pommier, piano i director. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA PER A COBLA

02.00 AUDIOVISUAL

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMARTS, 9 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

HAYDN: Concert per a piano i orquestra, Hob. XVIII:11.

Evgeny Kissin. Virtuosi de Moscou. Dir.: Vladimir Spivakov. (20m).

PUCCINI: "Nessun dorma", de Turandot.

Luciano Pavarotti (Calaf). Cor John Aldis. Orquestra Filarmònica de Londres. Dir.: Zubin Mehta. (3m).

MESSIAEN: Quartet per a la fi del temps.

Vera Beths, violí. George Pieterston, clarinet. Anner Bylsma, violoncel.

Reinbert de Leeuw, piano. (52m).

STRAUSS: Dansa dels set vells de Salomé.

Filharmonica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (10m).

DEBUSSY: Chansons de Bilitis, música d'escena per a recitador, dues flautes, dues arpes i celesta.

Catherine Deneuve, recitadora. Ensemble Viena-Berlín. (20m).

PURCELL: Sonata n. 13 en do m, Z 798.

Quartet Purcell. (7m).

W.SCHUMAN: Obertura per a un festival americà.

Orquestra Filarmònica de Los Angeles. Dir.: Leonard Bernstein. (9m).

SCHUBERT: Trio amb piano op. 99, D 898.

Jos van Immerseel, pianoforte. Vera Beths, violí. Anner Bylsma, violoncel. (38m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SONATES PER A PIANO DE BEETHOVEN

Sonata per a piano n. 3, op. 2 n. 3. Sviatoslav Richter. (27m).

Sonata per a piano n. 4, op. 7. Vladimir Ashkenazy. (29m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

GUERRERO: Los Gavilanes, sarsuela.

Teresa Berganza. Manuel Ausensi. Tony Rosado. Carlos Munguía. Cor Cantores de Madrid. Gran Orquestra Simfònica. Dir.: Ataúlfo Argenta. (60m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

RHEINBERGER: Concert per a piano i orquestra, op. 94.

Michael Ponti. Orquestra Simfònica de Berlín. Dir.: Volker Schmidt-Gertenbach. (28m).

PHILIDOR: Suite n. 5 de la primera obra.

Paul Dombrecht, oboè. Wieland Kuijken, violoncel. Robert Kohnen, clavicel. (13m).

GLAZUNOV: Poema líric, op. 12. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Neeme Järvi. (11m).

SIBELIUS: Karelia, suite op. 11. Orquestra Filarmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (17m).

STROZZI: Non occorre, ària op. 7.

Rosina Sonnenschmidt, soprano. Sephira Ensemble. (4m).

MOZART: Adagio i Rondo per a harmònica de vidre, flauta, oboè i violoncel. KV 617.

Dennis James. Marc Grauwels. Joris Van Der Hauwe. Luc Dewez. (13m).

ALBENIZ: Ibèria. Orquestració de Fernández Arbós.

Orquestra de la Societat de Concerts del Conservatori de París. Dir.: Ataúlfo Argenta. (30m).

WEBER: 6 peces per a piano a quatre mans, op. 10.

Lucia Marrucci. Maurizio Galli. (21m).

18.00 GRANS INTÈRPRETS

JORDI SAVALL SAVALL

MARAIS: Alcione, segona suite.

Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. (12m).

MERULA: "Sentirete una canzonetta". "Hor ch'è tempo di dormire"

Montserrat Figueras, soprano. Andrew Lawrence-King, saltiri. Pedro Memelsdorff, flauta. Pedro Estevan, percussió. Jordi Savall, viola de gamma. (13m).

SAINTE COLOMBE: Concert per a dues violes "Le Retour".

Ch. Coin. Jordi Savall, baix de viola. (8m).

ROSENMÜLLER: Simfonia n. 2. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (8m).

CANÇONER DE PALAU. Obres de Gabriel, de la Torre, Peñalosa i Anònim.

Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (12m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

VAUGHAN WILLIAMS: The Lark Ascending (L'ascensió de l'Àlora).

Michael Davis, violí. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (16m).

SAINT-SAËNS: Simfonia n. 3, op. 78 "Amb orgue".

Pierre Cochereau. Orquestra Filarmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (38m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

ALBERT SARDÀ

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 NOUS INTÈRPRETS

02.00 SELECCIÓ DE JAZZ

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMECRES, 10 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

DVORAK: Concert per a violoncel n. 2, op. 104.

Milos Sadlo. Orquestra Filarmònica Txeca. Dir.: Václav Neumann. (39m).

SCHÖNBERG: Un supervivent de Varsòvia, op. 46.

Simone Callow, narrador. London Voices. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Robert Craft. (7m).

GEMINIANI: La Follia (transcripció per a concert de la sonata op. 5 n. 12 d'Arcangelo Corelli).

Europa Galante. Dir.: Fabio Biondi. (13m).

SAINT-SAËNS: Simfonia n. 3, op. 78 "Amb orgue".

James O'Donnell. Orquestra Filarmònica de Londres. Dir.: Geoffrey Simon. (36m).

BACH: Suite anglesa n. 3, BWV 808.

Glenn Gould, piano. (13m).

NIELSEN: Hymnus Amoris, op. 12.

Inga Nielsen. Poul Elming. Arne Elmkrog. Per Hoyer. Jorgen Ditlevsen. Cor de nois de Copenhagen. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio Nacional Danesa. Dir.: Leif Segerstam. (21m).

BRAHMS: Quintet de corda n. 2, op. 111.

Gérard Caussé, viola. Quartet Melos. (30m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SONATES PER A PIANO DE BEETHOVEN

Sonata per a piano n. 5, op. 10 n. 1. Claudio Arrau. (19m).

Sonata per a piano n. 6, op. 10 n. 2. Claudio Arrau. (17m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

STRAVINSKI: La consagració de la primavera.

Orquestra Simfònica Alemanya de Berlín. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (34m).

TARTINI: Sonata del Tasso n. 17 per a violí i baix continu.

Academia Claudio Monteverdi de Venècia. (7m).

LISZT: Concert per a piano i orquestra n. 1.

Làzar Berman. Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: Carlo Maria Giulini. (20m).

GOSSEC: Quartet amb flauta op. 14 n. 3.

Patrice Boequeillon. Trio de corda Millière. (11m).

TXAIKOVSKI: Suite per a orquestra n. 3, op. 55.

Orquestra Simfònica de l'Acadèmia de FURSS. Dir.: Y. Svetlânov. (42m).

FAURÉ: Chant d'Automne.

Felicity Lott, soprano. Graham Johnson, piano. (4m).

LMOZART: Concert per a dues trompes i orquestra, en Mi b M.

Zdenek Tylsar. Bedrich Tylsar. Orquestra de Cambra Dvorak. Dir.: Petr Altrichter. (13m).

GERHARD: Trio per a violí, violoncel i piano (1918).

Santiago Juan, violí. Amparo Laeruz, violoncel. Emili Brugalla, piano. (26m).

18.00 PRIMERA VEU

Un espai per conèixer els músics d'ara.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

ELGAR: Simfonia n. 2, op. 63.

Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Charles Mackerras. (53m).

20.13 TEMPS D'HOMENATGE

FRANCIS POULENC: 100 ANYS

Les animaux modèles, suite d'orquestra.

Orquestra de la Societat de Concerts del Conservatori de París. Dir.: Georges Prêtre. (21m).

Litanies a la Verge Negre.

Escolania de Montserrat. Cassia M. Just, orgue. Dir.: Ireneu Segarra. (8m).

Sonata per a flauta i piano.

Jennifer Stinton. Scott Mitchell. (12m).

La dama de Monte-Carlo. (monòleg per a veu i orquestra).

Mady Mesplé, soprano. Gabriel Tacchino, piano. (7m).

L'embarquement pour Cythère.

Seta Tanvel i Jeremy Brown, duet de pianos. (2m).

Napoli. Suite per a piano.

Eric Parkin, piano. (10m).

Quatre motets per un temps de penitència.

Cor del St. John's College de Cambridge. Dir.: George Guest. (14m).

Sécheresses.

Cor de Ràdio França. Nouvelle Orchestre Philharmonique de Ràdio França. Dir.: Georges Prêtre. (17m).

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 TEMPORADA D'OPERA

03.30 GRANS INTEGRALS

Emès dilluns.

05.00 CAPSA DE MÚSICA

DIJOUS, 11 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

RAVEL: Concert per a piano i orquestra en Sol M.

Alícia de Larrocha. Orquestra Simfònica de Saint Louis. Dir.: Leonard Slatkin. (22m).

MOZART: Misericordias Domini KV 222.

Barbara Bonney, soprano. Elisabeth von Magnus, contralt. Cor Arnald Schönberg. Concentus Musicus de Viena. Nikolaus Harnoncourt. (8m).

MONTSALVATGE: Lullaby.

Santiago de la Riva. Àngel Gago. (3m).

MAHLER: Simfonia n. 5.

Orquestra Simfònica de Rússia. Dir.: Evgeny Svetlanov. (69m).

DE VISÉE: Suite per a tiorba, en do m.

Hopkinson Smith. (14m).

SCHNITKE: The Story of an Unknown Actor, música de la pel·lícula. Orquestra Simfònica Cinematogràfica de FURSS. Dir.: Emin Khachatryan. (23m).

MEDELSSOHN: Quatre moviments de quartet op. 81 n. 1 a 4. Quartet Melos. (21m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SONATES PER A PIANO DE BEETHOVEN

Sonata per a piano n. 7, op. 10 n. 3. Tatiana Nikolaieva. (24m).

Sonata per a piano n. 8, op. 13 "Patètica".

Alfred Brendel. (19m).

14.00 MÚSICA ANTIGA

MONTEVERDI: Pianto della Madonna sopra il Lamento d'Arianna. Montserrat Figueras, soprano. Ton Koopman, clavicèmbal i orgue. Andrew Lawrence King, arpa. Rolf Lislevand, tiorba. Paolo Pandolfo, baix de viola. Lorenz Duftschmid, violone. (9m).

JENKINS: Fantasies n. 8, 9, 10 i 11.

Hesperion XX. (17m).

MARENZIO: Se quel dolor. The Consort of Musicke. Dir.: Anthony Rooley. (28m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

BEETHOVEN: Simfonia n. 2, op. 36.

Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (33m).

SAINT-SAËNS: La filosa d'Omfal, op. 31.

Philharmonia Orchestra. Dir.: Charles Dutoit. (8m).

MEDELSSOHN: Obertura Les Hèbrides, op. 26.

Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Bernard Haitink. (10m).

DUNI: Àries per a Farinelli. Aris Christofellis, soprano. Ensemble d'instruments antics. Laure Morabito, clavicèmbal. (13m).

GINASTERA: Sonata per a guitarra op. 47.

Franz Halász. (12m).

BRUCH: Concert per a clarinet i viola op. 88.

Thea King, Nobuko Imai. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Alun Francis. (20m).

VILLA-LOBOS: Rudepoëma. Volker Banfield, piano. (17m).

BERLIOZ: Tres melodies irlandeses.

Bruce Brewer, tenor. Cor de l'Orquestra Nacional de Lió. Noel Lee, piano. Dir.: Bernard Tetu. (10m).

GURIDI: Quartet de corda n. 2. Quartet Enesco. (31m).

18.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

SIBELIUS: Pellèes i Melisanda, suite op. 46.

Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Yondani Butt. (30m).

RAVEL: Bolero.

Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Pierre Boulez. (15m).

MEDELSSOHN: Obertura Les Hèbrides, op. 26.

Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Bernard Haitink. (10m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dilluns.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dimarts.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA DEL MÓN

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimarts.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dimecres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DISSABTE, 12 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVELTATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castells.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

TXAIKOVSKI: Serenata per a corda, op. 48.

Orquestra de Cambra de Bielorrússia. Dir.: Valery Poliansky. (36m).

KODALY: Psalmus Hungaricus. Tamás Daróczy, tenor. Alexandru Agache, baríton. Cor i cor de nens de la Radio-televisió hongaresa. Schola Cantorum Budapestiensis. Orquestra del Festival de Budapest. Dir.: Georg Solti. (21m).

SCHUMANN: Carnaval, op. 9. Wilhelm Kempff, piano. (26m).

WIENIAWSKI: Concert per a violí i orquestra n. 2, op. 22.

Itzhak Perlman. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Seiji Ozawa. (22m).

FAURE: Cinc melodies de Venise op. 58.

Elly Ameling, soprano. Dalton Baldwin, piano. (12m).

HAYDN: Quartet de corda op. 77 n. 1, Hob III: 81.

Quartet Mosaïques. (24m).

BRITTEN: Simfonia Simple, op. 4.

Orquestra de Cambra de Londres. Dir.: Christopher Warren-Green. (17m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SONATES PER A PIANO DE BEETHOVEN

Sonata per a piano n. 9, op. 14 n. 1. Alfred Brendel. (14m).

Sonata per a piano n. 10, op. 14 n. 2.

Alfred Brendel. (17m).

Sonata per a piano n. 11, op. 22.

Alfred Brendel. (24m).

14.00 MÚSICA DE CATALUNYA

RODRIGUEZ PICÓ: Quatre poemes (a Joan Brossa).

Oriol Romaní, clarinet. Àngel Soler, piano. (6m).

WAGNER: "Tristany i Isolda", extractes.

Montserrat Caballé. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Zubin Mehta. (18m).

J.SOLER: Requiem per a percussió i orquestra.

Siegfried Fink. Orquestra del Teatre de Kassel. Cor Bach de Berna. Dir.: James Lockhart. (31m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA DEL MÓN

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimarts.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dimecres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DISSABTE, 13 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

J.L.MORALEDÀ: Els primers cent anys, sardana.

Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Josep Cassú. (10m).

BORGUNYÓ: Petit ballet imaginari.

Cobles Mediterrània i Sant Jordi. Dir.: Joan Lluís Moraleda. (8m).

DANSES TRADICIONALS CATALANES: Corrandà Alta de Surnià.

La Quadrilla de Martorell.

Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (8m).

J. SERRA: El profeta, vals. El pilot, schottisch. El grumete, vals-socis.

Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (8m).

HAVART: Tema i variacions, per a tenora i orgue.

Josep Gispert, Lydie Rifa. (8m).

GRAFF: Falanx-11.

Cobla La Principal d'Amsterdam. (4m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 AUDIOVISUAL

Un programa d'Alex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

TXAIKOVSKI: "La bella dorment", ballet en tres actes op. 66.

Orquestra Simfònica Estatal. Dir.: Evgeny Svetlanov. (170m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA ANTIGA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dimecres.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dijous.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIUMENGE, 14 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

VAUGHAN WILLIAMS: Missa en sol m.

Solistes vocals. Corydon Singers. Dir.: Matthew Best. (24m).

LULLY: Dixit Dominus, motet.

Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (8m).

MOMPOU: Els impropis.

Peter Christoph Runge, baríton. Cor i Orquestra Simfònica de la RTV Espanyola. Dir.: Igor Markevitch. (27m).

OLSSON: Sis Himnes llatins, op. 40.

Arne Lundmark. Cor de Cambra Eric Ericson. Dir.: Eric Ericson. (28m).

BERTONI: Veni Creator, per a dues sopranos, cor i orquestra.

Patricia Schuman, Margarita Zimmermann. Cor de la Ràdio d'Estocolm. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (16m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA

CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

MOZART: Idomeneo, KV 366.

Werner Hollweg, Trudeliese Schmidt, Rachel Yakar, Felicity Palmer, Kurt Equiluz, Robert Tear, Simon Estes.

Cor i Orquestra Mozart de l'òpera de Zuric. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (195m).

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Alex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA DE CATALUNYA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dijous.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el divendres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DILLUNS, 15 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SIBELIUS: Simfonia n. 5, op. 82. Orquestra Simfònica de Londres. Dir: Colin Davis. (30m)

VIVALDI: Concert per a flauta op. 10 n. 2, RV 439. "La notte".

Stephen Preston. The Academy of Ancient Music. Dir: Christopher Hogwood. (10m).

BRAHMS: Sonata per a violí i piano op. 78. Daniel Barenboim. Pinchas Zukerman. (29m).

XOSTAKOVITX: Scherzo op. 1 i Scherzo op. 7.

Orquestra Simfònica del Ministeri de Cultura de la Unió Soviètica. Dir: Gennadi Rozhdestvenski. (9m).

HANDEL: Have mercy upon me, Anthem Chandos n. 3. Lynne Dawson, soprano. Ian Partridge, tenor. Cor i Orquestra The Sixteen. Dir: Harry Christophers. (20m).

MILHAUD: Le boeuf sur le toit. Philippe Corré i Edouard Eserjean, piano a quatre mans. (16m).

GINASTRA: Danses del ballet "Estancia", op. 8a.

The New World Symphony. Dir: Michael Tilson Thomas. (13m).

MEYERBEER: Quartet de corda op. 13.

Quartet Mosaiques. (32m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SONATES PER A PIANO DE BEETHOVEN

Sonata per a piano n. 12, op. 26. Paul Badura-Skoda, pianoforte. (19m).

Sonata per a piano n. 13, op. 27 n. 1.

Paul Badura-Skoda, pianoforte. (15m).

Sonata per a piano n. 14, op. 27 n. 2 "Clar de lluna".

Maurizio Pollini. (16m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

CASTELNUOVO-TEDESCO: Concert per a dues guitarres, op. 201.

Kazuhito Yamashita. Naoko Yamashita. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir: Leonard Slatkin. (19m).

ANROOY: Quintet amb piano en La M.

Maarten Bon. Membres de l'Orquestra de Cambra de la Ràdio Holandesa. (36m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

HAYDN: Simfonia n. 101, "El rellotge".

Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir: Neville Marriner. (29m).

BRAHMS: Obertura tràgica, op. 81.

Orquestra Filharmònica de Viena. Dir: James Levine. (14m).

LULLY: Cadmus et Hermione. London Oboe Band. Marie-Ange Petit, percussió barroca. Dir: Paul Godwin. (13m).

RODRIGO: Serenata al alba del dia. Montserrat Gascon, flauta. Xavier Coll, guitarra. (7m).

J.L.L.MORALEDA: La Lloll (Marsurca).

Cobla Principal de La Bisbal. Dir: Francesc Cassú. (4m).

MERCADANTE: Concert per a clarinet en Si b.

Thomas Friedli. Orquestra de Cambra del Sudoest d'Alemanya Pforzheim. Dir: Paul Angerer. (15m).

OFFENBACH: Gaîté parisienne, ballet.

Orquestra Simfònica de Pittsburgh. Dir: André Previn. (41m).

LANDINI: Che Chosa è quest'Amor. Mala Punica. (5m).

WALTON: Quartet de corda en la m. Gabrieli String Quartet. (29m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del pasat musical. Guió i selecció de Carmina Malagarriga.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

BACH: Sonata per a oboè d'amor, viola i continu n. 4, BWV 528.

Heinz Holliger, oboè. Tabea Zimmermann, viola. Christiane Jacquot, clavecí. Thomas Demenga, violoncel. (9m).

ROSSINI: Obertura de l'òpera "La Cenerentola".

Philharmonia Orchestra. Dir: Tullio Serafin. (9m).

MOZART: Concert per a trompa i orquestra, KV 412.

Lowell Greer. Orquestra Barroca Philharmonia. Dir: Nicholas McGegan. (9m).

RIMSKI-KORSAKOV: El gall d'or. Suite.

Orquestra Nacional Escocesa. Dir: Neeme Järvi. (28m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

MÚSICA I EROS

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBSCUR

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 13 de març de 1999 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. GARRETA: Pastoral. TAKEMITSU: Nostalghia, per a violí i cordes. Far calls. Coming, far! per a violí i orquestra. BRAHMS: Simfonia n. 1, op. 68.

Masafumi Hori, violí. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir: Antoni Ros-Marbà.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA PER A COBLA

02.00 AUDIOVISUAL

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMARTS, 16 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

R. STRAUSS: Suite de Capriccio, op. 85.

Felicity Lott, soprano. Orquestra Nacional Escocesa. Dir: Neeme Järvi. (30m).

BRITTEN: Quartet de corda n. 3, op. 94.

Endellion String Quartet. (26m).

PURCELL: Tres Fantasies. Orquestra del Segle XVIII. Dir: Frans Brüggen. (13m).

LISZT: Primera elegia.

Anne Gastinel, violoncel. Pierre-Laurent Aimard, piano. (6m).

HAYDN: Simfonia n. 73, "La caça".

Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir: Neville Marriner. (21m).

MONTEVERDI: Lament d'Ariadna.

Concerto Vocale. (12m).

REGER: Concert per a piano op. 114.

Love Derwinger. Orquestra Simfònica Norrköping. Dir: Leif Segerstam. (44m).

FAURE: Pavane, op. 50.

Cor del Festival de Tanglewood. Orquestra Simfònica de Boston. Dir: Seiji Ozawa. (7m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SONATES PER A PIANO DE BEETHOVEN

Sonata per a piano n. 15, op. 28 "Pastoral".

Gerhard Oppitz. (24m).

Sonata per a piano n. 16, op. 31 n. 1.

Tatiana Nikolaieva. (22m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

LEHAR: Giuditta (dos fragments).

Jerry Hadley, tenor. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir: Richard Bonyngue. (7m).

SERRANO: El mal de amores.

Maria Uriz. Isabel Rivas. Cecilia Fondevila. Ramón Contreras. Joan Pons. Orquestra Simfònica de Barcelona. Dir: García Navarro. (15m).

MOZART: Quatre àries i un duet de "Mitridate", KV 87 (versió original).

Edith Wiens. Elzbieta Szymka. Gunnar Gudbjörnsson. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir: Neville Marriner. (33m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

SCHUMANN: Concert per a piano i orquestra op. 54.

Murray Perahia, piano. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir: Claudio Abbado. (35m).

FUX: Sonata à 4.

Musicalische Compagnie. (8m).

KORNGOLD: Decepció i devoció. National Philharmonic Orchestra. Dir: Charles Gerhardt. (6m).

MOZART: Quartet de corda, KV 465 "Dissonàncies".

Quartet Ysaye. (31m).

GLAZUNOV: Els ardits de l'amor, ballet op. 61.

Orquestra Simfònica de la Ràdio de l'URSS. Dir: Algis Zuoraitis. (53m).

GRANADOS / CASSADO: Intermezzo de l'òpera Goyescas.

Daniel Grosz, violoncel. Eduardo Hubert, piano. (4m).

LISZT: Festklänge (Sons de festa).

Orquestra Simfònica de Budapest. Dir: Árpád Jókai. (20m).

18.00 GRANS INTERPRETS

JORDI SAVALL

CANT DE LA SIBILLA (Sibilla)

Montserrat Figueras. La Capella Reial. Dir: Jordi Savall. (18m).

ARRIAGA: Obertura op. 1 "Nostalgia".

Le Concert des Nations. Dir: Jordi Savall. (8m).

MARTIN I COLL: Diferencias sobre las folias.

Jordi Savall. Rolf Lislevand. Michael Behringer. Arianna Savall. Benno Coeset. Pedro Estevan. Adela Galez-Campa. (10m).

GUERRERO: Quatre cançons d'infantes.

La Capella Reial de Catalunya. Repèrion XX. Dir: Jordi Savall. (17m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

ALBINONI: Concert per a trompa en Si b M.

Jean-Luc Dassy. IFilarmònica de Bologna. (9m).

FRANCK: Sonata per a violí i piano en La M.

Midori, violí. Robert McDonald, piano. (29m).

MAHLER: Lieder eines fahrenden Gesellen.

Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir: Daniel Barenboim. (17m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb el compositor al voltant de la seva obra.

CARLES GUINOVART II

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 NOUS INTERPRETS

02.00 SELECCIÓ DE JAZZ

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMECRES, 17 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

VIVALDI: Glòria, RV 589.

Jennifer Smith, soprano. Nancy Zang, soprano. Catherine Wynne Rogers, contralt. Solistes instrumentals.

Cor i Orquestra The English Concert. Dir: Trevor Pinnock. (30m).

GRIEG: Suite Holberg, op. 40.

Gerhard Oppitz, piano. (23m).

DUTILLEUX: Simfonia n. 2, "double".

Orquestra de París. Dir: Daniel Barenboim. (28m).

HANDEL: Sonata per a flauta de bec i continu en Si b M.

Frans Brüggen, flauta de bec. Bart van Asperen. Hansjörg Langer. (6m).

ner Bylsma. (6m).

SCHUMANN: Cicle de cançons espanyoles, op. 74.
M. Shirai, soprano. M. Lipovsek, contralt. J. Protschka, tenor. M. Hölle, baix. H. Deutsch, piano. (24m).
SAINT-SAËNS: Quartet de corda n. 1, op. 112.
Quartet Daugarcil (28m).
GLAZUNOV: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 100.
Dmitri Alexeiev. Gran Orquestra Simfònica de la RTV de Moscou. Dir.: Yuri Nikolaevski. (20m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SONATES PER A PIANO DE BEETHOVEN
Sonata per a piano n. 17, op. 31 n. 2 "Tempesta".
Tatiana Nikolaieva. (22m).
Sonata per a piano n. 18, op. 31 n. 3.
Alfred Brendel. (23m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN
Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
TXAIKOVSKI: Simfonia n. 2, op. 17 "Petita Rússia" (Versió original de 1872).
Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Geoffrey Simon. (39m).
C. Ph. E. BACH: Sonata per a arpa Wq. 139.
Isabelle Moretti. (14m).
GRAUN: Concert en Fa M. Ricercar Consort. (10m).
HANDEL: Otone, Re di Germania (extractes).
Drew Minter. Lisa Saffer. Michael Dean. Patricia Spence. Orquestra Barroca de Freiburg. Dir.: Nicholas McGegan. (19m).
SARASATE: Fantasia de concert sobre motius de "Carmen", op. 25.
Anne-Sophie Mutter, violi. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: James Levine. (13m).
RESPIGHI: Els ocells, suite de peces de compositors antics.
Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Josef Vlach. (21m).
MENDELSSOHN: Quartet de corda op. 44 n. 2.
Quartet de corda Coull. (29m).

18.00 PRIMERA VEU
Un espai per conèixer els músics d'ara.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

HAYDN: Quartet de corda op. 64 n. 5 (Hob. III: 63) "L'Alisa".
Quartet Aeolian. (18m).
RAVEL: Ma Mère l'Oye.
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Pierre Boulez. (28m).
VIVALDI: Concert per a fagot i orquestra n. 30, RV 493.
Daniel Smith. Solistes de Zagreb. Dir.: Tonko Ninic. (8m).
20.13 temps d'homenatge
FRANCIS POULENC: 100 ANYS
Concert per a dos pianos.
Sylviane Deferne, Pascal Rogé, Philharmonia Orchestra. Dir.: Charles Dutoit. (19m).
Chansons villageoises.
Gérard Souzay. Dalton Baldwin. (10m).
Sextet per a piano, flauta, oboè, clarinet, fagot i trompa.
Pascal Bourg, Patrick Gallois, Maurice Bourgue, Michel Portal, Amaury Wallex, André Cazalet. (18m).
La veu humana.
Françoise Pollet, soprano. Orchestre National de Lille (Région Nord-Pas de Calais). Dir.: Jean-Claude Casadesu. (46m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

01.00 TEMPORADA D'ÒPERA

03.30 GRANS INTEGRALS
Emès dilluns.

05.00 CAPSA DE MÚSICA

DIJOUS, 18 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
BRUCH: Simfonia n. 2, op. 36.
Orquestra Filharmònica Gürzenich de Colònia. Dir.: James Conlon. (37m).

LITERES: Azis y Galatea, sarsuela barroca.
Marta Almajano, soprano. Al Ayre Español. Dir.: Eduardo López Banzo. (14m).

CHOPIN: Vals per a piano, op. 18.
Vladimir Ashkenazy, piano. (5m).
MOZART: Concert per a violi i orquestra n. 5, KV 219.

Gidon Kremer. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (28m).
PACHELBEL: Canon i Giga, per a tres violins i baix continu.

London Baroque. (5m).
SCHUBERT: Nocturn per a piano, violi i violoncel. D 897, op. pòst. 148.

Trio Arion. (9m).
MUSSORGSKI: Quadres d'una exposició (Orquestració de Maurice Ravel).

Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (34m).
R. STRAUSS: "Wiegenlied".

Christine Schäfer, soprano. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (5m).

REBEL: Els elements, suite per a orquestra.

Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (24m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SONATES PER A PIANO DE BEETHOVEN

Sonata per a piano n. 19, op. 49 n. 1.

Claudio Arrau. (8m).

Sonata per a piano n. 20, op. 49 n. 2.

Daniel Barenboim. (8m).

Sonata per a piano n. 21, op. 53 "Waldstein".

Alfred Brendel. (25m).

Sonata per a piano n. 22, op. 54.

Alfred Brendel. (12m).

14.00 MÚSICA ANTIGA
DUMONT: Super flumina Babylonis, motet.

Solistes vocals, La Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (10m).
THIJMSZONPADBRUE: Simfonia.

Marijke Miessen, flauta de bec. Bob van Asperen, clavecí. Wouter Möller, violoncel. (5m).

CARISSIMI: Jonàs, oratori.
János Bárdi. István Gáti. Eva Farkas. Mária Zádori. Cor de Cambra de l'Acadèmia Franz Liszt. Orquestra de Cambra Corelli. Dir.: István Párkai. (26m).

SALAZAR: Dixit Dominus. Ut queant laxis.
Solistes vocals i instrumentals. Capilla Peñaflorida. Dir.: José Rada. (6m).

FANTINI: Sonates per a trompeta i orgue n. 5, 6, 7 i 8.
Gabriele Cassone. Antonio Frigé. (7m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
KABALEVSKI: Simfonia n. 2, op. 19.

Orquestra New Philharmonia. Dir.: David Measham. (24m).

MOZART: "Voi avete un cor fedele", ària de concert KV 217.

Maria Bayo, soprano. Orquestra Simfònica de Galícia. Dir.: Víctor Pablo Pérez. (8m).

TAILLEFERRE: Concertino per a arpa i orquestra.

Gillian Benet, arpa. The Women's Philharmonic. Dir.: Jo Ann Fallata. (16m).

VIVALDI: Concert per a dues flautes, RV 533.

Janet See. Stephen Schultz. Philharmonia Baroque Orchestra. Dir.: Nicholas McGegan. (9m).

D'INDY: Istar, variacions simfòniques, op. 42.

Orquestra Filharmònica del País de Loire. Dir.: Pierre Dervaux. (13m).

SCHUMANN: Amor i vida d'una dona, op. 42.

Marijana Lipovsek, mezzosoprano. Graham Johnson, piano. (22m).

RUBINSTEIN: Música de Ballet de l'òpera El Dimoni.

Orquestra Filharmònica Eslovaca. Dir.: Michael Halász. (15m).

SAMMARTINI: Simfonia en La M. Concerto Köln. (12m).

FIELD: Marxa triomfal.

Micéal O'Rourke, piano. (4m).

JANACEK: Amarus, cantata.

Kvetoslava Nemeckova, soprano. Leo Marian Vodicka, tenor. Václav Zitek, bariton. Cor Filharmònic Txec. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Charles Mackerras. (29m).

18.00 PENTAGRAMA
Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

BRAHMS: Variacions sobre un tema de Haydn, op. 56a.

Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (20m).

BEETHOVEN: Obertura Egmont, op. 84.

Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (8m).

BARBER: Adagio per a corda op. 11.

Orquestra de Cambra d'Israel. Dir.: Yoav Talmi. (8m).

TXAIKOVSKI: Romeu i Julieta. Obertura fantasia.

Orquestra del Conservatori de Música de Quebec. Dir.: Raffi Armenian. (18m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."
Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

02.00 REPERTORI DE CONCERT
Emès el dilluns.

03.00 GRANS INTEGRALS
Emès el dimarts.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIVENDRES, 19 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
KHATXATURIAN: Mascarada, ballet.

Orquestra Simfònica de l'Estat de Sant Petersburg. Dir.: André Anichanov. (17m).

REGER: Sonata per a clarinet i piano, op. 40 n. 1.

Nikolaus Friedrich. Thomas Palm. (20m).

MARAIS: Pièces en Trio en mi m. The Purcell Quartet. (14m).

MOMPOU: Escenes d'infants.

Josep Colom, piano. (9m).

PURCELL: El Rei Artús (extractes).

Deller Consort. Deller Choir. The King's Musick. Dir.: Alfred Deller. (60m).

SCHUMANN: Quartet de corda, Op. 41 n. 3.

Quartet Melos (30m).

HONEGGER: Pastoral d'estiu.

Orquestra Nacional de França. Dir.: Charles Munch. (9m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LES SONATES PER A PIANO DE BEETHOVEN

Sonata per a piano n. 23, op. 57 "Appassionata".

Vladimir Ashkenazy. (24m).

Sonata per a piano n. 24, op. 78, "A Teresa".

Vladimir Ashkenazy. (10m).

Sonata per a piano n. 25, op. 79.

Vladimir Ashkenazy. (10m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA
GERHARD: L'infantament meravellós de Schahrazada.

Isabel Aragón, soprano. Àngel Soler, piano. (36m).

SCHEIN: Banchetto Musicale n. 6 Suite a 5.

Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (11m).

MONTSALVATGE: Tres divertiments sobre temes d'autors oblidats.

Alicia de Larrocha, piano. (7m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CON- CERTS

Una selecció dels millors enregis-
traments de concert.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presenta-
ció a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSIQUES DEL MÓN

02.00 REPERTORI DE CON- CERT

Emès el dimarts.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dimecres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DISSABTE, 20 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull
d'obres breus presentades per Pilar
Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

CRISTAU: La ventafocs, ballet per
a dues cobles i percussió.
Bernat Sellents. Cobles La Princi-
pal de La Bisbal i Selvatana. Dir.:
Jaume Cristau. (13m).

SERRA: Introducció i dansa per a
tres cobles.

Cobla Mediterrània. Cobla Princi-
pal de La Bisbal. Cobla La Princi-
pal del Llobregat. Dir.: Jesús Ventu-
ra. (8m).

BALL DE GITANES: Toc de festa,
Masurca, Galop.
Cobla Principal de la Bisbal. Dir.:
Francesc Cassú. (8m).

LEON: El vol de l'ocell, gran vals per
a flabiol, cobla i percussió.
Bernat Sellents. Cobla La Princi-
pal de La Bisbal. Dir.: Jordi León. (8m).

PUJOL: Sant Jordi triomfant, poe-
ma per a cor i cobla.
Cor Jove de l'Orfeó Català. Cobla
Sant Jordi. Dir.: Conxita Garcia i
Jordi León. (8m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el di-
jous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de
les peticions que els nostres oients
han fet al contestador de Catalunya
Música, tel. 93 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'AUDIOVISUAL

Un programa d'Alex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

MAHLER: Simfonia n. 8, "Simfonia
dels Mil".
Cheryl Studer, Angela Maria Blasi,
Sumi Jo, sopranos. Waltraud Meier,
Nazuko Nagai, contralts. Keith Le-
wis, tenor. Thomas Allen, baríton.
Hans Sotin, baix. Cor Philharmonia.
Cor de nois The Southend. Philhar-
monia Orchestra. Dir.: Giuseppe Si-
nopoli. (85m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presenta-
ció a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA ANTIGA

02.00 REPERTORI DE CON- CERT

Emès el dimecres.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dijous.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIUMENGE, 21 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull
d'obres breus presentades per Pilar
Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

BERLIOZ: Missa solemne.
Donna Brown, Jean-Luc Viala, Gil-
les Cachemaille. Cor Monteverdi.
Orquestra Revolucionària i Ro-
mànica. Dir.: John Eliot Gardiner.
(61m).

MARENZIO: Jubilate Deo a 8.
Capella Sancti Michaelis. Dir.: Erik
van Nevel. (4m).

CORREA DE ARAUXO: Prosa del
Santíssimo Sacramento.
Bernard Focroulle, orgue. (7m).

ALMEIDA: O quam suavis.
Jennifer Smith, Magali Schwartz.
Fernando Serafim. Cor i Orquestra
de Cambra Gulbenkian. Dir.: Michel
Corboz. (8m).

PERGOLESI: Adoro te devote.
Valentina di Cola, soprano. Conjunt
Coral Palestrina. Conjunt de Cam-
bra Cavalieri. Dir.: Federico Bonetti
Amendola. (15m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MO- NESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

15.08 "A LA MANERA DE...."

Repetició del programa emès el di-
jous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPE- RA DE CATALUNYA MÚSICA

DONIZETTI: Lucia di Lammermo-
or, òpera en dues parts.
Anthony Michaels-Moore, Andrea
Rost, Bruce Ford, Paul Charles Clarke.
London Voices. The Hanover
Band. Dir.: Charles Mackerras.
(137m).

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz
amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Carmina Malagarriga.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presenta-
ció a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICS DE CATALU- NYA

02.00 REPERTORI DE CON- CERT

Emès el dijous.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el divendres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DILLUNS, 22 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull
d'obres breus presentades per Joan
Vives. Inclou butlletins informatius
i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE- TATS

Presentació de les últimes novetats
discogràfiques aparegudes al mer-
cat. Espai patrocinat per Discos Cas-
telló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

PURCELL: Música pel funeral de la
Reina Mary.
Solistes vocals. Cor del King's Con-
sort. Cor del New College, Oxford.
The King's Consort. Dir.: Robert
King. (21m).

TURINA: Primavera Sevillana.
Orquestra Ciudad de Granada. Dir.:
Juan de Udaeta. (13m).

BRAHMS: Quintet amb clarinet, op.
115.
Thea King, Quartet Gabrieli. (38m).

FAURE: Tres cançons op. 18.
Elly Ameling, soprano (op. 18, n. 1,
3). Gérard Souzay, baríton (op. 18,
n. 2). Dalton Baldwin, piano. (7m).

R. STRAUSS: El burges gentilhome,
suite op. 60.
Chantal Juillet, violí. Rolf Bertsch,
piano. Sinfonietta de Montreal. Dir.:
Charles Dutoit. (37m).

MILSTEIN: Paganiniana per a vio-
lí sol.
Mihai Craioveanu. (8m).

GRAUN: Concert per a viola de gam-
ba en la m.
Conjunt barroc de Limoges. (23m).

HOLST: Himnes corals del "Rig Ve-
da", grup 3, op. 26 n. 3.
Thelma Owen, arpa. The Holst sin-
gers. Dir.: Hilary Davan Wetton.
(13m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SONATES PER A PIANO DE
BEETHOVEN
Sonata per a piano n. 26, op. 81a "Els
Adéus".
Gerhard Oppitz. (17m).

Sonata per a piano n. 27, op. 90.
Sviatoslav Richter. (12m).

Sonata per a piano n. 28, op. 101.
Maurizio Pollini. (20m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

BROTTONS: Tre divertimenti.
Montserrat Gascón, flauta. Xavier
Coll, guitarra. (12m).

HENZE: Simfonia n. 1.
Orquestra Filharmònica de Berlín.
Dir.: Hans Werner Henze. (17m).

BROUWER: Estudis senzills.
Philippe Lemaigre, guitarra. (26m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

C. STAMITZ: Concert per a viola
op. 1.
Tabca Zimmermann. Orquestra de
Cambra de la Comunitat Europea.
Dir.: Dimitri Demetriades. (21m).

OCKEGHEM: Je n'ay dueil.
The Medieval Ensemble of London.
Dir.: Peter Davies i Timothy Davies.
(5m).

BIZET: Pàtria, obertura, op. 19.
Orquestra Filharmònica de la ciutat
de Mèxic. Dir.: Enrique Bátiz. (14m).

MENDELSSOHN: Simfonia per a
corda n. 6.
Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.:
William Boughton. (12m).

RHEINBERGER: Sonata per a trom-
pa i piano, op. 178.
Bernhard Krug, Horst Gübel. (23m).

VAUGHAN WILLIAMS: Concert

per a oboè i orquestra de corda.
Neil Black. Orquestra de Cambra
Anglesa. Dir.: Daniel Barenboim.
(19m).

VIVALDI: Concert per la Solemnitat
di S. Lorenzo, RV 556.
Taverner Players. Dir.: Andrew Pe-
rrott. (13m).

NUIX: Autorretrat.
Quartet de bec "Frullato". (7m).

GRIEG: Sigurd Jorsalfar, op. 22.
Música incidental.
Kjell Magnus Sandve, tenor. Gösta
Ohlin's Vocal Ensemble. Pro Musi-
ca Chamber Choir. Orquestra Sim-
fònica de Göteborg. Dir.: Neme-Ju-
vi. (35m).

LISZT: Gaudeamus Igitur. (Huma-
resque).
Georges Cziffra, piano. (8m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i revisar
els fets més representatius del pas-
sat musical. Guió i selecció de Car-
mina Malagarriga.

19.00 REPERTORI DE CON- CERT

SCHUMANN: Concert per a vio-
loncel i orquestra, op. 129.
Lluís Claret. Orquestra de Cambra
Anglesa. Dir.: Edmon Colomer. (25m).

WEBER: Invitació al vals, op. 61.
Orquestra Filharmònica de Berlín.
Dir.: H. von Karajan. (9m).

SCRIABIN: El poema de l'èxtasi, op.
54.
Orquestra de París. Dir.: Daniel Ba-
renboim. (20m).

20.15 RECURS

MOZART: Quartet de corda n. 21.
KV 575 "Prússia".
Quartet Artaria. (24m).

20.45 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DEL CONCERT

INAUGURAL DE LA SALA
SIMFÒNICA DE L'AUDITORI

CONCERT amb obres de GUIN-
OAN: Fanfarria (estrena). WAGNER:
Els mestres cantaires. Obertura. El-
LLA: El sombrero de tres picos. TOL-
DRA: Empúries. MONTSALVA-
GE: Concerto breve per a piano i or-
questra. CASALS: El Pessebre. Cla-
ria.

Alicia de Larrocha, piano. Anna Fre-
s, soprano. Enric Serra, baríton. Cor
de Catalunya. Orquestra Simfò-
nica de Barcelona i Nacional de Cata-
lunya. Dir.: Lawrence Foster.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presenta-
ció a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA PER A COBLA

02.00 L'AUDIOVISUAL

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMARTS, 23 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull
d'obres breus presentades per Joan
Vives. Inclou butlletins informatius
i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE- TATS

Presentació de les últimes novetats
discogràfiques aparegudes al mer-
cat. Espai patrocinat per Discos Cas-
telló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MENDELSSOHN: Concert per a vio-
lí i orquestra, op. 64.

Itzhak Perlman. Orquestra Simfònica de Xicagó. Dir.: Daniel Barenboim. (27m).

HINDEMITH: Ludus tonalis, primera part.

Sviatoslav Richter, piano. (25m).

SCHUBERT: Quartet de corda n. 13, D 804.

Quartet Juilliard. (37m).

OLTRA: Rapsòdia per a piano i còbula.

Miquel Farré. Còbula Montgrins. (10m).

ROSSINI: "La morte di Didone" (Cantata).

Mariella Devia. Coro Filarmonico Della Scala. Orquestra Filarmonica Della Scala. Dir.: Riccardo Chailly. (22m).

DVORAK: Serenata per a corda, op. 22.

Orquestra de Cambra Saint Paul. Dir.: Hugh Wolff. (29m).

DOWLAND: "From silent night" i "Flow not so fast, ye fountains", dues cançons.

Alfred Deller, contratenor. Robert Spencer, llaut. (9m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SONATES PER A PIANO DE BEETHOVEN

Sonata per a piano n. 29, op. 106. "Hammerklavier".

Daniel Barenboim. 51m

14.00 MOMENTS LÍRICS

OFFENBACH: La bella Helena (extractes).

Jane Rhodés, mezzo-soprano. Orquestra de Bordeus Aquitània. Dir.: Roberto Benzi. (11m).

GURIDI: El Caserío, duo.

Montserrat Caballé, soprano. Bernabé Martí, tenor. Orquestra Simfònica. Dir.: Eugenio M. Marco. (7m).

VERDI: Giovanna d'Arco (extractes).

Katia Ricciarelli. Flaviano Labò. Mario Zanasi. Cor i Orquestra del Teatre La Fenice. Dir.: Carlo Franci. (37m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

CHOPIN: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 21.

Vladimir Ashkenazy. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: David Zinman. (31m).

C.Ph.E.BACH: Sonata per a flauta, violí i baix continu, H 570.

Les Adieux. (13m).

IRELAND: A London overture.

Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Richard Hickox. (14m).

WEBER: Quintet amb clarinet, op. 34.

Conjunt Walter Boeykens. (28m).

S.WAGNER: Concert per a violí i acompanyament d'orquestra.

Ulf Hoelscher. Staatsphilharmonie Rheinland-Pfalz. Dir.: Werner Andreas Albert. (24m).

RESPIGHI: Anties aires i danses per a llaut, suite III.

I Musici. (18m).

SATIE: Cinc peces per a piano.

Pascal Rogé. (29m).

18.00 GRANS INTERPRETS

JORDI SAVALL

BACH: Obertura (Suite) per a orquestra n. 3, BWV 1068.

Fabio Biondi, violí. Le Concert des Nations. La Capella Reial de Catalunya. Dir.: Jordi Savall. (26m).

DEMACHY: Suite per a baix de viola en sol m.

Jordi Savall. (12m).

ROSENMÜLLER: Sonata n. 7.

Hesperion XX. Dir.: Jordi Savall. (8m).

MARAI: La Revenue, IV.84 (Quart llibre de peces de viola).

Jordi Savall, baix de viola. Ton Kopelman, clavecí. Hopkinson Smith, guitarra barroca. (9m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

BEETHOVEN: Sonata per a violí i piano n. 3, op. 12 n. 3.

Yehudi Menuhin. Wilhelm Kempff. (22m).

GRIEG: Peer Gynt, Suite n. 2 op. 55.

Orquestra Simfònica de la Radió Polonesa de Cracòvia. Dir.: Tadeusz Wojciechowski. (16m).

BACH: Suite per a violoncel n. 1, BWV 1007.

Yo-Yo Ma. (17m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

CARLES GUINOVART III

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OB

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 19 de març de 1999 al Palau de la Música Catalana de Barcelona.

MOSOLOV: La fundició d'acer, op. 19.

PROKOFIEV: Simfonia concertant per a violoncel i orquestra, op. 125.

RAVEL: Daphnis et Chloé, Suite n. 2. La valse.

Asier Polo, violoncel. Orquestra Simfònica d'Euskadi. Dir.: Mario Ven-gazo.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 NOUS INTERPRETS

02.00 SELECCIÓ DE JAZZ

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMECRES, 24 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BRAHMS: Schicksalslied (Cant del destí), per a cor i orquestra, op. 54.

Cor Filarmonic de Praga. Orquestra Filarmonica Txeca. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (17m).

GLAZUNOV: Serenata n. 1, op. 7.

Orquestra Royal Philharmonic. Dir.: Yondani Butt. (5m).

MARAI: La gamme.

London Baroque. Dir.: Charles Medlam. (35m).

BRUCH: Fantasia escocesa per a violí i orquestra, op. 46.

Itzhak Perlman. Judith Liber, arpa.

Orquestra Filarmonica d'Israel. Dir.: Zubin Mehta. (30m).

BELLINI: Escena i ària final del segon acte de l'òpera "La Sonnambula". "Oh! se una volta sola... Ah! non credera mirarti".

Kathleen Battle, soprano. Richard Croft, Randi Stene. Mark S. Doss.

Ambrosian Opera Chorus. Orquestra Filarmonica de Londres. Dir.: Bruno Campanella. (15m).

MILHAUD: Sonata per a violoncel i piano.

Markus Nyikos. Jaroslav Smykal. (17m).

GLAZUNOV: Simfonia n. 6, op. 58.

Orquestra Simfònica del Ministeri de Cultura de l'URSS. Dir.: Gennadi Rozhdestvenski. (42m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SONATES PER A PIANO DE BEETHOVEN

Sonata per a piano n. 30, op. 109.

Maurizio Pollini. (18m).

Sonata per a piano n. 31, op. 110.

Sviatoslav Richter. (20m).

Sonata per a piano n. 32, op. 111.

W. Kempff, piano. (25m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

ROUSSEL: Le festin de l'araignée, fragments simfònics op. 17.

Orquestra Filarmonica Txeca. Dir.: Zdenek Kosler. (18m).

BACH: Lofrena musical, BWV 1079.

Capella Istropolitana. Dir.: Christian Benda. (59m).

RESPIGHI: Concerto gregoriano.

Pierre Amoyal, violí. Orquestra Nacional de França. Dir.: Charles Dutoit. (29m).

GASULL: Fantasia sobre una tema de Manuel de Falla.

Xavier Mas, arxillat i bandúrria.

Feliu Gasull, guitarra. (4m).

LEHAR: Or i plata, op. 79.

Orquestra Johann Strauss de Viena. Dir.: Willi Boskovsky. (9m).

MOZART: Missa Dominicus, KV 66.

Barbara Schlick. Ulla Groenewold.

Markus Schäfer. Klaus Mertens. Köllner Kammerchor. Collegium Cartusianum. Dir.: Peter Neumann. (40m).

18.00 PRIMERA VEU

Un espai per conèixer els músics d'ara.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

RAKHMANINOV: Variacions sobre un tema de Corelli, op. 42.

Kathryn Stott, piano. (16m).

HANDEL: Música aquàtica, suite n. 2.

Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. (31m).

SARASATE: Aires bohemis, op. 20.

Anne-Sophie Mutter, violí. Orquestra Filarmonica de Viena. Dir.: James Levine. (8m).

20.13 TEMPS D'HOMENATGE

FRANCIS POULENC: 100 ANYS

La Courte Paille.

Frederica von Stade, mezzo-soprano.

Martin Katz, piano. (11m).

Concert per a piano.

Pascal Rogé. Philharmonia Orchestra. Dir.: Charles Dutoit. (19m).

Ave Verum. Salve Regina. Exultate Deo.

Cor del Trinity College de Cambridge. Dir.: Richard Marlow. (10m).

Sonata per a oboè i piano.

Maurice Bourgue. Pascal Rogé. (14m).

Figure humaine, cantata per a doble cor mixt a cappella.

Ensemble vocal de Provence. Dir.: Helene Guy. (17m).

Quinze Improvisations.

Eric Parkin, piano. (24m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 TEMPORADA D'ÒPERA

RA

03.30 GRANS INTEGRALS

Emès dilluns.

05.00 CAPSA DE MÚSICA

DIJOUS, 25 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SCHUBERT: Simfonia n. 5, D 485.

Orquestra Filarmonica de Viena. Dir.: Karl Böhm. (28m).

ALBENIZ: Suite espanyola.

Alicia de Larrocha, piano. (35m).

BARTOK: Quartet de corda n. 4, Sz 91.

Quartet Lindsay. (22m).

BIBER: Requiem en fa m.

Catherine Bott, Tessa Bonner, sopranos.

Christopher Robson, contratenor.

John Mark Ainsley, tenor.

Michael George, baríton.

New London Consort. Dir.: Philip Pickett. (30m).

MONTSALVATGE: Evocación, per a violoncel i piano.

François Monciero, violoncel.

Albert Nieto, piano. (5m).

WEILL: Suite de l'òpera "El petit Mahagonny".

Orquestra Filarmonica de Berlín. Dir.: Mariss Jansons. (17m).

HAYDN: Concert per a piano Hob XVIII:2.

Carol Rosenberger. Orquestra de Cambra Escocesa. Dir.: Gerard Schwarz. (22m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL DE J. S. BACH

Concert per a violí i corda, BWV 1041.

The Academy of Ancient Music. Solista i director: Andrew Manze. (13m).

Concert per a violí, BWV 1042.

Jaap Schröder. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (17m).

Concert per a dos violins, corda i continu, BWV 1043.

Simon Standage. Elizabeth Wilcock.

The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (16m).

14.00 MÚSICA ANTIGA

BANCHIERI: Festino nella sera del Giovedì Grasso avanti Cena, comèdia madrigalesca.

Cor de la Radió Suïssa, Lugano. Sonatori de la Gioiosa Marca, Treviso. Dir.: Diego Fasolis. (35m).

JANEQUIN: Dues cançons, "O fortune n'estois tu pas contente", "J'a-tens le temps".

Ensemble Polyphonique de France. Dir.: Charles Ravier. (6m).

DANSES ANTIGUES D'HONGRIA I DE TRANSILVANIA.

Clemencic Consort. Dir.: René Clemencic. (11m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

FRANCK: Psique.

Orquestra Simfònica de Basilea. Dir.: Armin Jordan. (28m).

SCHUBERT: Trio per a pianoforte, violí i violoncel, op. XVI n. 4.

Luciano Sgrizzi, piano. Chiara Banchini, violí. Philipp Bosbach, violoncel·l. (17m).
LIGETI: Doble concert per a flauta, oboè i orquestra (1972).
 Gunilla von Bahr, Torleif Lännerholm. Orquestra Simfònica de la Ràdio Sueca. Dir.: Elgar Howarth. (13m).
SCHUBERT: Simfonia n. 3, D 200, Staatskapelle Dresden. Dir.: Colin Davis. (22m).
ZELENKA: Simfonia, Z 63. (Obertura de l'oratori "I penitenti al sepolchro del redentore").
 Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Vaclav Neumann. (9m).
LAMOTE DE GRIGNON: Lent expressiu.
 Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Dir.: Gonçal Comellas. (6m).
DELIBES: Suite del ballet Sílvia. New Philharmonia Orchestra. Dir.: Charles Mackerras. (16m).
SARRO: L'impresario delle Canarie, dos intermezzi.
 Sara Mingardo, Giorgio Gatti. Orquestra de Cambra In Canto. Dir.: Gabriele Catalucci. (37m).
GERHARD: Tres improvisats.
 Julian Jacobson, piano. (6m).

18.00 PENTAGRAMA
 Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT
BRAHMS: Danses hongareses.
 Orquestra Festival de Budapest. Dir.: Iván Fischer. (57m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."
 Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
 Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN
 Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
 Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

02.00 REPERTORI DE CONCERT
 Emès el dilluns.

03.00 GRANS INTEGRALS
 Emès el dimarts.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIVENDRES, 26 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA
 Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS
 Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
MENDELSSOHN: Concert per a piano i orquestra de corda en la m. Andreas Steier, fortepiano. Concerto Köln. (34m)
CABANILLES: Tiento XXIII per a la m. re.

Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (7m).

STRAVINSKI: Suite italiana
 Itzhak Perlman, violí. Bruno Canino, piano. (17m).

CANTELOUBE: Cants d'Auvergne.
 Maria Bayo, soprano. Orquestra Simfònica de Tenerife. Dir.: Victor Pablo Pérez. (43m).

SCHUBERT: Ständchen (arr. Mertz). José Miguel Moreno, guitarra. (6m).
SAINT-SAËNS: La joventut d'Hercules, poema simfonic op. 50.

Nouvel Orchestre Philharmonique. Dir.: Marek Janowski. (18m).
CHOPIN: 2 valsos per a piano, op. 34.

Vladimir Ashkenazy, piano. (6m).
BENGUEREL: 7 Faules de La Fontaine, per a recitant i 10 instrumentistes.

Joan Borràs, recitant. Grup Barcelona 216. Dir.: Ernest Martínez. (28m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA ORQUESTRAL DE J. S. BACH

Concert per a flauta, violí, clavicèmbal i orquestra BWV 1044.
 Frans Brüggen, flauta. Marie Leonhardt, violín. Gustav Leonhardt, clavicèmbal. Leonhardt-Consort. (22m).

Moviment de concert, BWV 1045.
 Pavlo Beznosiuk. The Brandenburg Consort. Dir.: Roy Goodman. (5m).

Concert de Brandenburg n. 1, BWV 1046.
 The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (20m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

GINASTERA: Canción al árbol del olvido. **OBRADORS:** 2 cançons.
 Josep Carreras, tenor. Martin Katz, piano. (6m).

M.FERRER: Simfonia en Re M.
 Orquestra de Cambra Catalana. Dir.: Joan Pàmies. (4m).

CASANOVS: Rondó.
 Gregori Estrada, orgue. (10m).

PAGAN: La Ciutat de les Joies, Suite Simfònica.
 Orquestra Simfònica i Cors. Orquestra Simfònica de la RTVE. Dir.: Manuel Valdivieso i Enrique García Asensio. (35m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT
 Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT
 Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
 Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN
 Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
 Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSIQUES DEL MÓN

02.00 REPERTORI DE CONCERT
 Emès el dimarts.

03.00 GRANS INTEGRALS
 Emès el dimecres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DISSABTE, 27 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 5 de juny de 1993 al Palau de la Música Catalana. **PRIMER MEMORIAL JOSEP M. BERNAT I COLOMINA** (1ª part).
 Cobla Juvenil de Bellpuig, Cobla Sabadell, Cobla Mediterrània, Cobla Tres Turons de Bellpuig, Robert Armengol, percussió. Dir.: Jesús Ventura i Barnet. (47m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA
 Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT
 Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 93 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT
 Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 CAUDIOVISUAL
 Un programa d'Alex Gorina.

21.45 transmissió en directe dins la temporada del gran teatre del liceu **RECITAL** de Bryn Terfel, baríton. Malcolm Martineau, piano. Obres de SCHUMANN, SCHUBERT, FINZI, IBERT, entre d'altres.

23.30 NOCTURN
 Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT
 Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA ANTIGA

02.00 REPERTORI DE CONCERT
 Emès el dimecres.

03.00 GRANS INTEGRALS
 Emès el dijous.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIUMENGE, 28 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA
 Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA
HÄNDEL: "Obe Joyful in the Lord", Anthem "Chandos" n. 1, per a solistes, cor i orquestra. (Salm 100).
 Lynne Dawson, soprano. Ian Partridge, tenor. Michel George, baix. Cor i Orquestra The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (20m).
BRITTEN: Alegreu-vos en l'Anyell, op. 30.
 Corydon Singers. Cor de la Catedral de Westminster. Dir.: Matthew Best. (19m).
BUXTEHUDE: Te Deum laudamus, BuxWV 218.
 Armin Schoof, orgue de St. Jacob de Lübeck. (12m).

BACH: Missa BWV 233.
 Ann Monoyios, soprano. Angus Davidson, Charles Daniels, Peter Harvey, Gabrieli Consort & Players. Dir.: Paul McCreesh. (25m).

MOZART: Exsultate, jubilate, KV 165.

Maria Bayo, soprano. Orquestra Simfònica de Galícia. Dir.: Victor Pablo Pérez. (15m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."
 Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'OPERA DE CATALUNYA MÚSICA
BIZET: Les Pêcheurs de Perles (Les pescadors de perles).
 Ileana Cotrubas, Alain Vanzo, Guillermo Sarabia, Roger Soyer. Cor Orquestra del Teatre Nacional de l'Òpera de París. Dir.: George Prêtre. (103m).

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ
 Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI
 Guió i selecció: Carmina Malagari ga.

23.30 NOCTURN
 Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT
 Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICS DE CATALUNYA

02.00 REPERTORI DE CONCERT
 Emès el dijous.

03.00 GRANS INTEGRALS
 Emès el divendres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DILLUNS, 29 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA
 Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS
 Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
TXAIKOVSKI: Simfonia n. 5, op. 64.
 Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: Evgeny Svetlanov. (48m).
PURCELL: The fatal hour comes a pace.

René Jacobs, contratenor. Wieland Kuijken, viola de gamba. Konrad Junghanel, tiorba. (5m).

GOTKOVSKY: Concert per a saxo banda simfònica.
 Jean Leclercq, saxo. Banda simfònica dels Guies belgues. Dir.: Norbert Nozy. (22m).

BEETHOVEN: Quartet de corda n. 7, op. 59 n. 1.

Quartet Talich. (41m).

GERSHWIN: "I Got Rhythm", variacions.

Marcus Roberts, piano. Component de l'Orquestra de St. Luke's i de l'Orquestra de Jazz del Centre Lincoln. Dir.: Robert Sadin. (13m).

MOZART: Adagio per a violí i orquestra, KV 261.

Saint Paul Chamber Orchestra. Sòlista i director: Pinchas Zukerman. (9m).

SORS: 5 seguidillas.

Marta Almajano, soprano. José Miguel Moreno, guitarra. (12m).
TAILLEFERRE: Sonata per a arpa. Maria Graf. (9m).

13.00 GRANS INTEGRALS LA MÚSICA ORQUESTRAL DE J. S. BACH

Concert de Brandenburg n. 2, BWV 1047.
The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (12m).
Concert de Brandenburg n. 3, BWV 1048.
Il Giardino Armonico. Dir.: Giovanni Antonini. (11m).
Concert de Brandenburg n. 4, BWV 1049.
The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (16m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

JOLIVET: Serenata per a quintet de vent amb oboè principal.
Quintet de vent de Bergen. (17m).
CARTER: El Minotaure, ballet.
Orquestra de Cambra de Nova York. Dir.: Gerard Schwarz. (33m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

PURCELL: Timon of Athens.
Lynne Dawson. Gillian Fisher. Rogers Covey-Crump. Paul Elliot. Michael George. Stephen Varcoe. Cor Monteverdi. Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner. (21m).
SORS: Variacions sobre un tema de la flauta màgica de Mozart. op. 9.
Xavier Coll, guitarra. (9m).
LISZT: Hamlet, poema simfònic, S 104.

Orquestra Simfònica de Nova Zelanda. Dir.: Michael Halász. (15m).
C. SCHUMANN: Trio amb piano, op. 17.

The Dartington Piano Trio. (30m).
HÖNIGER: Simfonia n. 4 "Delicacies Basilienses".
Orquestra Filharmònica Tseca. Dir.: Serge Baudo. (26m).

R. STRAUSS: Divertimento, op. 86.
Orquestra Simfònica del Metropolitano de Tòquio. Dir.: Hiroshi Waka-sugi. (34m).

BACH: "Tönet, ihr Pauken! Erschallet, Trompeten!" Cantata BWV 214. (Per a l'aniversari de la reina Maria Josefa de Polònia).

Els Bongers: soprano. Elisabeth von Magnus: contralt Paul Agnew: tenor. Klaus Mertens: baix. Cor i Orquestra Barroca d'Amsterdam. Dir.: Ton Koopman. (26m).

ELGAR: Salut d'amour, op. 12.
Pinchas Zukermann. Orquestra Simfònica de Saint Louis. Dir.: Leonard Slatkin. (3m).

VERDI: Il corsaro, obertura.
Orquestra Filharmònica della Scala. Dir.: Riccardo Muti. (3m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció de Carmina Malagarriga.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

G. SAMMARTINI: Concert en Fa M per a flauta de bec, corda i baix continu.

Frans Brüggen, flauta de bec. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt i Frans Brüggen. (14m).

DEBUSSY: El Mar.
Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: Esa-Pekka Salonen. (24m).

GERSHWIN: Rhapsody in blue, versió original per a banda de jazz.
Andrew Litton, piano. Royal Philharmonic Orchestra. (17m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT
Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

LA INTERPRETACIÓ AMB CRITERIS HISTÒRICS

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OB

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 26 de març de 1999 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. GLINKA: Jota aragonesa. RAKHMANINOV: Concert per a violí i orquestra n. 3, op. 30. TCHAIKOVSKI: Simfonia n. 2, op. 17 "petita Rússia".

Horacio Gutiérrez, piano. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Alexander Lazarev.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA PER A COBLA

02.00 L'AUDIOVISUAL

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMARTS, 30 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

CHAUSSEAU: Poema per a violí i orquestra, op. 25.

Nigel Kennedy. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Okko Kamu. (17m).

TOLDRA: Sis sonets (versió per a flauta i piano de J. Zamacois).
Bernat Castillejo, flauta. Adolf Pla, piano. (23m).

VIVALDI: Concerto "con moltistromenti", RV 558.
The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (11m).

SAINT-SAËNS: La princesa groga, obertura op. 30.
Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Geoffrey Simon. (7m).

DVORAK: Quartet de corda n. 10, op. 51. (B.92).

Quartet de corda de Praga. (32m).
ELGAR: Simfonia n. 1, op. 55.

Philharmonia Orchestra. Dir.: John Barbirolli. (54m).

VILLA-LOBOS: Suite popular brasileria.
Turibio Santos, guitarra. (15m).

13.00 GRANS INTEGRALS LA MÚSICA ORQUESTRAL DE J. S. BACH

Concert de Brandenburg n. 5, BWV 1050.
The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (21m).
Concert de Brandenburg n. 6, BWV 1051.
The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (17m).
Concert per a clavicèmbal i orquestra n. 1, BWV 1052.

Orquestra Barroca d'Amsterdam. Solista i director: Ton Koopman. (22m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

LUNA / BRU: La chula de Pontevedra.
Toñy Rosado. Inés Rivadeneira. Gregorio Gil. Manuel Ausensi. Gerardo Monreal. Cor Cantors de Madrid. Orquestra Simfònica. Dir.: Ataulfo Argenta. (24m).

SCHWARTZ: A tree grows in Brooklyn, musical. (Selecció)

Billy Parsons. Joe Calvan. Dody Heath. Beverly Purvin. Lou Wills, Jr. Orquestra dirigida per Max Goberman. (24m). acte)

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

SCHUBERT: Simfonia n. 9, D 944 "La Gran".
Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (56m).

BLANCAFORT: Tres consejos de Turina.
Antoni Besses, piano. (9m).

CHABRIER: "La Sulamite", escena lírica per a mezzosoprano i cor de dones.

Susan Mentzer. Cor de dones de Tolosa-Midi-Pirineus. Orquestra del Capitoli de Tolosa. Dir.: Michel Plasseon. (17m).

STALDER: Concert per a flauta i corda en Si b M.

William Bennet. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Howard Griffiths. (20m).

LULLY: Les Noces de Village.
London Oboe Band. Marie-Ange Petit, percussió barroca. Dir.: Paul Godwin. (15m).

BARTOK: Tres rondos sobre cançons populars eslovàques.

Rivka Golani, viola. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: András Ligeti. (8m).

HAYDN: Ave Regina, Hob. XXIIIb/3.
Marie-Claude Vallin, soprano. Cor de nens de Bad Tölz. Bob van Asperen, orgue. L'Archibudelli. Dir.: Bruno Weil. (10m).

18.00 GRANS INTÈRPRETS

JORDI SAVALL
CANÇÓ SEFARDITA: Por que llo-rax.

Montserrat Figueras, soprano. Andrew Lawrence-King, saltiri. Pedro Memelsdorff, flauta. Pedro Estevan, percussió. Jordi Savall, viola de gamba. (9m).

HAYDN: Divertimento a sei, "L'aniversari", Hob II:11.

Orquestra de Cambra Franz Liszt de Budapest. Dir.: János Rolla. (12m).

MARAI: Peces de viola del Llibre quart. (1 a 4).

Jordi Savall, baix de viola. Ton Koopman, clavecí. Hopkinson Smith, guitarra barroca. (11m).

BACH: L'Art de la Fuga, extractes. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (25m).

MONTEVERDI: "O quam pulchra es", a dues veus.

Montserrat Figueras, soprano. Maria Cristina Kiehr, soprano. Andrew Lawrence-King, arpa. Rolf Lislevand, tiorba. Jordi Savall, viola de gamba. (4m).

MOZART: Oda fúnebre, KV 477.
Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. (5m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT
DVORAK: Scherzo capriccioso, op. 66.

Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: István Kertész. (12m).

COPLAND: Appalachian Spring (Primavera apalache).
Saint Paul Chamber Orchestra. Dir.: D. Russell Davies. (26m).

HAYDN: Divertimento a sei, "L'aniversari", Hob II:11.

Orquestra de Cambra Franz Liszt de Budapest. Dir.: János Rolla. (12m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.
LEONORA MILA

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 NOUS INTÈRPRETS

02.00 SELECCIÓ DE JAZZ

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIMECRES, 31 DE MARÇ DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

HANDEL: "Eternal Source of Light Divine", Oda per a l'aniversari de la Reina Anna.

Gillian Fisher, soprano. James Bowman, contratenor. Michael George, baix. Cor del New College d'Oxford. The King's Consort. Dir.: Robert King. (29m).

HÖNIGER: Rugby, moviment simfònic n. 2.

Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (8m).

SATIE: 4 Ogives.
Jean-Joël Barbier, piano. (9m).

HAYDN: Quartet de corda op. 50 n. 6 (Hob. III:49) "La granota". Quartet Aeolian. (24m).

BARTOK: Concert per a piano n. 3.
Vladimir Ashkenazy. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Georg Solti. (24m).

VICTORIA: Ave Maria.
Cor del St John's College, Cambridge. Dir.: George Guest. (6m).

MEYERBEER: Sonata per a violí i piano, op. 4.

Shlomo Mintz. Paul Ostrovsky. (25m).

PROKOFIEV: El Fill Pròdig, ballet op. 46.

Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (34m).

13.00 GRANS INTEGRALS LA MÚSICA ORQUESTRAL DE J. S. BACH

Concert per a clavecí i corda, BWV 1053.
The English Concert. Solista i director: Trevor Pinnock. (19m).

Concert per a clavicèmbal, BWV 1054.
Christophe Rousset. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (16m).

Concert per a clavecí i corda, BWV 1055.
The English Concert. Solista i director: Trevor Pinnock. (14m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

FIELD: Concert per a piano i orquestra n. 3. John O'Connor. Nova Orquestra de Cambra Irlandesa. Dir.: Janos Fürst. (32m).

MOZART: Simfonia n. 12, KV 75b. The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (17m).

SIBELIUS: Sis humoresques per a violí i orquestra.

Leonidas Kavakos. Orquestra de Cambra Ciutat d'Espoo. Dir.: Juhani Lamminmäki. (22m).

LEBRERO: Remembranza de Juan de la Cruz.

Narciso Yepes, guitarra. (13m).

WAGNER: Les fades. Obertura. Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Edo de Waart. (11m).

SMETANA: Rêves. William Howard, piano. (28m).

MONTSALVATGE: Concertino 1+13.

Jaume Francesch, violí. Orquestra de Cambra de l'Empordà. Dir.: Carles Coll. (12m).

VAUGHAN WILLIAMS: Toward the Unknown Region. (Cap a la regió desconeguda).

Cor i Orquestra de la Ciutat de Birmingham. Dir.: Norman del Mar. (12m).

18.00 PRIMERA VEU

Un espai per conèixer els músics d'ara.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

TXAIAKOVSKI: Simfonia n. 1 "Somnis d'hivern".

Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (45m).

TELEMANN: Concert per a violí en la m.

Gregor Sigl. Cis Collegium Mozarteum Salzburg. Dir.: Jürgen Geise. (10m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 TEMPS D'HOMENATGE

FRANCIS POULENC: 100 ANYS III acte de l'òpera "Dialogues des Carmélites".

Catherine Dubosc, Rita Gorr, Rachel Yakar, Martine Dupuy, Brigitte Fournier, José Van Dam, Jean-Luc Viala. Orquestra de l'òpera de Lió. Dir.: Kent Nagano. (44m).

Sonata per a quatre mans.

Seta Tányi i Jeremy Brown, duet de pianos. (6m).

Sonata per a flauta (orquestrada per L. Berkeley).

Jennifer Stinton. Orquestra de Cambra Escocesa. Dir.: Stuart Bedford. (12m).

Les biches.

Ambrosian Singers. Philharmonia Orchestra. Dir.: G. Prêtre. (34m).

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 TEMPORADA D'ÒPERA

03.30 GRANS INTEGRALS

Emès dilluns.

05.00 CAPSA DE MÚSICA

DIJOURS, 1 D'ABRIL DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

R. STRAUSS: Mort i Transfiguració op. 24.

Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: André Previn. (27m).

POULENC: Sonata per a dos pianos.

Jacques Février. Gabriel Tacchino. (22m).

CHARPENTIER: Missa de mitjanit H. 9.

Annick Massis, soprano. Magdalena Kozena, mezzo-soprano. Erich Huchet, contratenor. Patrick Henckens, tenor. Russel Smith, baríton. Jean-Louis Bindl, baix. Cor Les Musiciens du Louvre. Les Musiciens du Louvre. Dir.: Marc Minkowski. (24m).

MOZART: Quartet de corda KV 421 (417b).

Quartet Mosaïques. (34m).

XOSTAKOVITX: Simfonia n. 10, op. 93.

Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (53m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA ORQUESTRAL DE J. S. BACH

Concert per a clavicèmbal, BWV 1056.

Christophe Rousset. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (9m).

Concert per a clavecí, dues flautes de bec i corda, BWV 1057.

Philip Pickett. Rachel Beckett. The English Concert. Solista i director: Trevor Pinnock. (17m).

Concert per a clavecí i corda, BWV 1058.

The English Concert. Solista i director: Trevor Pinnock. (14m).

Concert per a orgue i orquestra n. 8, BWV 1059.

Orquestra Barroca d'Amsterdam. Solista i director: Ton Koopman. (12m).

14.00 MÚSICA ANTIGA

DE TORRES: Lamentació segona del Dijous Sant.

Al Ayre Español. (16m).

MERULA: Cançons, motets i sonates.

Conjunt vocal i instrumental Fitzwilliam. (21m).

PALADIN: Sis peces per a llaut.

Eugène Ferré. (19m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

STRAVINSKI: L'ocell de foc (versió completa original de 1910).

Philharmonia Orchestra. Dir.: Esa-Pekka Salonen. (46m).

GIULIANI: Pièces faciles et agréables per a flauta i guitarra, op. 74.

Mikael Helasvuo. Jukka Savijoki. (28m).

HARTY: A John Field Suite. Orquestra de l'Ulster. Dir.: Bryden Thomson. (20m).

GOSSEC: Simfonia a 17 parts. Orquestra Simfònica de Liège. Dir.: Jacques Houtmann. (26m).

GRANADOS: El Fandango del Candil (Goyescas).

Jordi Camell, piano. (6m).

HAYDN: Divertimento, Hob II:46. Ensemble Viena-Berlin. (10m).

KORNGOLD: Straussiana. Orquestra Filharmònica del Nord-est d'Alemanya. Dir.: Werner Andreas Albert. (7m).

PHILIDOR: Le Mariage de la Grosse Cathos.

London Oboe Band. Marie-Ange Petit, percussió barroca. Dir.: Paulm Goodwin. (15m).

18.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

CHOPIN: 24 preludis op. 28.

Maria Joao Pires. (41m).

FRANCK: Panis Angelicus.

Plácido Domingo. Petits Cantors de Viena. Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: Helmuth Froschauer. (5m).

SAINT-SAËNS: Havanera, op. 83.

Kyung Wha Chung, violí. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Charles Dutoit. (9m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dilluns.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el dimarts.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

DIVENDRES, 2 D'ABRIL DE 1999

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

RAKHMANINOV: Concert per a piano n. 3, op. 30.

Martha Argerich. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Riccardo Chailly. (40m).

REUSNER: Suite per a llaut en re m.

Konrad Junghänel. (11m).

ELGAR: Sis peces molt fàcils per a la primera posició, op. 22.

Nigel Kennedy, violí. Peter Pettinger, piano. (7m).

DEBUSSY: Nocturns.

Cor John Alldis. Orquestra New Philharmonia. Dir.: Pierre Boulez. (25m).

(Solistes vocals. Petits cantors de Viena. Chorus Viennensis. Concerto Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (22m).

BAGUER: "Cum invocarem", s. XIV n. 4.

Maria José Sánchez, soprano. Sybil Corbacho, contralt. Josep Bros, tenor. Vicente Sardinero, baríton. Cor "Es taller". Orquestra de cambra integrada per professors de FOS. Dir.: Francesc Bonnin. (18m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

RIMSKI-KORSAKOV: Kitej. (Agenda de la ciutat invisible de Kitej i de la verge Fevronia).

Alexander Vedernikov, Evgueni Pavlov, Galina Kalinina, Vladislav Ponomarev, Cor i Orquestra del Teatre Bolxoi. Dir.: Evgeni Svetlanov. (160m).

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Carmina Malagarriga.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes.

01.00 MÚSICS DE CATALUNYA

02.00 REPERTORI DE CONCERT

Emès el dijous.

03.00 GRANS INTEGRALS

Emès el divendres.

04.00 CAPSA DE MÚSICA

BARCELONA (BARCELONÈS)

2 MARÇ	22 h	CMU Ramon Llull	Xabier Aizpurua, piano. Bach, Beethoven, Schumann. (III Cicle de Concerts de Primavera per a Joves Intèrprets).
3 MARÇ	21 h	Palau	Concert de Gala del Conservatori del Liceu.
4 MARÇ	21 h	Palau	Arianna Zukerman, soprano. Purcell, Schubert, Rossini, Hahn, Ives, Foster. (Ibercamera).
5 MARÇ	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Laia Masramon, piano. J-B. Pommier, piano i director. Bach, Mendelssohn, Franck.
6 MARÇ	19 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona audició).
	22 h	Palau	Orquestra femenina de cambra Vivaldi. Svetlana Bezrodnaia, directora-solista. Vivaldi, Mozart, Xostakóvitx. (Intermúsica).
7 MARÇ	11 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Tercera audició).
	18 h	Palau	Quartet Casals. Vera Martínez-Mehner, violí. Abel Tomàs, violí. Andoni Mercero, viola. Arnau Tomàs, violoncel. Josep Sancho, clarinet. Webern, Mozart, Schubert. (Els diumenges al Palau).
8 MARÇ	21 h	Palau	Musica Antiqua Köln. Dir.: Reinhard Goebel. Heinrich, Pisendel, Quantz, Hasse, W.F. Bach, Graun. (Euroconcert).
9 MARÇ	21 h	Palau	Neues Berliner Kammerorchester. Miklós Perényi, violoncel. Michael Erxleben, concertino-director. Strauss, Haydn, Schönberg. (Ibercamera).
	22 h	CMU	David Sanz, guitarra. Hétu, Guinovart, Gasull, Brouwer, Soler, Penyafort-Montserrat Gerhard, Brotons. (III Cicle de Concerts de Primavera per a Joves Intèrprets).
10 MARÇ	20 h	Catedral	Soledad Mendive, orgue. Bruhns, Bach, Mendelssohn, Gorriti, Pierné, Duruflé. (L'orgue de la Catedral de Barcelona. Euroconcert).
	21 h	Palau	Deutsches Symphonie-Orchester Berlin. Dir.: Vladimir Ashkenazy. Brahms, Strauss. (Palau 100).
	21 h	TNC	<i>Alcina</i> , de Händel. Dir.: Rinaldo Alessandrini. (Gran Teatre del Liceu).
11 MARÇ	20 h	Saló de Cent	Manuela Milani, violí. Ana Galán, violí. Ashan Pillai, viola. Mozart, Takemitsu, Kodály, Händel/Halvorsen. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
	21 h	Auditori Winterthur	Vicente Ombuena, tenor. María José Martos, soprano. Marisa Blanes, piano. (Lírica de Barcelona).
	21,30 h	CCCB	Quartet de flutes Fu-mon (Oriol Rigau, Ramon Vilalta, Joan Vayreda, Miquel Duran). Bacchus, Fidemraizer, Humet, Taïra, Loevendie, Gobaidulina. (Avuimúsica).
12 MARÇ	21 h	TNC	<i>Alcina</i> , de Händel. Dir.: Rinaldo Alessandrini. (Gran Teatre del Liceu).
13 MARÇ	19 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya Masafumi Hori, violí. Dir.: Antoni Ros Marbà. Garreta, Takemitsu, Brahms.
14 MARÇ	11 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona audició).
	11,15 h	Orfeó Gracienc	Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics. Helena Bayo, piano. Coral Sinàula, Coral Montau, Cor Maixata (dir.: Francesc Tena). Dir.: Lluís Albert i Rivas.
	18 h	Palau	Orquestra Filharmonia de Cambra de Barcelona. Carles Trepas, guitarra. Dir.: Ernest Martínez Izquierdo. Debussy, Villa-Lobos, Mendelssohn. (Els diumenges al Palau).
	18 h	TNC	<i>Alcina</i> , de Händel. Dir.: Rinaldo Alessandrini. (Gran Teatre del Liceu).
15 MARÇ	22 h	Palau	Radio Philharmonie Hannover des NDR. Camilly Nylund, soprano. Klaus Maria Brandauer, narrador. Dir.: Eiji Oue. Bartók, Beethoven. (ProMúsica).
17 MARÇ	20,30 h	Palau	The Sixteen. Orfeó Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Solistes vocals. Dir.: Harry Christophers. <i>Passió segons Sant Mateu</i> , de Bach. (Fundació "la Caixa").
	21 h	TNC	<i>Alcina</i> , de Händel. Dir.: Rinaldo Alessandrini. (Gran Teatre del Liceu).
	21 h	Auditori Winterthur	Quintet vocal de Minsk Veus Pures. Música sacra ortodoxa, clàssica i popular russa. (Intermúsica).
	22 h	CMU	Duo Bernstein. Joan Pere Gil, clarinet. Miquel Villalba, piano. Penyafort-Montserrat Arnold, Lutoslawski, Finzi, Bernstein, Soler, Brahms. (III Cicle de Concerts de Primavera per a Joves Intèrprets).

18 MARÇ	21 h 21,30 h	Palau Casal del Metge	Francisco. Josep Ferrer, baix. Manel Cabero, piano. (Joves veus de la lírica).
19 MARÇ	21 h	Palau	Orquestra Simfònica d'Euskadi. Asier Polo, violoncel. Dir.: Mario Venzago. Mosolov, Prokófiev, Ravel.
	21 h	Església Santa Anna	Capella de Santa Maria del Mar. Dir.: Manuel Valdivieso. Música religiosa <i>a capella</i> dels segles xv i xx. (Europa en Concert).
	21 h	TNC	<i>Alcina</i> , de Händel. Dir.: Rinaldo Alessandrini. (Gran Teatre del Liceu).
20 MARÇ	19 h 19 h	Palau Reial Cercle Artístic	Orquestra Simfònica d'Euskadi. (Segona audició). Coral Scias-Llevant. Dir.: Alfred Cañamero. Coral Exaudi. Dir.: Núria Mas. Beethoven, Busto, Sans, Vila, tradicionals.
21 MARÇ	11 h 18 h	Palau Palau	Orquestra Simfònica d'Euskadi. (Tercera audició). Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona. Daniel Ligorio, piano. Dir.: Jordi León. Toldrà, Garreta, Montsalvatge, Oltra, Joan i Ricard Lamote de Grignon, Taverna-Bech, Moraleda. (Cobla, Cor i Dansa al Palau).
	18 h	TNC	<i>Alcina</i> , de Händel. Dir.: Rinaldo Alessandrini. (Gran Teatre del Liceu).
	18,30 h	Ateneu Barcelonès	Willy Mitchel, violí. Katia Mitchel, piano. Beethoven, Turull, Sarasate. (Associació Massià-Carbonell).
	19,30 h	CCCB	Ensemble Accroche Note. Françoise Kubler, soprano. Armand Angster, clarinet. Emmanuel Sejourne, percussió. Michèle Renoul, piano. Walter Grimmer, violoncel. Autors contemporanis francesos i espanyols. (Europa en Concert).
22 MARÇ	19 h	Palau	Barcelona Jazz Orquestra. Dir.: Oriol Bordas. Ellington i altres (Concert de Tarda al Palau).
24 MARÇ	21 h	Palau	Hamburguer Philharmoniker. Orfeó Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Marussa Xyni, soprano. Christian Bladin, tenor. Hans-Peter König, baix. Dir.: Miguel Ángel Gómez Martínez. <i>La Creació</i> , de Haydn. (Palau 100).
25 MARÇ	20 h 21,30 h	Saló de Cent CCCB	Pere Serra, violí. Lluís Sedó, violoncel. Maria Rosa Llorens, piano. Boliart, Haydn, Brahms. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent). Grup instrumental Barcelona 216. Salomé Kammer, veu. Dir.: Hans Zender. Zender. (Avuimúsica).
26 MARÇ	19,30 h 21 h	Seu Amics dels Clàssics Palau	Júlia Conesa, soprano. Pierre Baurier, tenor. Maria Canela, piano. Verdi, Bizet, Martínez Valls. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Horacio Gutiérrez, piano. Dir.: Alexander Lazarev. Glinka, Rakhmaninov, Txaikovski.
27 MARÇ	19 h 22 h	Palau Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona audició). Recital Bryn Terfel, baríton. Malcom Martineau, piano. Schubert, Schumann, Poulenc, Ibert, Mozart, cançons gal·leses. (Gran Teatre del Liceu).
28 MARÇ	11 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Tercera audició).
29 MARÇ	21 h	Palau	Evgeni Kissin, piano. Chopin, Liszt. (Palau 100).
31 MARÇ	21 h	Palau	Banchetto Musicale. Sacabutxos de Barcelona. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Dir.: Jordi Casas Bayer. <i>Rappresentazione de anima et di corpo</i> , de Cavallieri. Concert extraordinari de Setmana Santa. (Palau 100).

CAPELLADES (ANCIÀ)

13 MARÇ	21 h	Sala Paper de Música	Marta Clariana, soprano. Magda Pujol, mezzosoprano. Jesús Silvestre, piano.
3 ABRIL	21 h	Sala Paper de Música	Silvestri String Quartet. Schubert, Mendelssohn, Brahms.
4 ABRIL	12 h	Sala Paper de Música	Concert d'alumnes del Curs Internacional de Música de Cambra.

GIRONA (GIRONÈS)

7 MARÇ	19 h	Auditori de la Mercè	Josep Bassal, violoncel. Pau Ferrer, violoncel. Jordi Reguant, clavicèmbal. Faccio, Telemann, Fesch, Eccles, Boni, Barrière.
11 MARÇ	21,30 h	Teatre Municipal	<i>L'elisir d'amore</i> , de Donizetti. Dir.: Lluís Vila. (Òpera a Catalunya).
14 MARÇ	19 h	Auditori de la Mercè	Zefiro Ensemble. Gabriele Cassone, trompa. Paolo Grazi, oboè. Alberto Grazi, fagot. Josep Borràs, fagot. Luca Guglielmi, clavicèmbal. Schiefferdeckern, Molter, Buxtehude, Telemann, Easch, Hertel.

18 MARÇ	22 h	Teatre Municipal	Impuls Big Band.
19 MARÇ	22,30 h	Sala La Planeta	Manel Camp.
20 MARÇ	22 h	Teatre Municipal	Companyia de dansa Gelabert-Azzopardi. <i>Zumzum.kk</i> .
21 MARÇ	19 h	Teatre Municipal	Esbart Olot. Esbart Montgrí. Clau de Lluna. <i>La punyalada</i> .
	19 h	Auditori de la Mercè	Conjunt Orquestral de Girona. Dir.: Miquel Sunyer. Purcell, Hindemith, Pla, Montsalvatge.
25 MARÇ	22 h	Auditori de la Mercè	Orquestra de Cambra Teatre Lliure. <i>Porgy and Bess</i> .
3 ABRIL	19 h	Auditori de la Mercè	Coro Polifónico Algherese. Dir.: Valentina Canelles. Cererols, Scarlatti.
4 ABRIL	19 h	Teatre Municipal	Orquestra Transversal. Coral Canigó. <i>Passió segons Sant Joan</i> , de Bach.

IGUALADA (ANOIA)

7 MARÇ	18,30 h	Basílica Santa Maria	Mirosława Semeniuk-Podraza, orgue. (VI Festival d'Orgue).
21 MARÇ	18,30 h	Basílica Santa Maria	Lionel Rogg, orgue. (VI Festival d'Orgue).

LLEIDA (SEGRIÀ)

25 MARÇ	21 h	Auditori Enric Granados	Orquestra Hamburger Symphoniker. Orfeo Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Solistes vocals. Dir.: Miguel Àngel Gómez Martínez. <i>La Creació</i> , de Haydn.
----------------	-------------	-------------------------	--

MANRESA (BAGES)

12 MARÇ	20,30 h	Conservatori	Trio Kandinsky. Manuel Porta, violí. Amparo Lacruz, violoncel. Emili Brugalla, piano. Beethoven, Dvórák.
26 MARÇ	20,30 h	Conservatori	Orquestra de flautes del CPM. Dir.: Pep Padró.

PREMIÀ DE MAR (MARESME)

27 MARÇ	22 h	Església parroquial	Orquestra Camerart. Coral L'Aixa. M. Lluïsa Muntada, soprano. Dir.: Jordi Colomer. <i>Rèquiem</i> , de Fauré.
----------------	-------------	---------------------	---

REUS (BAIX CAMP)

9 MARÇ	21 h	Teatre Fortuny	<i>L'elisir d'amore</i> , de Donizetti. Dir.: Lluís Vila. (Òpera a Catalunya).
14 MARÇ	19,30 h	Església prioral de Sant Pere	Jordi Figueras, orgue. Bach, Estapé, Franck, Rheinberger.

RIPOLLET (VALLES OCCIDENTAL)

12 MARÇ	22 h	Teatre Auditori	Golden Apple Quartet.
26 MARÇ	22 h	Teatre Auditori	Esbart Dansaire de Rubí.

SABADELL (VALLES OCCIDENTAL)

3 MARÇ	21 h	La Faràndula	<i>L'elisir d'amore</i> , de Donizetti. Dir.: Lluís Vila. (Òpera a Catalunya).
5 MARÇ	21 h	La Faràndula	<i>L'elisir d'amore</i> , de Donizetti. Dir.: Lluís Vila. (Òpera a Catalunya).
7 MARÇ	18 h	La Faràndula	<i>L'elisir d'amore</i> , de Donizetti. Dir.: Lluís Vila. (Òpera a Catalunya).
26 MARÇ	21,30 h	La Faràndula	Orquestra Simfònica del Vallès. Cor Madrigal (dir.: Mireia Barrera). Anna Moreno, soprano. Lluís Vilamajó, tenor. Pau Bordas, baix. Dir.: J.J. Mena. <i>La Creació</i> , de Haydn.

SALT (GIRONES)

5 MARÇ	22 h	Teatre de Salt	Selva Big Band.
6 MARÇ	22 h	Teatre de Salt	Selva Big Band.
20 MARÇ	22 h	Teatre de Salt	Miguel Poveda.

SANT CUGAT DEL VALLES (VALLES OCCIDENTAL)

13 MARÇ	22 h	Centre Cultural	<i>L'elisir d'amore</i> , de Donizetti. Dir.: Lluís Vila. (Òpera a Catalunya).
----------------	-------------	-----------------	--

TERRASSA (VALLES OCCIDENTAL)

13 MARÇ	21 h	Centre Cultural Caixa Terrassa	Esbart Dansaire de Rubí. Dir.: Eduard Ventura. (Fundació Caixa de Terrassa).
14 MARÇ	18 h	Centre Cultural Caixa Terrassa	Esbart Dansaire de Rubí. Dir.: Eduard Ventura. (Fundació Caixa de Terrassa).
25 MARÇ	21 h	Centre Cultural Caixa Terrassa	Orquestra de Cambra de la Filharmònica Txeca i Cor de Cambra de Praga (dir.: Josef Pancik). Dir.: Hillary Griffiths. Mozart, Vivaldi. (Fundació Caixa de Terrassa).

TORROELLA DE MONTGRÍ (BAIX EMPORDÀ)

5 MARÇ	23,30 h	Cinema Montgrí	Arlee Leonard & Michael Stevens Trio. Jazz. (Xarxa de Música Clàssica i Jazz).
7 MARÇ	19 h	Cine Petit	Sergi Alpiste, violí. Bernat Bofarull, viola. Mozart, Händel, Cervelló, Martinu. (Xarxa de Música Clàssica i Jazz).

El món juvenil, el que per entendre'ns abasta des de la infantesa a la primera maduresa, constitueix un àmbit social objecte de molta atenció des de diverses perspectives.

El fet de trobar-se al llindar del que podríem anomenar "normalitat" o el que és el mateix període de ple desenvolupament de totes les potencialitats humanes, li confereix unes característiques molt suggestives, sobretot en el context de les expectatives que presenten i apunten de cara a l'esmentada "normalitat".

La música no ha de resultar exempta de consideració, atès el fet que aquests joves seran els que marcaran en la generació immediata, de la qual han de ser els principals protagonistes, les grans pautes per on ha de moure's la vida musical.

És, doncs, des d'aquesta perspectiva que presentem un Tema que pretén situar un mínim apunt prospectiu basat en uns trets que s'apunten i que en el seu desenrotllament, o en les seves possibles derivacions, han de fitar el futur que s'acaba d'apuntar. En aquest sentit, hom ha reclamat la col·laboració de dos pe-

dagogs especialitzats en temàtica musical que es mouen quotidianament en aquest àmbit i a més ho fan des de dos contextos molt diferenciats. Un en l'urbà, en el si d'un institut d'ensenyament mitjà de Barcelona, i l'altre en un context rural a la comarca del Baix Camp.

Es tracta de sengles veus, l'autoritat de les quals reposa, sobretot, en una experiència vital i implicada.

Els joves i la música

Juntament amb aquests dos testimonis tan eloqüents situem un altre aspecte de la realitat. La de l'acció musical directa, la del fet musical en la seva dimensió més immediata. I ho fem per mitjà de tres persones que es mouen en

aquest camp de forma plena promovent concerts, posant la música viva a l'abast d'interprets joves i d'espectadors joves i intentant projectar la música de la manera més convincent i planera possible a aquest segment d'espectadors.

D'aquesta manera creiem que el tema queda exposat amb una perspectiva mínimament àmplia i oberta i atenent la seva importància.

La música a un IES de Barcelona

Per JORDI MARTÍNEZ I CATALÁN

La música és un element lligat a la gran majoria d'activitats quotidianes. Una ciutat gran com Barcelona ens ofereix un ventall amplíssim de possibilitats a causa de l'elevada oferta cultural, a part dels tradicionals mitjans de comunicació, que contínuament ens saturen amb tot tipus de música. Els adolescents, grans consumidors, estan immersos en aquesta situació, fet que els condiciona, considerablement, en les seves preferències i també en la seva educació.

Molts aspectes condicionen l'actitud dels adolescents vers la música, i més en una gran ciutat. Qüestions com la diversitat cultural, social i educativa influeixen decisivament en el seu comportament musical. La diversitat d'interessos i preferències musicals són conseqüència directa d'aquests paràmetres.

La societat actual tampoc no contribueix a crear una tipologia de formació. Objectius a llarg termini i paciència estan completament oposats a l'actual idea d'aprendre coses que es poden aplicar immediatament. La negativa a actuar públicament o a desenvolupar una activitat musical pràctica cal buscar-la, al meu modest parer, en la saturació d'esdeveniments musicals. Caldria analitzar tots els aspectes amb més detall per poder tenir una visió de conjunt que ens permeti situar-nos amb una major realitat en la temàtica de l'article.

Context bàsic

El primer aspecte que cal considerar és la prou anomenada diversitat dels alumnes (tractament de la diversitat en els documents oficials) a qualsevol centre educatiu no especialitzat. En funció de molts aspectes externs a les condicions pròpies de cada persona, com per exemple la influència de l'entorn, les possibilitats de formació o el nivell cultural, entre d'altres, podem observar nivells i interessos musicals molt allunyats. La meua experiència com a professor de música, juntament amb els comentaris recollits en converses amb companys, posen de manifest aquesta diversitat, només pel que fa a coneixements, que podria resumir-se en tres situacions particulars. En primer lloc situaríem els alumnes amb formació musical extraescolar, en què caldria diferenciar les activitats realitzades a centres oficials o privats, així com també si aquests darrers realitzen exàmens en centres ofi-

cials o homologats. Tot seguit tenim alumnes que han cursat estudis musicals durant l'etapa escolar anterior; en aquest cas l'escola d'origen condiciona totalment el nivell assolit per cada un d'ells. I, finalment tenim els alumnes sense cap tipus de coneixement musical. A més, tota aquesta casuística s'agreuja per la diversitat de nivells dels diversos centres educatius.

Aquesta diversitat comporta una dificultat difícilment superable si intentem que tots els alumnes participin o assoleixin un determinat nivell. La sensibilització del fet musical, i especialment el clàssic, és difícil si no hi ha una bona tasca en l'ensenyament primari. L'hàbit de cantar o de tocar un instrument formant part d'un conjunt amb un rigor musical són aspectes que cal treballar des de petit per tal d'entrar en una dinàmica de normalització en el futur. I cal treballar, pel fet que la música és una disciplina poc agraïda en termes d'esforç-objectius, si volem assolir un cert nivell de musicalitat; és molt difícil justificar la dedicació d'una sessió per treballar només la problemàtica de la precisió en les entrades, per exemple.

Sensibilitzar els adolescents respecte de la música, especialment la denominada clàssica, és una tasca complicada a causa de l'associació, sovint negativa, que es realitza juntament amb la superior presència d'altres tipus de música més comercial. Per poder treballar a nivell pràctic cal tenir assolits uns coneixements i una dinàmica de treball. Però aquesta afirmació és o hauria de ser vàlida per a qualsevol tipus de música. La música comercial actual té lligams directes amb la música anterior a la primera meitat del segle XX en utilitzar el mateix sistema de notació i d'estructures tonals. Per tant, interpretar música de qualsevol època comporta un grau de dificultat considerable i això xoca amb una dinàmica social que actualment no prioritza el treball a llarg termini ni el rigor en l'ensenyament.

Aquesta relació entre la música ens introdueix en un nou aspecte. Per quin motiu els adolescents interioritzen o s'apropien amb més facilitat de la música comercial. L'explicació cal buscar-la en aspectes interns i externs de la música actual. D'una banda, està basada en els elements més atractius: ritme, melodies cantables i estructures harmòniques agradables a l'oïda. D'altra banda, porta associat un component extern, on podem incloure la manera de vestir, de comportar-se, etc.

Malgrat tot, la música s'ha consolidat com un element més de l'educació i no es qüestiona, obse-

sionadament, la seva funció en una educació integral de la persona. Però, paral·lelament a aquesta realitat, les enquestes que realitzo al principi del curs mostren més contacte amb la música però a uns nivells gairebé imperceptibles. I contràriament al que seria desitjable, minva —alarmantment— el grup d'alumnes amb estudis seriosos de música o si més no amb un cert rigor.

Tota aquesta situació condiciona, llastimosament, l'aprenentatge i la interiorització del fet musical com una part de l'educació de qualsevol persona.

Sensibilització musical

La resposta davant el fet musical és variable i respon a la diversitat del context que envolta els adolescents. Fruit de l'observació quotidiana i de l'experiència en centres de Secundària durant més de deu anys, podem destacar una sèrie d'aspectes relacionats amb la resposta i l'actitud dels adolescents vers el fet musical. El primer element que cal considerar és la influència que els mitjans de comunicació tenen en els gustos musicals dels adolescents. Independentment de les característiques musicals, la influència dels mitjans i l'existència d'aparells reproductors dirigeix els adolescents vers determinats tipus de música fruit d'una presència constant. El motiu d'aquesta pràctica cal buscar-la en interessos econòmics. La constant promoció de nous grups musicals, sovint d'un mateix estil o molt similar, genera unes expectatives de consum que els adolescents assumeixen de manera quasi religiosa a causa de l'adopció del concepte d'"estar al dia", molt valorat per la nostra societat. El no coneixement d'unes determinades novetats genera una quasi automàtica exclusió del grup classe i una etiqueta, generalment, negativa.

El més important d'aquesta dinàmica és el tipus de música que se'ns imposa i especialment l'actitud envers ella.

Així doncs, podríem afirmar que la sensibilització musical a què estan sotmesos els adolescents a través de l'entorn basa la seva atracció o influència en elements no estrictament musicals, sinó que haurien d'analitzar-se des d'un punt de vista global, és a dir, etnomusicològic. És fàcilment constatable com, a banda de conèixer totes les novetats, tal com s'ha dit anteriorment, els signes que utilitzen determinades tendències musicals serveixen per integrar i identificar individualitats dins un grup definit en la societat. La manera d'anar vestit, juntament amb els corresponents complements tenen, sovint, tanta importància com el fet musical en si mateix.

Evidentment, la inclusió en un grup implica una radicalització en les preferències musicals. I arribant a l'extrem podríem parlar d'"integrisme" musical. La majoria de membres d'aquests grups rebutgen, generalment, altres tipus de música, en el sentit cultural del terme, diferent a la seva. Aquesta radicalització d'opinions propi d'aquests grups s'agreuja pel fet que bona part d'ells són adolescents i com a tals tenen tendència a radicalitzar les seves posicions. D'aquesta manera és com podríem explicar una actitud prou comuna i coneguda, dels adolescents, de rebutjar *a priori* qualsevol tipus de música que impliqui desmarcar-se d'algun dels grups preestablerts sense intentar adoptar una actitud oberta i receptiva. I curiosament, aquesta posició, d'acord amb la meua experiència, és més radical entre diversos tipus de música moderna que no pas la suposada oposició clàssic-modern.

Un aspecte indirectament relacionat amb aquest fet anterior és la manera que tenen els adolescents, posteriorment estesa als adults, d'escoltar la música. La música no està concebuda per ser escoltada en si mateixa. És tan sols una manera de trencar el silenci. Sovint un pretext per poder parlar de fets relacionats amb la música per demostrar el nivell de coneixements sobre l'actualitat musical.

Però l'aspecte més significatiu és la presència d'aquesta actitud amb música que prèviament declaren de la seva màxima preferència. Situació evidentment oposada a l'escolta respectuosa, vers la música i els intèrprets, i reflexiva associada amb d'altres tipus de música que caldria suposar en qualsevol audició de música escol·lida.

Arran de la situació comentada anteriorment és força difícil intentar realitzar audicions de certa durada amb una actitud completament receptiva vers la música. Només ho fan els adolescents amb una formació prèvia de cert nivell.

L'audició, conduïda o comentada prèviament i amb elements concrets que els alumnes amb una mica de formació prèvia han d'identificar és l'única casuística en què podem parlar d'un concepte d'audició assimilable amb el que la majoria de nosaltres entenem.

Tots aquests elements no només són propis d'uns determinats estils musicals, sinó que són presents en la majoria d'individus i preferències musicals. Utilitzen la música com un complement més, sense entrar en una actitud d'assimilació o interiorització. El ritme i la melodia fàcil són elements suficients per adornar qualsevol activitat.

Músiques, joves, formes i funcions: estudi d'un cas¹

Per BIEL FERRER i PUIG

Introït: avaluació inicial

“Referent a la música, escolto un tipus de música, segons el meu estat d'ànim. M'agrada molt escoltar reggae i rock català, són els únics que puc destacar millor en els meus gustos. També escolto una mica de heavy quan estic exaltada i, en canvi, quan estic trista i depressiva em van més bé les balades. Per divertir-me prefereixo màquina, ja que per ballar potser és el que m'agrada més. Això sí, el que em va millor escoltar és el reggae.”

Aquesta declaració sobre gustos i preferències musicals és d'Esther Barceló i Perelló, una alumna de Montbrió del Camp que ara fa primer curs del nou Batxillerat de Ciències de la Salut a l'IES Joan Guinjoan, de Riudoms, i que quan feia tercer curs d'ESO, és a dir, a l'edat de catorze anys, confessava aquests tipus de consums musicals, dins d'una activitat d'escriptura consistent en un autoretrat adreçat al professor tutor del grup classe. Feta des de la confiança guanyada per aquest darrer per mitjà de la inducció al diàleg obert i d'acceptació de la premissa del *feedback*, el fragment citat és representatiu d'una manera de fer i de ser. D'una manera de fer de part d'un format(?) adult formador que vol escoltar els qui són en via de ser algú i, doncs, es troben en una etapa crítica de construcció del seu “jo” i el seu “nosaltres” amb una banda sonora de la seva època i també, per què no, d'altres. D'una manera de ser de part d'uns adolescents que, presumptament marcats per la fi de les ideologies i certament immersos de ple en l'opulència consumista de la societat que els ha tocat viure, fan la seva tria musical, més o menys personal, més o menys mediatitzada, de registre majoritàriament popular sense comptar –ai las!, llevat d'alguna minoria– amb la música de tradició clàssica o culta.

I, tanmateix, per tal de dur a terme aquesta reflexió crítica sobre hàbits juvenils de consum musical, cal evitar mantenir-se en la superfície de moltes manifestacions musicals, aparentment gratuïtes i buides de sentit, on el seu caràcter lúdic, però no exclusivament festiu, pot afavorir el fàcil diagnòstic d'afirmar la inexistència de posicionaments i de compromisos polítics dels seus consumidors i usuaris (en correspondència amb allò que s'ha volgut anomenar la fi de les ideologies). Ans, ben altrament, caldria advertir que en molts casos

el que fan aquests usos és qüestionar els esquemes heretats en inaugurar nous horitzons de relacions socials i organitzacions econòmiques i culturals, tal com suggereix Joan-Elies Adell.² I si la nostra alumna i alguns altres col·legues seus els sabien allistats al voluntariat per al reciclatge dels residus sòlids urbans del poble o al també voluntariat per al treball social adreçat a persones d'edat avançada..., ¿canviaria, aleshores, el nostre judici, ètica estètica, precipitat no gaire positiu d'aquests joves arran de la manca de l'ítem “cultura” a la seva discoteca digitalitzada?

D'altra banda, no fóra just subestimar un detall cabdal d'opinions com l'expressada tan clarament per l'Esther: a cada forma musical (reggae i rock català, heavy, balades i màquina) hi ha associada una funció o, en paraules d'ella, un “estat d'ànim” determinats (“escoltar”, “escoltar quan estic exaltada”, “escoltar quan estic trista i depressiva” o “ballar”). I encara caldria afegir-hi, per exemple, la seva participació per Festa Major al Ball de Bastons (bastons en mà), signe d'arrelament local, o el grup de claqué (claquetes als peus), senyal d'universal *engagement*. És a dir, una vegada més es confirma, amb aquest exemple, la màxima de la Gestalt en el sentit que els processos psíquics cal considerar-los com a conjunts unificats i no com a addicions d'activitats o elements separats. És a dir, els components del sistema de la personalitat es relacionen entre ells d'una manera que tota alteració en un àmbit comporta un canvi en les regions antigues sense que calguin noves experiències o accions. En paraules, també, de Joan-Elies Adell: “el subjecte es constitueix mitjançant el llenguatge i les seves institucions”.³ Així, la concepció de la música segons la Gestalt enunciaria que aquesta és més que la suma de sons de què es compon i que tracta d'un procés de comunicació en el temps vers la consecució d'una semanticitat comprensible, com suggereix Francesc Bonastre.⁴

Les teories de la recepció dels productes culturals fan èmfasi en el fet que, malgrat el procés creatiu protagonitzat per l'autor i els processos reproductius controlats per la indústria, el text i la música un cop ja difosos produeixen subjectivitat i imaginari si els receptors no es limiten a escoltar passivament sinó que posen en marxa un doble moviment de percepció comprensiva i d'interpretació crítica personal. Per a un públic jove, sembla que l'empirisme de la música popular, que contrasta amb la intel·lectualització de la música culta, i la seva diversitat presenten prou matisos i formes per a les funcions requerides.

Avaluació formativa o tocata i fuga

¿I la música de tradició clàssica o culta? ¿Apareixerà mai en el paisatge sonor de la nostra alumna i dels seus companys generacionals? ¿Hi farà mai acte de presència? Doncs potser sí, si hi ha una funció que la faci necessària. ¿Serà mitjançant la funció docent? Probablement: abans l'escola i, ara, l'institut, on el nom d'un compositor (Joan Guinjoan i Gispert: Riudoms, 1931) no és l'únic element conformador d'una voluntat d'integració de la cultura musical al centre docent, sinó també l'acció dels mestres i professors posaran en contacte alumnat i música d'aquest tipus. I de la interacció entre professorat i alumnat més que no pas d'un currículum encara massa historicista i d'uns llibres massa deductius a l'ESO en dependrà l'èxit d'aquesta relació.

O el fracàs: una recerca de Joan Pujolar, professor de Sociolingüística de la UAB, demostra com pot arribar a ser pitjor el remei que la malaltia. Una de les conclusions del seu estudi,⁵ centrat en el comportament lingüístic i social de dos grups de joves provinents de barris obrers de la perifèria barcelonina, és que la reacció contra el català es deu al rebuig a la cultura escolar. És a dir, l'accés del català a l'ensenyament reglat, que hauria de garantir el coneixement i l'ús d'aquesta llengua en un procés de normalització, en provoca precisament el rebuig. O el cas del llibre de J.D. Salinger, *The Catcher in the Rye* (*El vigilant en el camp de sègol*, a la catalana), de lectura recomanable per a adolescents rebels, segons R. Cotroneo, però odiat pels joves nord-americans, segons D. Pennac, pel fet de ser lectura obligatòria a les High School.

Importa, doncs, què ensenyar i també –i sobretot– com fer-ho. Vet aquí el repte i vet aquí la paradoxa, que no és tal, aplicable també al llenguatge musical, lúcidament plantejat i resolt per Jean-Jacques Rousseau: “*Un infant no sent gaire curiositat per perfeccionar l'instrument amb el qual el turmenten; però feu que aquest instrument serveixi per als seus plaers i, ben aviat, s'hi aplicarà a pesar vostre.*”

¿I si provàvem de passar dels “Pantalons curts, genolls pelats” d'Els Pets als “Pantalons llargs” de Joan Salvat-Papasseit? ¿I si intentàvem l'aventura, pas a pas, gradualment, de viatjar des de la música màquina –binària i monòdica– fins a l'obra musical d'un Stravinsky i d'un Wagner que es van atrevir a ser els primers, l'un, de trencar el ritme i, l'altre, de trencar la melodia, respectivament, a la història de la música culta? Tot indica que cal començar la casa pels fonaments si volem evitar el rebuig i també la mitificació, i si volem aconseguir una experiència vital (emotiva) i no només intel·lectual (distant) del fet musical vers el ple gaudi de l'obra d'art.

Avaluació final i da capo

Si escoltàvem amb atenció i sense prejudicis el que diuen i el que escolten els joves, en comptes de maleir-ne la indumentària i el posat, hi copsaríem el batec de la societat emergent, complexa i contradictòria. També és cert que, com demanava Joan Fuster, l'assagista més important dels Països Catalans, caldria reivindicar una mica de silenci, mal acostumats com estan –i estem– a sentir-ne més que no pas a escoltar-ne.⁶ I també més música en viu, en comptes de tanta música enllaunada! Font de plaer abans que font de cultura, la música és consum i, alhora, resum de funcions humanes primàries, anecdòtiques, que poden esdevenir catègòriques, modèlicament progressives.

La música és un fet divers i per això és segur que trobarem més d'un jove que creu que la música culta se la poden confitar tota, els saberuts de torn. I és que, com diu el medievalista Martí de Riquer, l'erudició no cal que arribi al gran públic. Però bé cal que els divulgadors la hi aproximïn amb tàctiques eficaces. Cal que tothom tingui el dret de tastar la mel i d'aprendre a assaborir-ne els plaers a l'abast dels qui, amb gust educat, s'enfilen fins als cims de les creacions més cotitzades de la saviesa.

Aleshores, assolit harmònicament l'equilibri de registres i formes, la jerarquització no s'haurà de fer per gèneres o estils, sinó per aquell criteri personal aconseguït per la formació, el contrast i fins i tot la pràctica, on poden tenir cabuda tota mena de fruites saboroses per a àpats ben diversos: des de les barroques *Sis suites per a violoncel* de J. S. Bach (BWV 1007-1012) servides al Palau de la Música Catalana fins al revulsiu poema cançó de Lou Reed *Take a walk on the wild side* adreçat al públic suat del Doctor Music Festival. O l'encara més que vigent *No woman, no cry*, del malaguanyat Bob Marley, que ara deu sonar, potser ja fins i tot catalanitzat per Gerard Quintana, al CD de l'Esther, fent camí cap a la utopia necessària des de l'escepticisme pragmàtic.

NOTES:

1 Haig d'agrair a l'Esther Barceló i Perelló l'amabilitat d'haver-me permès d'utilitzar i de publicar el fragment del text que és objecte de comentari i altres dades de la seva biografia per a aquest article; i també als companys Pilar López i Josep Artur Vidal, professors de música d'aquest institut, els comentaris i els suggeriments a l'hora de redactar aquest text.

2 Vegeu Joan-Elies Adell. *La música popular com a símptoma de la complexitat contemporània*, dins “Revista del Centre de Lectura de Reus”. Reus, gener de 1999, núm. 49, pàgines 6-8.

3 Vegeu Joan-Elies Adell. *Semiòtica i literatura: sobre la necessitat d'una crítica social*, dins “Els Marges”, núm. 61, setembre de 1998, pàgines 19-30.

4 Vegeu Francesc Bonastre. *Música y parámetros de especulación*. Madrid: Alpuerto, 1977.

5 Vegeu Joan Pujolar. *De què vas, tio?* Barcelona: Empúries, 1997.

6 Vegeu Joan Fuster. “*Contra la música*”, dins *Ser Joan Fuster*. Alzira: Bromera, 1991; pàgines 71 i 72.

A la joventut li agrada la música clàssica?

Per MONTSERRAT PUIG

A la societat catalana cada vegada tenim una infraestructura de teatres, sales i auditoris millor. Ara bé, la pregunta que es fan molts programadors i responsables musicals i que aquest mes també s'ha fet la "Revista Musical Catalana" és: ¿està prou motivada la joventut actual per la música clàssica o culta perquè puguin omplir els espais destinats als concerts, ells que en dos, quatre o vuit anys es convertiran en públic adult?

Els factors que intervenen perquè la joventut accepti com una cosa natural la Música així en majúscula són diversos. Per saber-ho hem volgut parlar amb professionals d'associacions i d'institucions que es dediquen a atreure els nois i les noies cap a la música clàssica i l'òpera.

Sens dubte, l'organitzador amb més experiència en aquest camp és JJMM. La seva filosofia, com indica el nom, és la promoció dels joves intèrprets i alhora captar l'atenció d'un públic jove, tot educant-lo per gaudir de la música.

Hem parlat amb Josep Lloret, president de JJMM de Torroella de Montgrí i impulsor de la Xarxa de Música Clàssica de Catalunya, perquè ens expliqués les seves experiències al llarg de molts anys de treball a JJMM.

També hem volgut demanar l'opinió de Nona Arola, professional de la música, col·laboradora durant el darrers anys de Joventuts Musicals i amb un important bagatge musical, per tal de saber què en pensa, dels joves i la música.

Finalment hem conversat amb Xavier Pujol, professor de música en diversos instituts públics, crític musical d'"El País" i actualment responsable del programa educatiu per a nois i noies d'EGB i ESO del Gran Teatre del Liceu de Barcelona.

Josep Lloret, JJMM de Torroella de Montgrí: "Cal convèncer la mainada"

Josep Lloret és una de les persones significatives de JJMM de Catalunya, per la seva dedicació i per la seva capacitat d'innovació demostrada durant molts anys. Tothom coneix el Festival Internacional de Música de Torroella de Montgrí, que se celebra paral·lelament a un Campus de Música Clàssica, i que convoca joves músics d'Espanya i l'estranger.

—Com entén la promoció que JJMM fa dels joves

intèrprets, i amb quins sistemes procuren atreure la gent jove a la música?

—La raó de ser de JJMM és precisament promoció dels joves intèrprets; això ho fem des de fa anys amb els Pòdiums Joves, els cicles de Joves Intèrprets, en els quals una de les associacions més actives és la de Barcelona, i últimament amb la Xarxa de Música Clàssica, pensada per als músics que ja han acabat els seus estudis, vull dir que ja són professionals.

En relació amb l'objectiu d'atreure la joventut tenim una política ben definida que comença amb la canalla fins als catorze anys. Tenen el carnet de JJMM, que els permet assistir gratuïtament als concerts. Una de les activitats més importants que fem a tot Catalunya són les Audicions per a Escolars de comú acord amb les escoles i els ajuntaments; durant l'any 1998 més de 55.000 nens i nenes han assistit a les audicions.

—Però què passa dels 14 anys fins als 25, s'acosten o s'aparten de la música?

—A nivell formal, a partir dels 14 anys poden ser socis pagant només el 50% de la quota, una mica més de 3.400 pessetes l'any. Ara bé, l'adolescència és una edat amb nous interessos i estímuls, apareix l'esport, els grups de música moderna, les relacions de nois i noies i els falta temps per fer-ho tot, perquè a la vegada estant estudiant han de definir també el seu futur professional, per això és important oferir-los la música d'una manera planera i convèncer-los de les satisfaccions que els proporcionarà. Aquest desparter aquesta confusió es manifesta també en la manera de percebre la música. No tota la joventut és igual i dependrà de la formació prèvia, de l'ambient familiar, i del seu cercle d'amistats. L'element econòmic, em refereixo al preu de les entrades, dels 15 als 25 anys encara no és determinant, ja que hi ha molts cicles gratuïts o a l'abast de la gent jove, però perquè hi assisteixin hi intervenen molts factors extramusicals i altres estímuls.

—Quina és la responsabilitat dels conservatoris i les escoles de música en aquest aspecte de motivar la gent jove?

—La responsabilitat és molta, però està compartida amb la família; lògicament, s'haurien de preocupar d'educar els alumnes per saber disfrutar de la música; alguns ho fan i d'altres no. A mi em resulta sorprenent que amb l'augment d'estudiants de música dels últims anys no s'hagi en-

gistrat un increment d'assistència als concerts. Aquí hi ha alguna cosa que falla, falta alguna peça. A Torroella de Montgrí l'associació de JJMM s'ha fet càrrec de l'Escola de Música, i hi hem iniciat una nova experiència de concerts familiars els diumenges a la tarda. Pares i mainada assisteixen al concert i escolten les explicacions dels músics, la canalla només es queda a la primera part, perquè als 6 anys no els pots demanar que estiguin massa estona quietes. De moment n'estem satisfets.

Nona Arola: "Hem retrocedit en relació amb fa 10 o 15 anys"

Nona Arola és una dona amb un llarg currículum de concerts escoltats amb rigorosíssima atenció. Escriptora del programa d'Ibercamera des de fa deu anys i ha treballat quatre anys amb plena dedicació a JJMM d'Espanya.

—Què en pensa, de l'assistència de la gent jove als concerts, creu que se'ls ofereixen prou al·licients i facilitats econòmiques actualment?

—No, penso que més aviat hem empitjorat, s'està retrocedint, en relació amb fa 10 o 15 anys. Abans podies comprar entrades sense visió a preus econòmics; ara una entrada d'orgue de segons quin cicle et pot costar més de 6.000 pessetes.

—¿Creu que els conservatoris i les escoles de música es preocupen d'estimular els estudiants perquè vagin a concert?

—Puc parlar de la meua experiència quan anava al Conservatori, i puc dir que gairebé era l'única que anava regularment a concerts i, ni els meus companys, no m'entenien. Això és greu, ja que els qui es preparen per ser professionals de la música haurien de ser els primers a estar motivats. Suposo que els conservatoris se n'haurien de preocupar.

—Què caldria fer perquè la gent jove s'interessés per la música?

—Proposar concerts atractius tant per les obres programades com pels preus, i fer una política global i coordinada. Molts dels concerts que es programen són poc coneguts perquè els promotors no disposen de diners per fer-ne propaganda, i són com concerts anònims. També els programadors de cicles hi tenen la seva responsabilitat; sempre programen les mateixes obres, fins al punt que amb pocs dies de diferència al Palau es poden escoltar dues versions de la mateixa obra per orquestres diferents. Ells diuen que han de programar amb seguretat perquè necessiten l'assistència del públic, i el públic no vol innovacions. Però el públic és intel·ligent i el que cal és saber-li fer l'ullet.

—¿Creu que existeixen altres responsabilitats compartides pel que fa a la difusió i divulgació dels concerts i òperes?

—Certament, és un cercle viciós, els conservatoris no se'n preocupen gaire, els programadors van a allò que és segur i tampoc no ofereixen facilitats d'entrades econòmiques per a la gent jove, i els diaris, les ràdios i les televisions només saben parlar dels tres tenors o de les grans estrelles de la música i amb prou feines informen dels cicles per a joves intèrprets a preus assequibles. La televisió és un cas curiós, resulta que el divendres a la nit programen òperes gairebé a la mateixa hora TV2 i Canal 33, i els concerts de música simfònica el dissabte o el diumenge a les 8 del matí; certament, és difícil que un noi o una noia de 20 o 24 anys ho pugui veure. Penso que no els costaria pas tant coordinar-se en tractar-se de música culta, ja que l'audiència és la mateixa i el que estant fent ara és dividir-la o obligar la gent a triar. No tothom té la possibilitat d'enregistrar-ho en vídeo. Crec que els cicles pensats per a joves no interessen als mitjans de comunicació, i així

només hi ha possibilitat d'arribar a un cercle molt reduït de públic que, a més, així no es realimenta prou.

Xavier Pujol: "Exigir responsabilitats a les autoritats educatives amb capacitat per legislar"

Xavier Pujol és un professional amable i incisiu que està molt entusiasmat amb la seva nova feina, és el responsable dels projectes educatius del Gran Teatre del Liceu. La seva experiència com a professor de música als instituts de Barcelona fa que conegui molt bé la joventut i les seves afeccions.

—Per quines raons creu que els joves no s'acosten a la música culta o a l'òpera?

—No tots els joves són iguals, cal diferenciar aquells que han rebut una formació musical dels qui no la tenen, per tant diria que hi ha una primera responsabilitat de la família, una segona de les autoritats acadèmiques amb poder de legislar i finalment de les institucions escolars o acadèmiques i les dedicades a activitats musicals. Però són responsabilitats diferents. La música ha estat una disciplina que en moltes escoles o instituts s'ha pres amb una gran tolerància, per tant el professor de música d'un institut públic es troba amb un alumnat heterogeni, n'hi ha que no saben res de res, tot i tenir aprovada la matèria; acostumen a venir d'acadèmies privades, que els l'aproven sense fer-los-en classe. És per això que dic que cal exigir responsabilitats a les autoritats acadèmiques amb poder legislatiu. A Espanya seria el ministre de Cultura i a Catalunya el conseller d'Ensenyament.

—Per franges d'edat, com veu el problema de la música?

—Comença als 4 anys, els nens i les nenes que van a una bona escola ja els hi inicien amb jocs, cançons, etc. Certament, si la família hi té afició, tot rutllarà més bé. A l'institut existeix la matèria obligatòria, però és importantíssim com s'ensenya, perquè si els fan copiar enciclopèdies o els posen segons quina música, aquells nois i noies hi tindran un rebuig molt gran. A partir de la universitat no hi ha res per als joves, només la bona voluntat de les autoritats acadèmiques.

—En què consisteix la seva feina d'activitats educatives al Gran Teatre del Liceu?

—Tenim tres línies d'actuació: la primera és, aprofitant l'experiència del Teatre, oferir entrades per a l'assaig general des de 1.000 a 5.000 pessetes per a grups d'escoles o instituts; de fet, la meua responsabilitat acabaria amb l'alumnat de l'ESO, ja que de l'etapa que correspon a l'edat universitària se n'ocupa un altre departament, el

de màrqueting i promoció, però la veritat és que hi ha molta bona col·laboració i ens ajudem l'un a l'altre. La segona línia d'actuació és la de col·laborar amb tothom que vulgui fer espectacles operístics per a nois i noies; és el cas de Bruckner, l'òpera que ja es va fer l'any passat al Mercat de les Flors i que repetirem els dies 8, 9, i 10 d'abril; és una coproducció amb el CCB, l'IMEB, l'ICUB i el Liceu. El procés és interessant, primer cada institut assaja els cors, els solistes també treballen la seva part pel seu cantó, i finalment es trobem tots amb l'orquestra i és en aquell moment que els nois i noies entenen que el que han estat preparant és una òpera, que consta de diferents parts i a l'assaig general tothom fa el que ha après. L'experiència de l'any passat va ser molt positiva, per això ho repetim el mes d'abril. Hi haurà vuit funcions, quatre reservades per les escoles i quatre més per al públic en general. La tercera línia d'actuació, remarcant que el Liceu és un teatre públic, és crear espectacles operístics pensats per als nens i les nenes, amb format i producció que puguin assimilar. Aquesta és la més engrescadora, però alhora també és la més difícil per tot el que suposa. En aquesta mateixa direcció hem preparat un CD-Rom per a nens: es diu el Joc de l'òpera i l'hem fet sobre Norma de Bellini, òpera programada el mes de febrer pel Liceu.

—Qui és l'autor d'aquest primer CD-Rom d'òpera per a nens?

—Bé, jo mateix amb la col·laboració del Consell de la Música del Departament d'Ensenyament, ells n'han fet la part informàtica i jo l'operística. Es tracta d'un joc interactiu pensat per a nens de 12 a 15 anys, perquè descobreixin qui és l'autor, quines sopranos l'han cantat, els trets generals del fil argumental i els fragments més coneguts. Tinc la impressió que és el primer CD d'aquestes característiques a Europa, almenys per la informació que tenim dels teatres més importants.

L'entusiasme de Xavier Pujol per aquesta nova etapa professional és evident, les seves qualitats de pedagog i l'amor a la lírica s'entrecreuen. Esperem bons resultats d'aquestes tres línies d'actuació del departament educatiu del Gran Teatre del Liceu per afavorir i estimular l'interès per l'òpera en els nens i les nenes fins a ESO.

Esperem també que la tasca de Joventuts Musicals fructifiqui no només a les comarques gironines, i desitgem que els conservatoris, les escoles de música, les autoritats acadèmiques amb poder legislatiu, els programadors públics i privats, les ràdios, la premsa i la televisió es coordinin per oferir a la quitxalla, l'adolescència i als universitaris possibilitats per entendre i gaudir del gran espectacle de la Música.

JUAN ANTONIO SÁINZ ALFARO

FOTO: EVA GUILLAMET

L'artífex de l'Orfeón Donostiarra

Juan Antonio Sáinz Alfaro, que acaba de dirigir el Cor del Liceu en la versió de *La Vierge*, era un perfecte desconegut en els mitjans musicals extradonostiarres, fins que l'any 1986 va substituir Antxon Ayestaran al capdavant de l'Orfeón Donostiarra. D'una manera ines-

perada com poques –recordem que Ayestaran va morir víctima d'un accident automobilístic–, es va convertir en punt de referència, en principi incert, i també destacat, atès com és d'important la formació que des d'aleshores condueix.

Per JAUME COMELLAS

Camí dels quinze anys de titularitat i després d'haver viscut amb extraordinària força el centenari de la institució, la figura de Sáinz Alfaro ha abandonat del tot aquell context d'in-

certesa per convertir-se en fita cabdal de la història de la institució. De la qual parla de la manera menys emfàticament possible, imposant una imatge de naturalitat que abasta des dels conceptes que exposa a la manera de parlar, austera i despulada de tot afany transcendentalit-

zador, protagonista i cofoista. Tarrannà que també s'aplica quan no li toca més remei que parlar d'ell mateix. Cosa que no sembla preocupar-li ni poc ni gaire. Aquesta naturalitat alguna vegada ve amanida amb un pèl de sornegueria fina que també és filla dels atributs que acabo d'ex-

posar. Així, quan situa d'una manera molt directa el substrat social que presideix la composició del grup.

—L'Orfeón Donostiarra està format per capellans, aturats, enginyers, llauners i, en definitiva, una barreja de gent de diferents menes. No, crec que de milionari no n'hi ha cap.

Després afegeix:

—Des del punt de vista de la projecció d'una imatge externa, és apolític. Entre els seus components hi deu haver de tot. Però com a entitat és apolítica. No va deixar de cantar ni durant la guerra. Els van obligar a canviar el nom i no hi van accedir. Eren els temps de Gorostidi.

I no hi afegeix gran cosa més.

Amb un cens d'uns cent setanta cantaires, compta com a planter amb un quadre infantil i un taller de música per als nens, que practiquen amb el Sistema Kodály. També mantenen relacions amb el Coro San Ignacio i amb el Goikobalu de Mondragón, en funció de les exigències de determinats projectes. El centenari ha atiat l'adquisició d'una nova seu social... "que estem pagant oferint concerts...", precisa, mentre que el ritme de treball és de tres assaigs setmanals de vuit a deu del vespre. En aquest sentit, se sorprèn que a casa nostra els assaigs dels cors no segueixin un horari més europeu.

Li faig avinent que, vist des de fora, l'Orfeón Donostiarra fa la sensació de ser una autèntica factoria de fer música —no cal dir-ho— d'alta qualitat.

—No et pensis, no. També tenim les nostres crisis. La gran dificultat és afrontar cada concert, com fer-ho per moure tanta gent. Ara mateix —es refereix al darrer concert abans del que van oferir a Barcelona— acabem d'actuar a Sevilla. Allà es van ajuntar 105 cantaires. Ara, aquí per fer el Requiem de Verdi serem noranta. Uns han vingut amb autobús, d'altres amb cotxes particulars i uns quants amb tren. Cada viatge té la seva història. Però anem tirant. Quan podem reunir el conjunt de tots els membres és quan el cor es pot manifestar amb tota la seva plenitud. Però potser el que tenim de bo és que fins i

tot quan som un nombre més reduït de cantants no és nota gaire.

Diu que mantenen un ritme d'uns 35 concerts simbònics cada any i amb uns 18 o 20 programes. Això sense comptar els concerts de menor entitat que ofereixen sovint amb repertori a cappella.

—L'any del centenari vam fer 62 concerts. El deute de la nova seu obliga a cantar més.

S'ha dit moltes vegades que les coses més importants són les més senzilles i a l'inrevés. Després d'una llarga conversa amb Sáinz Alfaro, hom s'adona fins a quin punt la paraula més recurrent i definitiva ha estat "natural", com ell mateix ha remarcat durant la conversa. Natural el procés d'assumpció de la direcció; natural la dinàmica interna del grup; natural que arribin a Barcelona des de Sant Sebastià per tots els mitjans de locomoció possibles; natural fins i tot que hagin d'estar ocupats tres mesos per quinze representacions de *Don Carlo* al Festival de Salzburg.

I d'aquesta naturalitat tan naturalment assumida —redundància justificada com en poques ocasions—, hom arriba a tenir la impressió que un cor de gran qualitat com és el que ens ocupa, és el fruit, només, de la cosa més senzilla, menys forçada i més... natural possible. En definitiva, no és res més que un grup d'amics a qui agrada cantar, que s'apleguen sis hores setmanals en horari molt còmode i... natural, amb un altre amic que en sap més que ells que els enriqueix el seu deler..., natural. I això tan... natural pot esdevenir la cosa més excepcional. Com ho és el nivell qualitatiu de les interpretacions d'aquesta formació, aconseguit d'aquesta manera tan... natural. I natural...ment, no cal afegir-hi res més.

Com ja s'ha apuntat, l'acció de Sáinz Alfaro a la direcció es va produir de forma accidental i precipitadíssima. Poc podia esperar-se aquell noi que va entrar a la música a una edat fins a cert punt avançada que exercia satisfetament de professor de Matemàtiques i Física en un institut de Secundària, que hauria d'esdevenir la peça cabdal d'aquesta realitat musical tan transcendent que és l'Orfeón Donostiarra. Sense caure ni en el mínim bri emfàtic, explica el procés, tan poc corrent, com s'hagués estat la cosa més natural del món.

—Ayestaran va morir el desembre del 1986 i jo aleshores era subdirector electe. Ell em va proposar i es va fer una votació que havia de superar les dues terceres parts. Finalment jo era director del Coro San Ignacio, que, com t'he dit, col·laborava amb l'Orfeón Donostiarra. Jo entro a la música molt tard com a cantaire d'un cor. Tenia quinze anys d'edat. La meua formació té molt a veure amb els grans mestres amb què he anat treballant. Pensa que durant el darrer any hem estat dirigits per una quinzena de grans directors. I després curs per aquí i curs per allà vas veient i vas experimentant. Vaig entrar al Conservatori perquè Ayestaran m'ho va suggerir. Em vaig examinar de solfeig als trenta anys d'edat.

—I com encaixes el fet que de cop i volta hakis d'assumir

la direcció de l'Orfeón?

—M'ho prenc de manera natural. Dirigia el San Ignacio, era subdirector del Donostiarra i passo a ser director en funcions d'aquest. I al cap d'un any en sóc el titular. Jo dirigeixo l'Orfeón perquè em sembla senzill, si no no ho faria. L'últim lloc on seria és on no es volguessin. Si els cantants ho volguessin, jo seria fort. Els aquí i continues fent-ho. No m'ho he plantejat mai.

com una cosa grandiosa en la qual m'hi va la vida. Dirigia el San Ignacio, feia classes a l'institut i no em vaig preocupar, quan va morir l'Ayestaran, si seria o no titular. Els cantaires van decidir que fos director i allà m'he quedat.

—Quines mancances trobaves en el cor que volguessis atacar d'una manera especial?

—Vaig ser molt continuista. En cap moment no he pretès posar el meu segell personal. Crec que les coses han de fluir de manera natural. Mai no em vaig plantejar l'estratègia propera. Hi havia concerts i jo els preparava a la meua manera, però sense intentar cap ruptura. Un es creu que ho fa bé i les medalles les posen els altres. No vaig fer res premeditat. L'Orfeón tenia concerts i jo havia de preparar-los. I això és el que vaig fer.

—Els cantants tenen consciència del prestigi de l'Orfeón?

—No, no en són conscients. Perquè, a més, no s'ho creuen. Per

una part saben el que costa tirar endavant els concerts. I de l'altra no sempre actuem amb la Filharmònica de Berlín. En tot cas, sabem que som molt ben considerats per grans directors i som zelosos del nostre treball. Quan ens posem a cantar som feliços i només estem pendents de la reacció del mestre. I naturalment, com més important és el director més ens estimula. Però a part d'això, ser el millor o no és molt relatiu... No és fàcil d'establir-ho.

Respecte del treball amb grans figures de la direcció universal, fa una precisió interessant.

—Gràcies a Déu l'Orfeón Donostiarra durant la seva història ha tingut el privilegi de cantar amb directors de gran prestigi com Maazel, Muti, Mehta, Abbado i molts d'altres. Però no et pensis, vam ser dirigits per Decker en una Segona de Mahler i un Stabat Mater de Dvorák i el treball va ser tan satisfactori que els cantaires el posen a l'alçària dels que t'he dit. L'orfeonista viu molt el

Torroella de Montgrí
Costa Brava
Juliol-Agost 1999

CURSOS
INTERNACIONALS
D'INTERPRETACIÓ
MUSICAL

27 de JULIOL-5 d'AGOST

JOSEP VILA, direcció de cors
Director del cor Lieders Camera
i de l'Orfeó Català

31 de JULIOL-6 d'AGOST

JOAQUÍN ACHÚCARRO, piano
Southern Methodist University, Dallas

4-13 d'AGOST

LLEONARD BALADA, composició
Carnegie Mellon University, Pittsburgh

12-21 d'AGOST

VICENÇ PRATS, flauta
École Normale de Paris

JOAN ENRIC LLUNA, clarinet
Solista internacional

14-23 d'AGOST

FÉLIX AYO, violí
Acadèmia Santa Cecilia de Roma

RADU ALDULESCU, violoncel
Acadèmia Menuhin de Gstaad

FRANCO PETRACCHI, contrabaix
Acadèmia Chigiana de Siena

ALVARO PIERRI, guitarra
Université du Québec à Montréal

HO ORGANITZA

JM Tdm Joventuts Musicals de
Torroella de Montgrí

Ap. 70 • 17257 Torroella de Montgrí • Tel. 972 76 06 05
Fax. 972 76 06 48 • e-mail: jmmtdm@ddgi.es
www.ddgi.es/tdm/fimtdm.html

HI COL·LABOREN

HO PATROCINEN

director que té al davant. I a vegades el mestre més gran el deixa fred. Som conscients que estem posats en uns concerts de categoria inusual pel lloc, pel mestre i pel repertori. Però tot s'ha anat desenrotllant de forma natural. Sí, la paraula és aquesta.

—¿A cappella, hi canteu gaire?

—Ho fem normalment quan cantem al País Basc en llocs on no es pot anar amb formacions simfòniques. Però bàsicament som un cor simfònic.

—Quina formació exigiu als cantaires?

—De fet, n'hi ha que no saben llegir una partitura. Però cada cop passa menys, això. El que importa és que el cantant amb el temps aprengui a llegir.

—Quin nivell de professionalització té l'Orfeón?

—Doncs de professionals només hi ha la secretària, el pianista, els professors del taller de música i jo. No, no ens hem plantejat passar a la plena professionalització

dels cantaires. I és que, a més, crec que és absurd. S'ha de ser viu. Si et fas professional, entres en un cert estatisme. Allò de jubilar-se als 65 anys d'edat encara que la veu ja estigui malmesa de fa temps... Una de les coses més importants que té l'Orfeón Donostiarra és que és dinàmic. Uns entren i els altres surten, segons les possibilitats dels seus membres.

—Com us plantegeu el repertori?

—Bàsicament en funció dels encàrrecs. De fet, però, cada any hem d'afrontar algunes obres noves, encara que el repertori bàsic són els Rèquiems, la Novena de Beethoven, Missa Solemnis, etcètera. Sí, també cantem en euskera, bàsicament a cappella, obres d'Usandizaga, d'Escudero i d'altres.

—¿És un tòpic o una veritat que el País Basc dona molt bones veus?

—Bé, en dona de bones i de dolentes. Hi ha una tradició que ve de les parròquies, que cadascuna

tenia el seu propi cor. A l'Orfeón tenim un cantaire que té 77 anys, canta des que en tenia 4, que va començar com a tiple amb un cor parroquial. I cada parròquia competia amb les altres per aconseguir fer els funerals de primera categoria. Ara el poble no canta, els capellans no deixen cantar a les esglésies i tot es complica.

—¿Hi ha algunes veus més difícils de trobar que altres?

—Això va una mica per generacions. A vegades et trobes amb una tongada de baixos més fluïda o a l'inrevés. Nosaltres hem hereditat d'una bona tradició de tenors, que normalment és la veu que falta més.

Finalment, diu que l'Orfeón no té professors de cant, encara que s'hi fan classes de vocalització que són obligatòries per als qui entren al cor.

—Els altres hi van o no. No els pots apretar. A fi de comptes és un hobby i els cantaires s'ho prenen així.

EUROPA EN CONCERT

3ª edició 1999

Una nova generació de músics per al futur
El prestigi dels Grans Mestres

Divendres 19 de març 21:00 h

Església de Santa Anna

Diumenge 21 de març 20:00 h

C.C.C.B.

Capella de Santa Maria del Mar

Ensemble Accroche Note

Director, Manel Valdivieso

Director, Armand Angster

i **10** concerts més de música de cambra durant els mesos d'abril, maig i juny:

Colours of Sound, **Duo-Nova**, Pierre-Réach i Carmen Martínez, duo de pianos, **Joan Enric Lluna**, clarinet i **Arturo Pizarro**, piano, Quartetto Bernini i Paul Cortese, viola, **trio de violoncel·ls Groscurin-Thiemann**, Quartetto di Sassofoni Accademia, **Alvaro Pierri**, guitarra, **Patrick Dheur**, piano, **Marco Fiorentini**, violí i **Laura Pietrocini**, piano...

Venda d'abonaments:

Tempus Mundi-Escola de Música

Juan Pedro Carrero: 93 301 07 18

Entre 7.000,- pta i 15.000,- pta 12 concerts

Venda d'Entrades:

TEL·ENTRADA

902 10 12 12

CAIXA CATALUNYA

Entre 1.000,- pta i 1.500,- pta

Ashkenazy, encara amb la "seva" Deutsches Symphonie

Palau 100 (Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana). Deutsches Symphonie-Orchester Berlin. Dir.: Vladimir Ashkenazy. Strauss, Mahler. Palau de la Música Catalana. 10 de març de 1999 (21 h).

FOTO: P. BARCELÓ (ARXIU)

Durant la temporada 1996-97 es van commemorar els cinquanta anys de la fundació de la Deutsches Symphonie-Orchester de Berlín. Aquesta formació orquestral va ser coneguda fins a l'any 1993 com la RIAS, orquestra de la ràdio berlinesa, fins a adoptar el nom amb què es coneix actualment.

Directors titulars de reconegut prestigi avalen la trajectòria d'una orquestra d'una vàlua extraordinària. Ferenc Fricsay va esdevenir el seu primer director titular en dues etapes: la primera, compresa entre els anys 1948 i 1954, i la segona, entre 1959 i 1963. Posteriorment Lorin Maazel va ocupar la direcció entre 1964 i 1975, i Riccardo Chailly entre 1982 i 1989. A partir d'aquest últim any el prestigiós pianista i director d'orquestra Vladimir Ashkenazy esdevé el seu director titular, essent-ne, a més, nomenat l'any 1997 el director artístic.

Actualment aquesta orquestra, que ha estrenat en la seva història més de cinquanta obres

simfòniques d'autors contemporanis, és membre de la Societat Deutschland Radio, lloc que ocupa al costat d'altres agrupacions musicals, entre les quals destaquen la Rundfunk Simphonieorchester i Cor de Berlín, o el Cor RIAS, formant part d'una empresa propietat en el 40% de la Deutschland Radio, un 35% del govern federal, un 20% de l'Estat de Berlín i el 5% restant de la Radiotelevisió Sender Freies Berlin. Pràcticament tots els grans noms de la interpretació musical i de la direcció dels últims decennis han actuat al costat d'aquesta formació berlinesa; des de Rostropòvitx a Fischer-Dieskau, de Yo-Yo Ma a Itzhak Perlmann, de Harnoncourt a Celibidache.

Vladimir Ashkenazy, que també ocupa des del mes de gener de 1998 el càrrec de director de la Filharmònica Txeca, dirigirà l'orquestra alemanya al Palau en un programa integrat per la *Simfonia núm. 4* de Brahms i la *Simfonia dels Alps* de Richard Strauss. ● Lluís Trullén

El prestigi de Musica Antiqua Köln a Euroconcert

Euroconcert. Musica Antiqua Köln. Dir.: Reinhard Goebel. Heinrich, Pissendel, Quantz, Hasse, Bach, Graun. Palau de la Música Catalana. 8 de març de 1999 (21 h).

Les seves recreacions mai passen desapercbudes; música interpretada amb temperament, fort impuls, una àmplia obertura de so i tot dins els criteris interpretatius que emmarquen les anomenades recreacions seguint criteris històrics han fet del conjunt Musica Antiqua Köln un dels paradigmes de la recreació musical del primer barroc fins al primer clacisme.

La figura central d'aquest conjunt alemany és Reinhard Goebel. Nascut l'any 1952, la seva formació el porta des d'un primer moment a dirigir els seus passos professionals cap a la música antiga. L'any 1973 va fundar Musica Antiqua Köln centrant les seves recreacions en una nova visió de la música italiana i francesa del segle XVII i primera meitat del XVIII. Bach va centrar bona part de les seves recreacions, i després d'assolir infinitat d'èxits a Alemanya, a partir de 1979 inicien la seva trajectòria internacional. Les extraordinàries acollides que reben les versions proposades per Goebel i els seus músics van tenir triomfs paral·lels quant a enregistraments discogràfics. Si bé el conjunt estava constituït en els seus inicis per un quartet de corda, un clavicèmbal i una flauta travesera, segons les necessitats de les obres es demanava la col·laboració d'altres músics. Va ser a partir de l'any 1983 quan el mateix Goebel converteix Musica Antiqua Köln en una veritable orquestra de cambra en esdevenir una formació que pot atendre, segons les característiques de les obres, pàgines reservades a més de trenta instrumentistes. ● LL.T.

L'Orfeó Català i The Sixteen ofereixen la Passió segons sant Mateu

FOTO: P. BARCELÓ (ARXIU)

Harry Christophers

Fundació "la Caixa". The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. *Passió segons sant Mateu* de Bach. Palau de la Música Catalana. 17 de març de 1999 (20,30 h).

Reconegut internacionalment com un dels conjunts més emblemàtics en la interpretació de la música barroca i renaixentista, The Sixteen tornarà a Barcelona per interpretar sota la direcció del seu director i fundador Harry Christophers la *Passió segons sant Mateu* de Johann Sebastian Bach, emmarcada en el tradicional concert de Setmana Santa que puntualment organitza la Fundació "la Caixa".

Aquesta versió tindrà com a principal peculiaritat la intervenció de l'Orfeó Català en els corals luterans, reforçant l'aportació coral que integra aquest conjunt. Després de més de vint anys de trajectòria, The Sixteen ha estat un dels màxims exponents en la interpretació de les obres corals angleses. Les seves habituals gires pels Estats Units, el Japó, Oceania o Europa —amb nombrosos concerts oferts a Espanya i que han permès escoltar-los amb infinitat de repertoris (*El Messies* de Händel, música de l'època de Felip II, *Vespres* de Monteverdi...)— corroboren la qualitat d'un cor excepcional que segons l'obra que ha d'interpretar oscil·la entre els deu i quaranta integrants. La trajectòria d'aquest conjunt va repercutir en el fet

que l'any 1986 es fundés paral·lelament una orquestra barroca que acompanya les seves interpretacions, alhora que les seves recreacions de la música del barroc han esdevingut veritables esdeveniments tant a nivell discogràfic com en concerts en directe. Efemèrides com el trescents aniversari de Henry Purcell, que els va dur a actuar des de Tel-Aviv fins a Londres interpretant programes monogràfics dedicats al compositor anglès, les cèlebres recreacions de la música de Bach, fent un esment especial a la *Passió segons sant Mateu* —que van oferir per primer cop a Espanya el mes de març de l'any 1996— i les seves recreacions inoblidables dels oratoris de Händel, han erigit aquest conjunt en un veritable punt de referència per a tots els amants de les recreacions amb criteris històrics i melòmans en general.

El cert és que la figura de Harry Christophers ha esdevingut cabdal per comprendre aquest cúmul d'èxits aconseguits pel conjunt britànic. Considerat com una de les màximes personalitats en la direcció coral, aquest director format a Canterbury i a Oxford esdevé pel seu meticulós treball, per la riquesa de matisos en la direcció, per la fina sensibilitat que atorga a les seves versions, un dels punts de referència obligats quan cal parlar de la música del barroc i el Renaixement anglès i del segle XVII i XVIII en general. ● LL.T.

En els orígens de l'òpera

Palau 100 (Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana). Banchetto Musicale. Sacabutxos de Barcelona. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Dir.: Jordi Casas. Cavalieri: *Rappresentazione di anima et di corpo*. Palau de la Música Catalana. 31 de març de 1999 (21 h).

La temporada Palau 100 oferirà el dia 31 de març un concert extraordinari de Setmana Santa. Per primera vegada s'interpretarà a Barcelona la *Rappresentazione di anima et di corpo* d'Emilio dei Cavalieri, obra que va ser estrenada a Roma l'any 1600. Aquesta partitura és l'obra cabdal d'aquest compositor nascut a Roma c.1550 i mort a la mateixa ciutat c.1602 i que a més d'ocupar el càrrec d'intendent de les arts per a Ferran I de Medici a Florència va tenir una estreta relació amb la Camerata del comte Bardi, centre en el qual es començaren a forjar els primers passos de l'òpera. Aquesta *Rappresentazione* pertanyent a un estil que s'emmarcaria dins el corrent del *recitar cantando*, esdevé una partitura en la qual pot percebre's el pas de l'estil renaixentista a la nova tendència musical barroca.

Els intèrprets, dirigits per Jordi Casas, seran el Banchetto Musicale, el conjunt Sacabutxos de Barcelona i el Cor de Cambra del Palau.

El conjunt Banchetto Musicale, que pren el seu nom d'una col·lecció de *suites* de Johann Herman Schein publicada l'any 1617, va fundar-se el 1985, i el seu repertori principal ha estat encaminat cap a les grans obres instrumentals d'aquest període sorgides principalment a Anglaterra, Espanya, Itàlia i Alemanya. Les seves interpretacions, realitzades a nombrosos punts de la geografia espanyola, així com també a França, Itàlia i Alemanya, han tingut un ampli reconeixement del públic, a més d'haver realitzat col·laboracions amb Catalunya Música, France Musique i Süddeutscher Rundfunk. ● LL.T.

Kissin interpreta Liszt i Chopin

Palau 100 (Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana). Evgeni Kissin, piano. Chopin, Liszt. Palau de la Música Catalana. 29 de març de 1999 (21 h).

El 10 d'octubre de 1971 va néixer a Moscou Evgeni Kissin. Veritable fenomen musical del piano, Kissin amb poc més de dos anys d'edat ja va començar a tocar el piano i amb dotze ja va realitzar una gira de concerts acompanyat de la Filharmònica de Moscou interpretant els *Concerts* de Chopin.

Kissin, un nen prodigi en la més àmplia dimensió del terme, tenia ja des de la seva infantesa unes virtuts que sobresortien de manera especial. Per un costat l'oïda absoluta, per l'altre una memòria que li permetia retenir tot el que interpretava. El seu estil, marcat per una tècnica prodigiosa que li ha permès acabar obres complexíssimes del llegat de Prokófiev, Liszt, Rakhmàninov, Chopin..., hauria esdevingut mancat de contingut si darrere d'ell no hi hagués un premeditat estudi musical i una profunditat en les recreacions que li permetessin assolir veritables versions dotades de personalitat, sensibilitat i rigorosa lògica del discurs. Kissin, amb la seva peculiar manera d'interpretar,

amb els moviments circulars de maluc i amb l'esguard posat al sostre de l'escenari en els moments de més lirisme, ha esdevingut el fenomen pianístic més emblemàtic sorgit els darrers anys.

A Kissin li agrada oferir repeticions després d'elaborar programes que reserven a la segona part els moments de màxima intensitat musical, si bé resulta ben cert que en el recital que oferirà al Palau interpreta dues de les grans partitures de la literatura romàntica, com són els *Preludis* de Chopin i la *Sonata* de Liszt, dotades d'identica majestuositat musical. La seva intel·ligència musical, la seva sensibilitat, la tècnica elevada a la màxima expressió configuren part de les virtuts d'un artista que ha actuat al costat de Karajan i que batutes com Ozawa, Abbado, Giulini, Masur, Barenboim, Maazel, Levine... —en definitiva, els grans mites de la direcció simfònica— no dubten a reclamar per a interpretacions concertants.

Kissin retorna al Palau, i si bé ara ja no pot ser vist com un nen prodigi, les seves recreacions de les pàgines esmentades de Chopin i Liszt sí que assoliran segurament la magnitud que només està reservada als grans mestres de la interpretació musical. ● LL.T.

Retorn de M. A. Gómez Martínez amb *La Creació*

Palau 100 (Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana). Hamburger Symphoniker. Orfeó Català. Marussa Xyni, soprano. Christian Bladin, tenor. Hans Peter König, baix. Dir.: Miguel Ángel Gómez Martínez. *La Creació*, de Haydn. Palau de la Música Catalana. 24 de març de 1999 (21 h).

El retorn a Barcelona del director Miguel Ángel Gómez Martínez, després d'anys d'absència, permetrà escoltar al públic del Palau una de les batutes espanyoles més valorades a nivell internacional que ha avaluat la seva trajectòria amb un encadenament d'èxits sempre basats en el rigor i la recerca de la màxima qualitat artística.

Nascut a Granada, Miguel Ángel Gómez Martínez va dirigir el seu primer concert quan tenia set anys d'edat. Després de formar-se a l'Escola Superior de Viena amb Hans Sarowsky, va iniciar la seva carrera internacional que l'ha portat a dirigir orquestres de tant prestigi com la Gewandhaus de Leipzig, Concertgebouw d'Amsterdam, Suisse Romande, Ràdio de Baviera..., a més d'actuar a coliseus lírics de tan reconeixement com La Fenice, San Carlo, Covent Garden, Òpera de Viena, de Berlín, Chicago... Miguel Ángel Gómez Martínez, a més, sempre s'ha mantingut com a director titular d'orquestres de prestigi.

Durant tretze anys, de 1974 fins a 1987, va esdevenir titular de la RTVE; durant els dos últims anys d'aquesta etapa va ocupar paral·lelament la titularitat del Teatro Lírico Nacional i la Zarzuela, càrrecs que va mantenir fins a l'any 1991. De l'any 1989 fins al 1993 va ocupar la mateixa tasca al capdavant de l'Orquestra d'Euskadi i de 1990 fins a 1993 assoleix el prestigiós càrrec de director general de música de la ciutat de Mannheim. La seva tasca imparable com a director continua l'any 1992, en ser nomenat director de la Simfònica d'Hamburg, i quan un any després és proposat com a director general de música de la Nova Òpera Nacional finlandesa d'Helsinki. A més, l'any 1997 ocupa la titularitat de l'Orquestra de València.

Ara, en el seu retorn al Palau, dirigirà l'esmentada i prestigiosa Simfònica d'Hamburg, orquestra fundada l'any 1957, l'Orfeó Català, la soprano grega Marussa Xyni, Christian Bladin i Hans Peter-König en l'òratori *La Creació* que, al costat de *Les estacions*, ocupa un lloc cabdal en el llegat de Haydn i de la història de la música en general. ● LL.T.

Byrn Terfel,
baríton esdeveniment

Gran Teatre del Liceu. Bryn Terfel, baríton. Malcolm Martineau, piano. Schumann, Schubert, Poulenc, Ibert, Mozart. Palau de la Música Catalana. 27 de març de 1999 (22 h).

La veu del baríton galès Bryn Terfel ha esdevinut un dels punts de mira cabdals en el panorama operístic de la darrera dècada. Amb una presència escènica majestuosa, les seves aptituds vocals per cantar tant Mozart com Berlioz, Wagner o Verdi, el coronen en aquests moments com una de les personalitats líriques més reclamades pels diferents festivals i temporades d'òpera internacionals.

Terfel va néixer l'any 1965 i la seva presentació en el camp líric va iniciar-se l'any 1989, quan va participar en el Concurs Internacional de Cardiff i hi va assolir el segon premi. Dos anys després va debutar a la Welsh National Opera interpretant el rol de Guglielmo de *Così fan tutte* i a partir d'aquell moment els festivals de Salzburg, el Metropolitan de Nova York, el Covent Garden de Londres van ser escenaris en què els prodigiosos mitjans vocals i la majestuosa presència escènica d'aquest galès de dos metres d'alçada triomfaven d'una manera imparable.

Les batutes de Sir Georg Solti, Sinopoli, Claudio Abbado, Barenboim, Levine, Harnoncourt,

Mackerras, Ozawa o Chung el reclamaven constantment per participar en rols operístics i enregistraments discogràfics. Bryn Terfel ja és conegut del públic català, quan just als inicis de la seva carrera va actuar en el Festival de Peralada en una representació del *Samsó i Dalila* de Saint-Saëns al costat de Josep Carreras i Marjana Lipovsek, i ara, amb un recital dedicat a obres de Schubert, Schumann, Poulenc, Ibert, Mozart i a cançons galeses es presentarà en la temporada del Gran Teatre del Liceu.

La veu de Terfel destaca per la força, projecció, potència i delicadesa lírica; rols com els de Jokanaan de *Salomé* —amb el qual aconseguí un èxit extraordinari a Salzburg— i que ja ha enregistrat discogràficament en dues ocasions, com els de *Don Giovanni*, *L'olandès errant* i nombrosos títols d'òpera italiana com *Simon Boccanegra*, *Macbeth*, *Falstaff*, *Cenerentola*..., francesa com *Faust* o nombroses participacions en recitals operístics han fet d'aquest cantant format en la Guildhall School de Londres un dels grans fenòmens vocals que amb només trenta-quatre anys, i poc més de nou dedicats professionalment al cant, esdevé un dels epicentres de totes les programacions líriques internacionals. ● LL.T.

Moslov, Ravel,
una triggessiva

Per F. TAVERNA-BECH

En la nova visita de l'Orquestra Simfònica d'Euskadi, ens proposa un interessant, si bé parcial, balanç de la música del nostre segle. Així, en primer lloc tenim una partitura ben emblemàtica de les inquietuds renovadores que va irrompre en l'art en general.

Sembla que fou Marinetti, l'autor del manifest futurista, qui va dir que la bellesa d'un automòbil corrent a 120 km per hora era comparable a la que admirem en l'estalini *La victòria de Samotràcia*. Hi ha, doncs, una consagració de la música com a objecte d'art. És en aquesta línia que Arthur Honegger va compondre *Pacific 231* —poema dedicat a una moderna i poderosa comotora—, o bé que en una primera etapa Prokófiev tingués certa preferència per plantejaments mecanicistes (ritmes imparables, harmonies d'extrema duresa). Així, els altres compositors coetanis russos, més o menys, van aparèixer als temps de la revolució comunista van marcar la nova música bolxev amb un fons d'estètica futurista maquinista. Posteriorment aquest avantguardisme va desaparèixer pels directius de realisme social que imposaven els governants bolxevs. Alexandre Mossolov va ésser un dels compositors que es va sentir atret pel que podem dir-ne la poètica de la màquina i és així que va escriure *La fonoria d'acer*. La composició, datada el 1926, va causar veritable sensació; tanmateix, passada la presa i també a causa de les imposicions de l'estalinisme en matèria d'art, l'obra va quedar relegada a l'oblit.

També ha de dir-se que el mateix va ocórrer amb el futurisme, un corrent segurament arraconat per la seva exaltació de les màquines bèl·liques. Certament, l'evolució seguida per Prokófiev pot marcar la trajectòria de la música del nostre segle, que, arrencant amb l'interès pel timbre com a element estructurador de la música al costat dels conceptes premonitors de la tonalitat ampliada que aplica Ravel en les harmonies coloristes de *Dafnis i Cloe* o bé de *La valse*, s'arriba al neoclassicisme, en què la dissonància i el gust pel contrapunt atorguen a les obres un to de novetat que, paradoxalment, ens sona a conegut. La *Sinfonia concertant per a violoncel i orquestra*, op. 125 és una obra ben característica de l'estil en la maduresa de Prokófiev. La partitura va ésser escrita entre 1950 i 1952, per tant és contemporània de la seva *Setena* i darrera simfonia. No pot dir-se que aquestes pàgines constitueixin un retorn a la tonalitat, però sí cal assenyalar que Prokófiev, gràcies a una fèrtil imaginació i al mestratge de l'art d'orquestrar, infon als pentagrames un clima de llibertat i expressionisme que, si més no, innoven els models i les estructures de la tradició tonal.

Temporada de l'OBC. Orquestra Simfònica d'Euskadi. Asier Polo, violoncel. Mario Venzago, director. *La fonoria d'acer*, op. 19 de Mossolov. *Sinfonia concertant per a violoncel i orquestra* de Prokófiev, *Suite núm. 2 de Dafnis i Cloe* i *La valse* de Ravel. Palau de la Música Catalana. 19, 20 i 21 de març de 1999 (21 h, 19 h i 11 h, respectivament).

El compositor
Hans
Zender

Per F.T.-B.

Amb el propòsit d'oferir l'acostament dels compositors catalans, així com també dels intèrprets i del públic en general a l'actualitat creativa europea, l'ACC ha organitzat un curs en el qual el compositor alemany exposarà el contingut tècnic i estètic de la seva música, a la vegada que, comptant amb la col·laboració del grup Barcelona 216, oferirà algunes de les seves obres cambrístiques més significatives.

Hans Zender va néixer a Wiesbaden l'any 1936, musicalment es va formar a les escoles de Frankfurt i Freiburg; a més de graduar-se com a pianista i director, va estudiar composició amb Wolfgang Fortner, un dels noms més significatius del moviment avantguardista dels anys cinquanta. D'altra banda, Zender ha desenvolupat una notable carrera, tant com a director al capdavant de les òperes de Bonn, Kiel, Hamburg i Brussel·les, i també amb les orquestres de la Ràdio de Saarbrücken i d'Holanda. En el vessant pedagògic ha estat professor de composició a Frankfurt i és membre de l'Acadèmia de les Arts de Berlín. Profund coneixedor de la problemàtica de la música, ha desenvolupat una important tasca com a director musical general de les ciutats de Kiel i d'Hamburg. L'any 1997 va rebre el Premi Goethe de la ciutat de Frankfurt. Ha col·laborat amb conjunts de renom internacional, com són l'Ensemble Modern i el quartet de corda Ardit.

Associació Catalana de Compositors. Barcelona 216. Hans Zender, conferenciant i director. Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. Del 22 al 26 de març de 1999 (concert: 25 de març, 21 h).

Bartók i
Beethoven,
dos
testimonis
del seu temps

Per F.T.-B.

Són molts els estudiosos que veuen connotacions i paral·lismes quant a ètica, estètica i creativitat entre Beethoven i Bartók. És així, amb totes les lògiques diferències arran de llurs èpoques respectives i la distància temporal que els separa, que podem dir que ambdós vénen a ésser una mena de consciència del món en què van viure, i que amb la seva obra posen de manifest la manera de viure, els ideals que ens mouen, etc.

Potser Beethoven introdueix en la seva música una inquietud cosmològica i l'interès pels ideals humans, mentre que Bartók se centra en aspectes com poden ser la problemàtica de l'home i la seva relació amb la natura o bé explica la dimensió històrica de l'home des d'una perspectiva social. També els dos van treballar per ampliar els horitzons de la composició amb noves propostes formals, rítmiques i tímbriques. És en aquesta dialèctica, centrada en el sentit de l'existència humana dins d'un cosmos canviant, com els dos compositors intenten explicar-se el dubte existencial.

Veritablement, Beethoven no podia passar de llarg pel tema i el rerefons de la tragèdia *Egmont*, escrita per J. W. Goethe, ja que la mort final d'Egmont representa assolir la llibertat col·lectiva és un símbol de victòria per a la humanitat. I la partitura que Beethoven va compondre per a les representacions al teatre, és veritablement admirable i demostra que Beethoven no va limitar-se a la composició d'una música funcional; així, al marge de la qualitat de l'obertura, es posa de manifest en el tractament del material temàtic, o bé en l'aspecte líric, amb dues àries de suggestiva volada.

Per la seva banda, Bartók, amb el *Concert per a orquestra*, compost per encàrrec de la Fundació Koussevitzki el 1940, ens parla de la natura, i l'evoca des de la llunyania de l'exili, de com el cant del poble veritable és una arrel per identificar-se amb l'existir. Així ho posa de manifest en els dos moviments extrems, als quals es contraposa un temps que amb el títol "*gioco della copie*" anatematitza la utilització de melodies vulgars aplicant-hi l'artifici de la fuga...

Pro Musica. Orquestra Radio Philharmonie de Hannover. Camilla Nylund, soprano. Klaus Maria Brandauer, narrador. Eiji Oue, direcció. *Concert per a orquestra* de Bartók i *Egmont, música incidental per a soprano, narrador i orquestra*. Palau de la Música Catalana. 15 de març de 1999 (22 h).

El concertisme de cobla i de cor i el ballet català al Palau

El pianista Daniel Ligorio i la Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona intervenen en aquest nou cicle

Per RRM

Un concert a càrrec de la Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona va inaugurar el passat 21 de febrer el nou cicle titulat Cobla, Cor i Dansa al Palau. Es tracta d'una manifestació promoguda per la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana i el Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional, que intenta situar a l'abast del gran públic un món cultural molt ric en contingut i d'una caracterologia molt essencialment catalana, fins ara massa reclòs en cicles molt específics i gairebé endogàmics.

Amb aquest cicle el gran concertisme simfònic per a cobla, l'expressió més elaborada del cant coral i de la dansa catalana troben un lloc on manifestar-se en les condicions més normals o, si es vol, més en igualtat de recursos, d'acord amb la seva categoria intrínseca.

Hom ha proposat una sèrie de programes d'un elevat contingut i interès. Així, la Cobla Sant Jordi, probablement la formació catalana d'una dedicació concertística més vocacional, oferirà al llarg d'aquest cicle un aplec d'obres d'un rotund contingut musical. Comptant, a més, amb noms d'un gran

relleu com a reforçadors dels continguts d'aquests programes. Així, i a partir del concert inaugural —de caràcter festiu en consonància amb les festes de carnaval en el qual es va inserir—, el segon concert, el 21 d'aquest mes de març, ha programat obres de compositors tan rellevants en la música catalana com Xavier Montsalvatge, Joan i Ricard Lamote de Grignon, Eduard Toldrà, Josep Serra, Joan Lluís Moraleda, Francesc Taverna-Bech i Manuel Oltra, de qui s'oferirà la seva esplèndida *Rapsòdia per a piano i cobla*, que tindrà com a intèrpret el jove i destacat pianista català Daniel Ligorio. La direcció serà a càrrec del titular de la cobla, Jordi León.

El darrer concert del cicle (11 d'abril) —cal recordar que cadascuna de les especialitats ofereix tres concerts o recitals— comptarà amb la col·laboració de la Coral Juvenil de Bellpuig en el que serà un concert a dues cobles que comptarà amb la direcció de Salvador Brotons i també del tenora Jaume Vilà, considerat el solista d'aquest instrument més destacat del país, que estrenarà el *Concertino da camera* de Xavier Boliart en un programa que compta amb obres de Francesc Cassú, Jesús Ventura, Joaquim Serra, l'al·ludit

Manuel Oltra i Salvador Brotons, de qui hom oferirà, ultra la sardana *Atlanta 96*, la rapsòdia catalana *Terres llemosines*.

L'aportació coral se centrarà en el Cor Vivaldi (25 d'abril), el Cor Madrigal (9 de maig) i el Cor Jove de l'Orfeó Català (30 de maig). Són tres formacions d'un notable prestigi que abasten els tres grans segments d'edat en què es divideix el món coral a casa nostra: infantil (Cor Vivaldi), juvenil (Cor Jove de l'Orfeó Català) i adult (Cor Madrigal); de cadascun dels quals aquestes tres formacions —dirigides, respectivament, per Òscar Borrada, Conxita Garcia i Mireia Borrada— són notables referents.

Pel que fa a la dansa, aquest apartat serà atès per tres formacions que tenen en comú el fet d'atendre els criteris més renovadors i creatius que avui es donen en el camp del ballet i la dansa catalana. És el cas de l'Esbart Dansaires Santvicentí (28 de febrer), que dirigeix Joan M. Miquel; l'Esbart Sant Cugat (18 d'abril), que dirigeixen Joan i Quim Serra; i l'Esbart de Dansaires de l'Orfeó Gracienc (6 de juny), que dirigeix Xavier Bagà. Tres grups que han de permetre oferir sengles mostres del moment més inquiet i creatiu del ballet genuí de Catalunya.

Varietat de gèneres al cicle Concert de Tarda al Palau

Per RRM

Jazz, virtuosisme de piano, sarsuela, música de l'Escola de Montserrat, òpera i música de cinema són les sis varietats musicals que ofereix l'edició d'enguany del cicle Concerts de Tarda al Palau. Promogut per la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana i comptant amb el patrocini de la Fundació Agrupació Mútua, hom arriba a la cinquena edició amb una oferta que respon fidelment a les característiques que han presidit des del primer moment aquest cicle.

Varietat de gèneres, programacions molt atractives i formalment assequibles, preus de les localitats així mateix assequibles, voluntat d'obertura a nous segments d'espectadors i un nivell notable de qualitat són característiques definidores dels Concerts de Tarda al Palau.

El cicle ofereix un total de sis concerts. El primer tindrà lloc el dilluns 22 de març amb un recital que té caràcter d'homenatge al que va ser gran músic de jazz Duke Ellington, en l'avinentsa de commemorar-se enguany el centenari del seu naixement. La interpretació serà a càrrec de la Barcelona Jazz Orchestra, conjunt que dirigeix Oriol Bordas i que està desentrotllant una important carrera en els darrers temps. La pianista coreana Hae-Jung Kim serà la intèrpret del segon concert, el 12 d'abril, també dilluns, amb un programa que inclou obres de Bach, Mendelssohn, Ginastera i Rakhmàninov. Es tracta d'una destacada pianista que ha actuat amb prestigioses formacions nord-americanes i sota la batuta així mateix de reconeguts directors.

FOTO: A. BOFILL

Maria Carme Hernández

Ramon Gener

El 19 d'abril el concert està dedicat a la sarsuela amb l'actuació de la soprano Maria Carme Hernández, el tenor Francisco Vas, el baríton Ramon Gener, l'Orquestra Filharmonia de Cambra i el Cor Jove de l'Orfeó Català. El programa ofereix un mostrari variat de fragments de sarsueles molt conegudes i també un apartat especial dedicat a homenajar Jacinto Guerrero. La direcció serà a càrrec del mestre Albert Argudo. El Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, el Grup Instrumental Barcelona Collage, el grup Sacabutxos de Barcelona i solistes vocals, sota la direcció de Jordi Casas Bayer, oferiran un concert dedicat a l'Escola de Montserrat amb obres de Cererols, López i Casanoves. Serà el dia 3 de maig. El torn de l'òpera arribarà el dilluns 31 de maig amb la presència

de l'Orquestra Simfònica de l'Òpera de Malmö i un quartet de reconegudes veus solistes d'aquesta companyia. El programa inclou un repertori d'àries molt conegudes d'òperes de Rossini, Puccini, Offenbach i Richard Strauss. La direcció serà a càrrec del titular de l'esmentat teatre nòrdic, el japonès Shuya Okatsu.

El concert de cloenda serà destinat a la música de cinema amb interpretació de l'Orquestra Simfònica del Vallès dirigida pel seu titular, Salvador Brotons. El programa estarà integrat per música molt coneguda de bandes sonores de films nord-americans.

Tots els concerts tenen lloc, tal com s'ha apuntat, els dilluns i en horari especial, les set del vespre, fet que atorga a aquesta proposta un altre al·licient particular.

El geni de Herbert Wernicke al servei d'Alcina

Per J. COMELLAS

El Teatre Nacional de Catalunya viurà aquest mes de març un esdeveniment operístic de gran relleu en el pla dramàtic, servit com un altre d'anterior així mateix notabilíssim —recordem *La Calisto*, de Cavalli, promoguda aleshores pel TNC— per Herbert Wernicke.

Es tracta de la versió de l'òpera *Alcina* de Georg Friedrich Händel que s'inscriu dintre d'aquesta darrera temporada a l'exili del Gran Teatre del Liceu.

No és corrent, en el cas de produccions operístiques, que el factor més important i sobre el qual calgui eridrar l'atenció en primer lloc sigui l'apartat dramàtic. En tot cas, i tenint en compte les referències de què disposem i, no cal dir-ho, el record de l'esmentada producció ja coneguda, és poc menys que obligat.

Creada per a l'Òpera de Düsseldorf i procedent ara de la de Basilea, Herbert Wernicke desenrotlla tot el seu cabal imaginatiu basant-se en les enormes possibilitats que ofereix un llibret, en si mateix prou feble, però que barreja elements reals i màgics, en un continuïtat d'interrelacions altament suggeridor i propi del context barroc en què va ser confegida aquesta òpera.

Alcina és, juntament amb *Giulio Cesare*, l'òpera de Händel més representada. Pertany a les de contingut màgic basades en gran part en la poesia èpica italiana de Ludovico Ariosto i de Torcuato Tasso. En aquest cas la història procedeix del primer —concretament d'un episodi de l'*Orlando Furioso*—, damunt la qual Antonio Marchi va confegir un llibret de gairebé impossible versemblança. A través de tres actes hom assisteix a la trobada de dos amants —la jove donzella Bradamante i el seu promès Ruggiero—, a qui Alcina ha seduït amb poders màgics i reté al seu reialme, situat, és clar, en una illa. El recorregut argumental que menarà a un final feliç és farcit de peripècies insòlites només possibles per la incorporació del component màgic, que estableix una a vegades forçada dialèctica amb els elements terrenals. Si a això, hi afegim que un dels principals papers

FOTO: C. SCHUUR

masculins, el del jove seduït Ruggiero, el protagonitza una veu femenina, aleshores s'eixampla encara més el camp de possibilitats d'actuació dramàtica. La proposta de Wernicke, en aquest cas, recolza de forma semblant com s'esdevenia amb *La Calisto*, en un espai ampli i gairebé buit d'elements escenogràfics i d'atretzo presidit per un enorme teló, el joc rotundament imaginatiu del qual afavoreix una munió de respostes d'una gran riquesa. El vestuari situa l'acció a l'època actual, encara que el personatge d'Alcina incorpora alguns elements distintius en correspondència amb la seva genuïna dimensió màgica. Tot plegat configura un quadre d'al·licients extraordinari que fa d'aquesta producció un dels possibles esdeveniments operístics, i no solament operístics, d'aquesta temporada.

En el pla musical, *Alcina* és una obra molt definitòria de la seva època. Recordem que es va estrenar, amb gran èxit, el 1735 al Covent Garden de Londres, ciutat que va veure importants i no sempre reeixides aventures del compositor com a empresari i creador líric. És, per tant, una de les darreres òperes de

Händel, onze anys posterior a l'esmentada *Giulio Cesare*. Seguint el model italià imperant, hi jugà d'una manera molt clara la carta del melodisme i en inventiva melòdica del gran espectacle, com ho palesa la incorporació del ballet i també el protagonisme d'un cor ja ben format com a tal, no era molt corrent a l'època, integrat per un grup reduït de solistes. Tanmateix, en aquest cas ho prescindeix d'ambdós components i també hi ha alguna variació en l'ordre d'alguna ària i també s'alleugerit l'apartat de recitatius. Hom podrà parlar, doncs, d'una versió lliure d'*Alcina* o d'un espectacle basat en aquesta òpera.

Rinaldo Alessandrini, un gran especialista en repertori barroc, serà el responsable musical. La seva autoritat apareix inqüestionable. Com és el cas també del quadre d'interprets vocals. Luba Organosova serà Alcina —en recordem l'extraordinari recital amb Ann Murray recentment al Palau. Ruggiero serà interpretat per Vesselina Kassanova. Bradamante serà Eva Podles, i la jove Maria José Moreno serà Melisanda, mentre que Thomas Randle i Felipe Bou defensaran els dos personatges masculins, respectivament Oronte i Melisso. Un quadre d'una gran categoria en el pla vocal que cal confiar que respongui també a les exigències tan elevades de l'apartat dramàtic tan cabal·lístic aquí, cal insistir-hi.

Gran Teatre del Liceu. *Alcina*, de Händel. Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Luba Organosova, Vesselina Kassanova, Eva Podles, Maria José Moreno, Thomas Randle, Markus Eiche. Dir.: Rinaldo Alessandrini. Dir. d'escena, escenografia i vestuari: Herbert Wernicke. Teatre Nacional de Catalunya. 10, 12 (21 h), 14 (18 h), 17, 19 (21 h) i 21 (18 h) de març de 1999.

Hem estat líders el 1998.

**Aquests són uns
quants motius per
continuar-ho sent el 99.**

Líders 98

La teva

Ja hi som! · Laberint d'ombres · Aquest any, cent! · Les 1.000 i una
Si l'encerto, l'endevino · Entre línies · Telenotícies · Malalts de tele
La memòria dels Cargols · Bellvitge Hospital · En directe, Mari Pau · Futbol
La Lliga · La Gran Pel·lícula · El Temps · 30 Minuts · Laura · Bon dia Catalunya

Juntament amb una nova manifestació: el pícnic jazz

Engrescadores proposades al XVIII Festival de Jazz de Terrassa

Per ALBERT SUÑÉ

El Festival de Jazz de Terrassa, que se celebrarà del 4 al 28 de març, acomplirà enguany la seva majoria d'edat. En efecte, seran ja divuit les edicions d'aquesta manifestació, que s'ha consolidat com una de les propostes més engrescadores del panorama jazzístic a casa nostra.

L'edició d'aquest 1999 presenta una proposta radicalment diferent a la dels altres anys. El segon diumenge del Festival, és a dir, el dia 14, se celebrarà un pícnic jazz al Parc de Vallparadís. Per tant, des de les onze del matí a les cinc de la tarda hi haurà sis hores de marató jazzística absolutament de franc. Els assistents podran anar amunt i avall, fer-la petar o escoltar música mentre es mengen un entrepà o fan un glop en les paradetes que hi haurà amb productes a preus populars.

No deixa de ser, doncs, una mena de festival d'estiu passat a l'hivern. De fet, molts afeccionats s'han preguntat més d'un cop per què no hi havia fins ara a casa nostra la possibilitat d'escoltar jazz de primer rengle en un marc de les característiques del que comentem. Aquests afeccionats recorden possiblement les desaparegudes 6 Hores de Jazz de Cardedeu que, a cavall dels anys setanta i vuitanta, van fer forat en les caloroses nits d'estiu gràcies a la vàlua dels grups, autòctons i forans, que hi van passar. A les 6 Hores hom hi podia també passejar i fer un mos mentre s'escoltava molt bona música de jazz.

En aquest cas no es tracta de l'estiu, i podria molt ben ser que durant les hores esmentades faci fresca i de la bona. Però la música de jazz és, gairebé sempre, calenta de mena. Per tant, si hom hi va ben abrigat i amb l'esperit obert a escoltar jazz del bo, no hi ha cap mena de dubte que el fred, si és que en fa, no amoïnarà gaire.

La programació del pícnic jazz l'ompliran sis grups a raó d'una hora d'actuació cadascun. Obrirà el foc La Locomotora Negra i a continuació intervindran el Quintet d'Egara, Amos Garrett & The Eh Team,

Paul Bley

Gene "Mighty Flea" Connors Quintet, La Vella Dixieland & Txell Sust i Josep M. Farràs, i la Barcelona Big Latin Band, respectivament.

La programació sota cobert del Festival, que se celebrarà a la Nova Jazz Cava, és realment diversa. Hi ha, per tant, on triar. Amb el benentès que tots els concerts són, *a priori*, prou interessants. Hi destaquen les actuacions del jove guitarrista nord-americà Mark Whitfield, molt arrelat a la tradició cultural afroamericana, i que presentarà el seu darrer treball discogràfic, *Take The Ride* (Verve), que és a punt de sortir al mercat. Whitfield actuarà el dia 4 acompanyat pel seu trio.

També cal destacar el Paquito d'Rivera Group, un quintet que comanda aquest versàtil i energètic saxo alt i clarinet cubà, un dels més conspicus conreadors del bon *latin-jazz*. Paquito i els seus seran a la cava egarenca els dies 23 i 24.

Naturalment, el *blues* també tindrà el seu espai. L'omplirà, el dia 6, Billy Branch & Sons of Blues, un quartet que lidera aquest potent cantant i harmònica, i que deixa anar els sons clàssics de l'anomenat *blues* de Chicago.

Una de les curiositats del Festival la protagonitzen una sèrie de concerts en què la formació no és precisament de les anomenades clàssiques. Es tracta, per exemple, del Sam Rivers Trio (dia 11), que comanda aquest saxo tenor i soprano però també flauta, clarinet i piano, i que serà agomolat per baix i clarinet baix d'una banda i per bateria i saxo tenor de l'altra. Es tracta també del trio que formen Charlie

Mariano (saxo alt i soprano, flauta *nadaswaram*), acompanyat per baix i bateria (dia 16). O del Dave Douglas Trio (trompeta, guitarra i bateria), que actuarà el dia 25. O bé el duo constituït per George Coleman (saxo tenor) i Harold Mabern (piano) el dia 27.

Però també hi haurà espai per a ritmes llatinoamericans amb Air Morerira & Flora Purim "Four World" (dia 5); per a un trio de terans avantguardistes format per Paul Bley (piano), Gary Peacock (baix) i Paul Motian (bateria) el dia 9; per a una gran formació dedicada al jazz modern: la Maria Schneider Jazz Orchestra (dies 12 i 13); per a un quartet que agomolarà un cantant de prestigi, Dianne Reeves (dia 15); per al Jacky Terrasson Quartet, liderat per aquest pianista que inclourà l'actuació del veterà saxo tenor Johnny Griffin (dia 18); per a l'Eric Alexander Quartet, mandat per aquest saxo tenor i tornem a trobar el pianista Harold Mabern (dia 20); i per a un concert que sempre queda bé i que sembla que no ha de faltar mai en cap festival català: el Michael Breckling Group (dia 28).

Les actuacions autòctones a la Nova Jazz Cava les portaran a terme Roda de Saxos "Tribut a Ricard Roda" (dia 5, sessió golf); New Orleans Jazz & Tap (dia 7); David Alonso & His Lazy Chickens (dia 12, sessió golf); José Luis Gutiérrez Trio (dia 18); The Diego Brothers (dia 19, sessió golf); Max Black Tap Dance (dia 21); Barcelona Jazz Quintet "Record a Herbie Nichols" (dia 26); i August Tharrats + Blues All Stars (dia 26, sessió golf).

Naturalment, cal tenir en compte com ja és tradició, les actuacions matinals a les places Vella (els diables) i de Catalunya (els diumenges). A la primera, hi seran The Sho Band, Blues A4, Benjamin Le Trio, i Lucky Guri Trio "Centenari Duke Ellington" els dies 6, 13, 20, 27, respectivament. A la segona actuaran la Barcelona Jazz Orchestra "Centenari Ellington", la Ramon Cuadrada Big Band "Tot Blues" i Scandal els dies 7, 21 i 28.

AUDITORIS DE CATALUNYA

Teatre Nou de La Passió d'Olesa de Montserrat

Nom: Teatre Nou de La Passió.

Adreça: pl. de l'Oli, s/n. Olesa de Montserrat 08640. Tel.: 93.778.10.09. Fax: 93.778.51.81.

Arquitecte: Joan Baca.

Any d'inauguració: 1 de maig de 1987 amb *La Passió*.

Cost de construcció: 400 milions.

Propietat: privada.

Gestió: fundació privada.

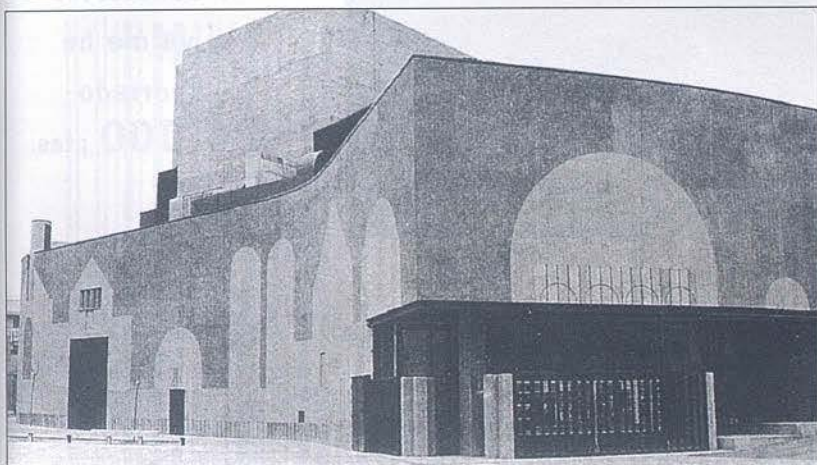
Aforament: 1.499 localitats.

Capacitat d'ubicació d'intèrprets: l'escenari té 500 m² útils,

una boca de 31 m d'amplada i 7 m d'alçada. També hi ha fossat per a uns 50 músics.

Funcionalitat i/o polivalència: l'activitat principal són les representacions de *La Passió* que es fan durant els mesos de març i abril. La resta de l'any s'hi fa teatre, cinema, ballet, convencions o enregistrament de programes de televisió.

No es pot parlar de temporades estables.

Per MONTSERRAT PUIG

Matias Morte i Salvador és el secretari del Consell Directiu del Teatre Nou de La Passió d'Olesa de Montserrat.

—Com s'utilitza el teatre durant els mesos que no hi ha representacions de *La Passió*?

—S'hi fa una mica de tot: cinema, teatre, algunes representacions de ballet; en concret, la Companyia de Ramon Ollé; també s'hi fan convencions, i últimament l'hem llogat a Tele-5 per fer-hi sessions de Moros y Cristians.

—Qui porta la programació?

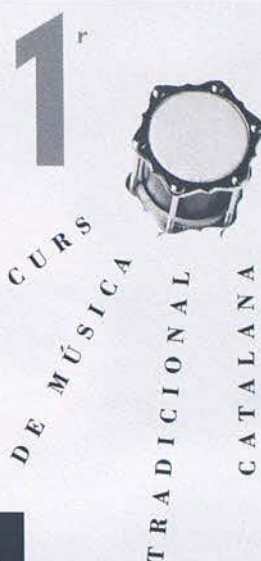
—Entre l'Ajuntament d'Olesa, l'empresa Focus i la comissió de cinema de l'Associació de La Passió.

—De música, no s'hi ha fet res?

—Sí, durant dos anys va venir l'Orquestra Simfònica del Vallès, un any la del Liceu..., però res més.

—També s'hi havia fet òpera?

—Sí, però cada representació ens costava 2.000.000 de pessetes, perquè aquí a Olesa no hi ha prou afició. Els vam proposar anar a taquillaatge però no s'hi van avenir. La mateixa monumentalitat del teatre condiciona el tipus d'espectacle. ¿Sabia que el nostre teatre és el més gran de Catalunya? A l'escenari, l'escena del Diumenge de Rams de La Passió, hi ha 729 persones, i a més a més la burra. Això fa que els cicles de música de petit format no siguin adequats i en les grans produccions operístiques no ens sortien els números per la falta de resposta de públic.

Francesc Marimon,
Acordió diatònic

Joan Moliner,
Flabiol i tamborí

Roser Olivé,
Gralla

Enric Canada,
Percussió

Xavier Bayer,
Sac de gemecs

Simone Lambregts,
Violí

Xavier Orriols,
Folklore

HO ORGANITZA

JM & TdM

Juventuts Musicals
de Torroella de Montgrí
Apartat. 70
17257 Torroella de Montgrí
Tel. 972 76 06 05
Fax. 972 76 06 48
e-mail: jmmtdm@ddgi.es
www.ddgi.es/tadm/fimtdm.html

HO PATROCINEN

AJUNTAMENT DE
TORROELLA DE MONTGRÍ

Diputació de Girona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Centre de Promoció de la Cultura
Popular i Tradicional Catalana

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

TORROELLA DE MONTGRÍ COSTA BRAVA 17-26 de juliol de 1999

“Vivir la buena música me cuesta menos”

Este año he ido a
4 conciertos
y ya me he
ahorrado
24.000 ptas.

Todo, por ser Suscriptor de La Vanguardia

- ¿Pero qué ventajas tiene ser suscriptor de La Vanguardia?

"Para empezar, recibes en casa cada mañana el diario más importante de Catalunya. Pero además, tienes tantos descuentos en tantos sitios, que la suscripción te sale gratis".

- No será para tanto...

"Haz números. Por ser suscriptor, tú y tu familia tenéis un 25% de descuento en las mejores obras de teatro, conciertos de rock y de música clásica, espectáculos deportivos... También tenéis entradas gratuitas en atracciones y parques

recreativos, por no hablar de los descuentos en cantidad de restaurantes, joyerías, tiendas de moda, zapaterías, ópticas, hoteles, viajes de lujo... Con sólo aprovechar unos cuantos de estos privilegios ya te ahorras más de lo que te cuesta la suscripción".

- ¿Y qué hay que hacer para suscribirse?

"Es muy fácil, sólo tienes que llamar al 902 11 51 41, y prepararte para disfrutar de todo un mundo de privilegios".

Club de Suscriptores
LA VANGUARDIA

Si aún no eres suscriptor, ya sabes lo que te pierdes.

catalunya música 173
petista musical catalana

**Trois Maîtres du Moyen Âge:
Hildegard von Bingen, Guillaume de
Machaut, Johannes Ockeghem**

Ensemble Organum. Director: Marcel Pérès. Harmonia
Mundi HMX 290891.93

Harmonia Mundi torna a posar al mercat tres CD de l'Ensemble Organum enregistrats entre 1992 i 1996, ara aplegats en un àlbum. Si seguim l'ordre cronològic, el primer conté l'*Ofici de Laudes de santa Úrsula* de Hildegard von Bingen (1098-1179), el segon la *Messe de Notre Dame* de Guillaume de Machaut (ca. 1300-1377) i el darrer la *Missa pro defunctis* de Johannes Ockeghem (ca. 1420-1497). En l'àlbum, la *Missa* de Machaut ocupa el primer lloc; després segueixen Ockeghem i, finalment, Hildegard, un ordre que no altera pas la notable qualitat del producte.

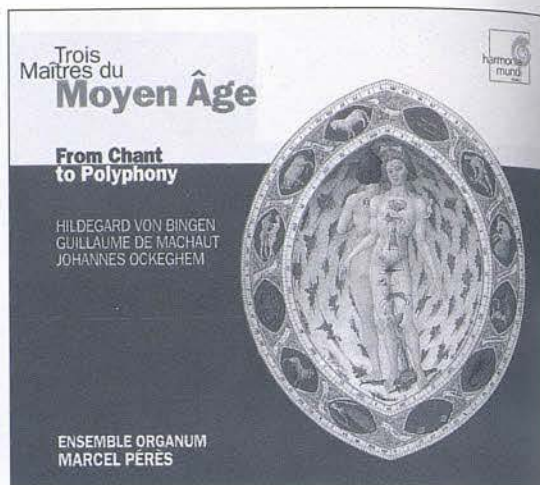
Hildegard von Bingen va estar de moda l'any 1998 pel fet d'esdevenir-se el 900 aniversari del seu naixement. Si les celebracions d'aquesta mena sempre són artificials, en el cas de l'abadessa alemanya tingué la virtut d'estimular l'aparició d'una rica discografia dedicada a la seva obra, desconeguda gairebé arreu del món. Recordem que Hildegard es féu monja benedictina als quinze anys, després de set anys de noviciat, i que als 38 fou elegida abadesa del monestir de Disibodenberg. Des d'aleshores la seva vida entrà en una etapa d'activitat delirant: fundà nous convents, exercí una tasca evangelitzadora per tot Alemanya i —cosa per a nosaltres més interessant— es dedicà a escriure.

Hi ha obres de Hildegard que són literàries, i d'altres musicals. Les primeres mostren una personalitat esquizofrènica, de la qual sabé treure partit amb una habilitat rara a la seva època, i més encara en una dona. Amb fama de visionària —fou coneguda amb el sobrenom de "la Sibila del Rin"—, reis, emperadors i fins i tot papes van sol·licitar la seva opinió, cosa que la convertí en un personatge influent. No obstant això, la seva producció escrita, a parer meu, no està a l'altura de la seva celebritat, encara que els amants d'aniversaris, o aquells qui estan disposats a reivindicar a qualsevol preu el paper de les dones compositores, s'entestín a demostrar-nos el contrari.

El llegat musical de Hildegard és format per dues col·leccions: la primera, datada el 1140-50, consta de 77 peces litúrgiques aplegades sota el títol de *Symphonia armonie celestium revelationum*; la segona és l'*Ordo virtutum*, un drama litúrgic moralitzant datat el 1158. La *Symphonia* inclou 43 antífones, 18 responsoris, 7 seqüències, 4 himnes i altres peces que formen un cicle litúrgic de tot l'any; Hildegard només va compondre un parell de peces per a la majoria de les festivitats, però el cas de la de Santa Úrsula i les seves onze mil verges és particular. Se'n conserven 9 antífones, 2 responsoris, 1 himne i 1 seqüència de Hildegard dedicats a santa Úrsula, que Pérès combina hàbilment amb altres peces del repertori litúrgic per completar un *Ofici de Laudes* monàstic de cap al segle XII.

La *Messe de Notre Dame* de Machaut, que ja vam comentar en un número anterior (vegeu RMC, febrer de 1997), també necessita ser completada, ja que només consta dels fragments de l'ordinari de la missa, és a dir "Kyrie", "Gloria", "Credo", "Sanctus" i "Ite, Missa est". Pérès supleix els fragments del propi que manquen amb els de la missa gregoriana de la Purificació de la Verge, una opció que entra dintre de les possibles.

S'ha escrit molt sobre la *Missa* de Machaut, sempre remarcant la importància excepcional de l'obra, i no solament en el context en què fou concebuda. Primer cicle polifònic de la missa de tota la història de la música, durant més de mig segle fou l'obra musical de dimensions més grans eixida de la ploma d'un compositor, un rècord que només Dufay fou capaç de superar. Machaut va escriure la *Missa* durant la que es considera la tercera i

darrera etapa de la seva activitat creativa, comparable —pel caràcter intimista i molt més tècnic que les dues anteriors— amb la tercera etapa de Beethoven. Les riques sonoritats, el contrapunt rítmic sàviament entrellaçat, la justa disposició de les paraules i aquest toc genial que portà Machaut a descobrir tot el valor expressiu latent en un simple calderó, fan de la *Missa* un monument que sintetitza el món sonor nascut al començament del segle XIII a l'Escola de Notre Dame, la polifonia que, en evolucionar, es convertí —i continua essent-ho— en signe d'identitat de la música occidental.

Si la *Missa* de Machaut constitueix tota una fita de la història de la música, també ho és la *Missa pro defunctis* d'Ockeghem, ja que es tracta del primer rèquiem polifònic complet que ens ha arribat (Dufay en compongué un altre que s'ha perdut). Potser escrit arran de la mort de Carles VII de França el juliol de 1471, l'obra és d'un gran sobrietat i fins a cert punt conservadora. El cant *firmitus* apareix en la veu superior, segons un vell costum de l'escola francoflamenca a la qual pertany l'autor. Ockeghem va compondre només les parts corresponents a l'"Introit", "Kyrie", "Gradual", "Tractus" i "Ofertori" de la missa, per la qual cosa la resta pot ser suplida amb els fragments gregorians corresponents. Pérès preferí suplir el Sanctus i la Comunió amb dos fragments d'Antonius Divitis (mort ca. 1534), l'estil del qual s'adua a perfecció amb el del Rèquiem.

Tots els conjunts de música antiga que no pretenguin ser rigorosament històrics, o almenys que els experts no els considerin així, tenen el seu propi segell d'identitat. El de l'Ensemble Organum són els mel·lismes orientals, zants que tot ho adornen, monodia, polifonia medieval prerenaixentista. Ni els manuscrits que recullen la *Missa* de Machaut i el *Rèquiem* d'Ockeghem, ni un de sol dels que inclouen les obres polifòniques dels segles XIV i XV, ni els documents de caràcter històric suggereixen o permeten suggerir alguna cosa semblant; i tampoc la *Symphonia* de Hildegard sembla que vagi per aquest camí, malgrat les limitacions del seu sistema de notació. La de Pérès i el seu Ensemble és una opció estètica artificial que es complau a posar "rinxols" arreu. Si estem disposats a acceptar-los, aleshores podem passar al segon signe d'identitat de l'Ensemble, que és la bellesa excelsa dels timbres de veu de la majoria dels seus components i la magnífica conjunció de les veus, més aquest, exclusiu de Pérès, un músic de cap a peus.

Des del punt de vista sonor, l'Ensemble Organum és una de les agrupacions més interessants que existeixen, especialitzada en el repertori medieval. N'hi hauria prou amb qualsevol dels discs que formen l'àlbum, dedicats a tres grans de la música del passat, per provar-ho. El millor dels tres discs és —per al meu gust— el del *Rèquiem* d'Ockeghem, que tot i no ser vertader és magnífic per l'orella. El de Hildegard és un disc per a amants del gregorià, mentre que el de Machaut representa l'aposta atrevida entre les que reproduïen la *Messe de Notre Dame*. ● Maricarmen Gómez Muntané

Obra espanyola per a orquestra de corda

Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra.
Dir.: Gerard Claret.
Turina, Manén, Rodrigo, Lamote de Grignon.
Nimbus Records

L'Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra ha aconseguit, en el decurs de la seva encara breu història, imposar el segell del treball rigorós i de la serietat. De mica en mica ha anat donant mostra d'una crescuda solidesa interpretativa sobre la base d'un quadre d'instrumentistes joves i d'una formació sòlida, material noble damunt el qual Gerard Claret està bastint una obra consistent i ben vertebrada. Una obra molt personal del violinista andorrà que està marcant de forma molt profunda la seva prou brillant trajectòria artística.

El CD que comentem compleix molt bé, en aquest sentit, la funció d'aparador d'una realitat àmplia i espessa en contingut. D'un aparador, tanmateix, no deliberadament enlluernador i, per tant, deformador o enganyador, sinó fidel reflex d'aquesta mateixa realitat. Hom comença per una tria d'obres que fuig del recurs fàcil per intentar oferir un discurs coherent en el qual preval la fluïdesa del llenguatge cambrístic específic per a corda. Són obres totes molt ben pensades per a aquest tipus de formació i això fa que la interpretació es produeixi amb una amable complicitat amb els intèrprets, la qual cosa no

vol pas significar defugir complexitat i dificultat en alguns casos. Tanmateix es tracta d'una complexitat i una dificultat no contra natura, no artificioses, sinó pròpies de la dinàmica creativa dels seus autors i al mateix temps d'un gran ofici compositiu.

El gruix principal és constituït per tres obres de Joaquín Turina, entre les quals la coneguda *Oración del torero*, que deixen pas a *Miniatures*, una obra molt especial de Joan Manén, integrada per set episodis independents en bona part referits en el pla formal a la música del segle XVIII. La bellíssima *Cançoneta* de Joaquín Rodrigo dona pas finalment a *Monocromies*, una peça tardana de Ricard Lamote de Grignon, en la qual flueix la inspiració ingènua i la construcció sòlida i sòbria. Aquesta composició, com la de Manén, és la primera vegada que s'enregistra i en aquest CD esdevé una bona eina per a la seva oportuna divulgació.

Disc d'un notable atractiu musical, uneix interès del programa i interpretacions, definitivament, d'un alt nivell. ● J.C.C.

Frederic Mompou (vol. 1)

Jordi Masó, piano.
Naxos

Jordi Masó és un dels intèrprets pianístics catalans joves de trajectòria més afermada i segura. El seu debut recent amb l'OBC ha posat a la consideració del gran públic la seva vàlua, i al mateix temps un historial discogràfic ja força substancials rebla el clau del moment feliç que viu.

Després d'haver interpretat la integral de l'obra per a piano de Robert Gerhard, ara està immers en la de Frederic Mompou, de la qual acaba d'aparèixer el primer volum.

Tasca d'una gran transcendència i alhora de risc, de la qual, de moment, s'està sortint prou bé.

Aquest primer volum conté la totalitat de les *Cançons i danses*, el cicle *Charmes* i les *Scènes d'enfants*. Es tracta, doncs, bàsicament d'obra primerenca, encara que *Cançons i danses* acaba en la maduresa avançada del compositor, que Jordi Masó interpreta amb una barreja de respecte, gosa i llibertat que esdevenen components diferenciadors de la seva aportació.

Les versions de Masó —immillorable, per exemple, la de *Cançó i dansa núm. 6*— trenquen una mica els postulats convencionals centrats en un aleniment excessiu dels *tempi* o a vegades en uns recarregaments i feixugueses que massa sovint han caracteritzat la interpretació de l'*opus* mompounià. Ben altrament, el pianista granollerí cerca una certa dimensió energètica, una lluminositat vital i una claror nítida, despullada de tota mena de retòrica. Hom diria que el pianista fa seu allò que deia el mateix Mompou, que el "fluix" no ha de ser "feble" ni el "fort", "forçut", i en l'assoliment d'aquesta dialèctica troba la mesura d'una interpretació en bona mesura nova i personal i al mateix temps molt exacta i fidel. Caldrà estar atent a la continuïtat d'aquesta iniciativa discogràfica per confirmar les expectatives obertes ara. ● J.F.

JOSEP TERO: Camins de tarda

Cançons de Josep Tero, una de Toni Xuclà i una de Pau Dessí sobre poemes de Jordi Pere Cerdà, Isidor Macavich, Josep Espunyes, Maria Àngels Anglada, Josep Tarrés, Josep Vicenç Foix i Xevi Planas. Picap

El segell Picap continua mostrant la seva ferma voluntat

per mantenir una discografia estable i ben concebuda d'aquest gènere, cada dia més indefinible, que és la Cançó.

Josep Tero avui dia constitueix un dels representants més conspicus i més tossuts a mantenir una professionalitat digna. I el CD que ens ocupa ho confirma amb totes les conseqüències. Josep Tero és un baladista elegant i dia a dia més refinat. Comptant amb el suport d'una veu noble, càlida i de registre baritonal, com a compositor domina l'art del melodisme refinat i persuasiu, capaç de fer arribar amb convicció i claredat els continguts d'uns poemes d'estructura i contingut molt clars i en alguns casos fins i tot amb una certa dimensió narrativa.

Això fa que el CD ofereixi un *continuum* de temes d'un atractiu directe i còmode a l'oïda, tanmateix basat en un material literari consistent i en unes músiques directes i ben confeigides, que beuen en la millor tradició de la balada i de la cançó *bien faite*.

És, per tant, un aplec de temes que si el mercat musical català fos mínimament normal, força d'ells podrien esdevenir autèntics èxits de públic, com en el seu dia van aconseguir altres de la Cançó. En temps en què llur difusió es movia en condicions de mercat molt més transparents que les actuals. És per això que ha de doldre que l'esforç creatiu de Josep Tero —i el de tants altres— no gaudeixi d'una atenció a l'alçada dels seus mèrits.

Molt ben acompanyat per un conjunt musical que dirigeix Toni Xuclà —ell mateix intèrpret de guitarres acústica i clàssica—, amb el violinista Stanislav Sterpanek, l'acordió de Ferran Martínez, el contrabaix de Sergi Gubert i el violoncel de Luicile Chaubard, el CD esdevé un producte d'una factura esplèndida que cal esperar que assolixi la projecció que mereix. ● J.C.C.

Subvencions a la producció discogràfica

El Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya va subvencionar, l'any 1998, 27 produccions discogràfiques amb un total de 44,58 milions de pessetes. Aquesta xifra suposa un increment d'aquesta partida d'un 32,7% respecte de l'any 1997, en què s'hi van destinar 33,6 milions de pessetes.

L'esmentada aportació significa, per a cada una de les 27 produccions subvencionades, l'ajut a l'edició i producció, la promoció, la compra de 100 exemplars i el finançament d'un 80% d'un videoclip de promoció. En alguns casos, segons que preveu la normativa, l'ajut ha estat per a l'edició i en d'altres per a la promoció.

Els ajuts a la promoció són sempre proporcionals a la inversió privada que cada companyia discogràfica s'ha compromès a fer per promoure la venda del disc i, per tant, a més risc assumit per l'empresa discogràfica, més elevada ha estat l'aportació del Departament de Cultura. A més, mitjançant el COPEC (Consorci Català de Promoció Exterior de la Cultura), s'han destinat 5 milions de pessetes a finançar l'estand que aquest organisme posa a disposició de les onze discogràfiques catalanes al MIDE'99, que se celebrà el passat mes de gener a Cannes i és considerat el mercat discogràfic i audiovisual europeu més important.

Les empreses beneficiades pels ajuts del Departament de Cultura han estat: Al-leluia Records, Anacrusi, Llorenç Balsach (segell La Mà de Guido), Columna Música, Discmedi, Edicions Nova Era, Eucú, Euroconcert, Magna Música, Música G. Discogrà, Pac, Picap, Productora Eòlica, Stres Music, Tiple Onda i Vale Musical. ● RRMC

Nou compacte del duo Gascón-Coll

La Mà de Guido ha editat el quart compacte del duo de flauta i guitarra format per Montserrat Gascón i Xavier Coll. Sota el títol *Músicapanyola per a flauta i guitarra*, aquest nou treball ofereix una selecció d'obres de compositors espanyols escrites en el decurs dels darrers cent anys, concretament de Joaquín Rodrigo, Enric Granados, Xavier Montsalvatge, Salvador Brotons i Feliu Gasull.

L'aparició d'aquest enregistrament coincideix amb la celebració del 10è aniversari del duo, que properament dirigirà una col·lecció de partitures per a flauta i guitarra que publicarà l'editorial Clivis. ● RRMC

La Huelgas Ensemble de Paul van Nevel, nou fitxatge d'Harmonia Mundi

Aquesta formació que va fundar Paul van Nevel a la primèria dels anys setanta a la Schola Cantorum Basiliensis enregistrarà a partir del proper març amb el segell Harmonia Mundi. Aquesta "estrena" consistirà l'edició d'un compacte amb una compilació deamentacions del Renaixement. Així, a banda de les obres més conegudes de Roland de Lassus, el compacte inclourà lamentacions inèdites de Tiburtio Massaino, Robert White i Mabriano de Orto.

Les gravacions següents de la Huelgas Ensemble seran dedicades als *Motets isorythmiques* de Guillaume Dufay, al *Chansonier de Paris* i al *Chansonier de l'Escorial*.

La Huelgas Ensemble va començar la seva activitat amb un atenció especial vers la música contemporània. La seva evolució va orientar-se bàsicament cap a la música de l'edat mitjana i del Renaixement. ● RRMC

catalunya música / revista musical catalana

CATALUNYA MÚSICA / REVISTA MUSICAL CATALANA

C/ Sant Francesc de Paula, 2 - 08003 Barcelona

Butlleta de domiciliació bancària

Senyors, els agrairé que amb càrrec al meu compte/libreta atenguin els rebuts que els presentarà CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, pel pagament de la meua subscripció a "CATALUNYA MÚSICA/REVISTA MUSICAL CATALANA"

Nº Entitat Nº Agència Dígit control Nº Compte

Titular Banc/Caixa Agència
Adreça agència Població Signatura

Cal omplir les dades correctament

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms Professió
Carrer Telèfon
Població Dte. Província
Desitjo subscriure'm a partir del número ☐ Faré efectiu l'import mitjançant ☐
amb la quota anual de 4.200 ptes. ☐ taló bancari adjunt. ☐
semestral de 2.350 ☐ domiciliació bancària. Per a subscripcions a l'estranger, consulteu el preu.

Des d'ara, en un sol telèfon hi trobaràs la resposta a infinitat de qüestions d'arreu de Catalunya.

012

La resposta

Un nou servei. Un nou telèfon* que pot resoldre alguns tràmits sense haver-se de desplaçar, que dóna resposta i orientació, principalment, sobre temes relacionats amb l'Administració de la Generalitat i també sobre d'altres serveis.

El 012 posa, a l'abast de tothom, infinitat de dades d'interès.

Només cal telefonar.

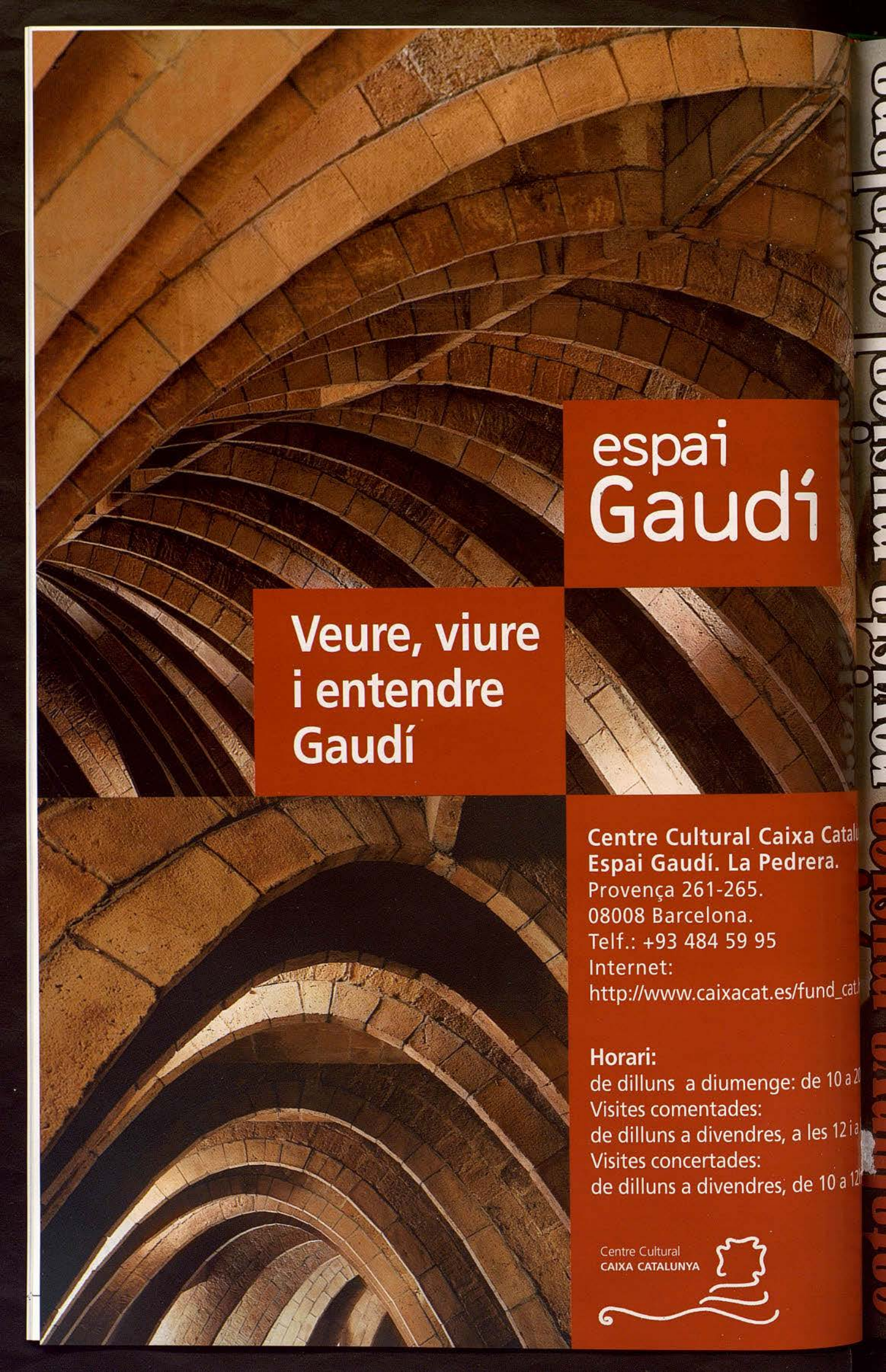

**atenció
ciutadana**

**Generalitat
de Catalunya**

*91,2 ptes. els 3 minuts o fracció.

espai
Gaudí

**Veure, viure
i entendre
Gaudí**

Centre Cultural Caixa Catal
Espai Gaudí. La Pedrera.

Provença 261-265.

08008 Barcelona.

Telf.: +93 484 59 95

Internet:

http://www.caixacat.es/fund_cat

Horari:

de dilluns a diumenge: de 10 a 20

Visites comentades:

de dilluns a divendres, a les 12 i a

Visites concertades:

de dilluns a divendres, de 10 a 12

Centre Cultural
CAIXA CATALUNYA

